Nostalgic 112

BARBARA CARTLAND

CINE POATE REFUZA IUBIREA?

ALCRIS

Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Who Can Deny Love?

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CARTLAND, BARBARA
Cine poate refuza iubirea? / Barbara Cartland
Traducător: Cornelia Alexoi-Shili
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-121-107-7
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC “

BARBARA CARTLAND

Cine poate refuza iubirea?

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
Romance

Din colecția

"NOSTALGIC"

vă recomandăm următoarele titluri:

Nr. 109 – Săgeata lui Cupidon
– Barbara Cartland

Nr. 108 – Casa paradisului
– Inga Dumbar

Nr. 107 – Baronul
– Antonette Morton

Nr. 106 – Sara
– Briana Cleeve

Nr. 105 – Fata colonelului
– Mary Ann Gibbs

Nr. 104 – Trandafirii din Lahore
– Barbara Cartland

Capitolul 1

1802

Marchizul de Fane apăru pe Strada St. James călare pe calul său superb, conștient de privirile invidioase ale dușmanilor, dar și ale prietenilor săi.

Dar nu numai frumusețea calului lui stârnea atâtea sentimente de invidie în inimile celor care-l vedeau.

Tânărul era foarte cunoscut și în lumea sportului, fiind unul dintre cei mai apreciați călăreți din zonă.

Era, de asemenea, foarte atractiv, putând „ captura" cu ușurință orice femeie.

De altfel, se spunea adeseori despre el că frânsese, deja, mai multe inimi decât oricare dintre „ frumoșii" ultimei sute de ani.

Această situație îl intrigă chiar și pe prințul de Wales, care

îi spusese cu o săptămână în urmă:

– Nu pot să înțeleg ce văd toate la tine, Fane.

Asta pentru că prințul pusese ochii pe una dintre dansatoarele de la Covent Garden, dar când dorise să intre în legătură cu ea i se spusese că tânăra e deja, protejata marchizului.

Marchizul de Fane nu răspunse, pentru că știa prea bine că nu era un bărbat atât frumos, cât plin de vitalitate și exuberanță. În plus, era conștient de faptul că bogățiile pe care le deținea familia lui, acumulate încă din perioada domniei reginei Elisabeta, aveau și ele un rol destul de însemnat în succesul de care se bucura.

De asemenea, stilul lui cinic și declarațiile pe care le făcuse, cum că nu era interesat de dragoste pentru că îi plăcea prea mult să schimbe femeile, îl făceau în ochii acestora, și mai irezistibil.

Familia sa începuse însă, de mult timp să-i amintească faptul că era cazul să se căsătorească.

Dacă o va face, își spuse el, va alege o văduvă versată în regulile societății în care trăia, capabilă să înțeleagă, în același timp, nevoia lui de a se distra, pentru că nu suporta o companie sau o situație plicticoasă nici măcar pentru câteva minute. Avea nevoie de o activitate care să-l stimuleze permanent și de ceva care să-l intrige și să trezească în el spiritul lui de luptător.

Problema era că femeile îi cădeau prea ușor în brațe și

alergau după el, chiar dacă nu le dădea niciun fel de atenție.

Seara aceea urma s-o petreacă în compania ladyei Abbott, dar se simțea la fel de plictisit ca întotdeauna și era convins că seara se va sfârși ca toate celelalte, în care femeia cu care stătuse capitulase prea ușor.

Trecu astfel, pe sub porticul corintian proiectat pentru casa Carlton de Henry Holland, fără niciun fel de elan.

Când intră în holul elegant, cu coloane ionice de marmură de Siena, marchizul nu putu însă să nu aprecieze spiritul artistic de care dădeau dovadă proprietarii magnificei case.

Urcă fără grabă scările, gândindu-se cât de extraordinar era să fii într-un loc în care arta e apreciată la justa ei valoare și marchizul se simți, dintr-o dată, foarte mândru că în propria lui casă se găseau lucruri la fel de prețioase.

Regina chiar spusese o dată, cu destulă nemulțumire în glas: „ Marchizul de Fane îl încurajează pe George să cheltuiască sume imense pe toate aceste lucruri, doar pentru a putea după aceea să se mândrească el însuși comparându-și valorile cu cele acumulate de noi."

Marchizul surâse ușor amintindu-și asta, dar nu era vina lui dacă prințul de Wales, ori de câte ori îl vizita și vedea ceva nou în casa lui își spunea imediat, că el trebuia să găsească ceva și mai și...

Prințul îl aștepta acum în sufrageria imensă, decorată în stil chinezesc, pe care cei mai mulți oameni de cultură din Anglia îl admiraseră deja, de foarte mult timp.

În seara aceasta, însă, prințul nu era interesat atât de decorațiunile interioare cât de tabloul rezemat de o sofa și pe care prințul îl analiza cu atenție, în momentul în care fusese anunțat marchizul.

– Iată-te, Virgo, spuse el entuziasmat. Te așteptam.

– Iertați-mă, sire.

– Nu face nimic, important e că ai venit. Vino și uită-te la tablourile astea.

Marchizul traversă imediat încăperea, flatat de faptul că prințul îi cerea întotdeauna părerea cu privire la obiectele de artă pe care le cumpăra.

Era însă nemulțumit de faptul că va fi nevoit să meargă la întâlnirea cu lady Abbot fără să mai aibă timp să treacă pe acasă pentru a-și schimba veșmintele.

– Pare să fie un Van Dyke, spuse marchizul, imediat ce se apropie.

– Uită-te mai atent, Virgo. Nu observi nimic?

Marchizul se uită cu mai multă atenție și, văzând mai bine acum, fața Madonnei, avu o expresie de surpriză în ochi.

Prințul, care îl privise tot timpul cu insistență, îi spuse emoționat:

– Ai observat, acum? Am știut că așa se va întâmpla. Modul în care privește Madonna în tabloul ăsta e absolut unic, nu se putea să nu te emoționeze și pe tine.

Prințul puse apoi alături un alt tablou cu Madonna, de care amândoi fuseseră entuziasmați cu un an înainte.

Stephan Lochner. Picturile lui erau foarte apreciate, deja, pe continent, dar în Anglia erau, încă, necunoscute. Prințul cumpărase unul dintre tablourile sale, deși fusese destul de scump, având în vedere faptul că erau destul de rare.

Negustorul de tablouri care cumpărase această pictură pentru prinț, nu putuse însă să-i ofere acestuia prea multe date despre această operă de artă. Tot ceea ce-i spusese era că fusese cumpărat dintr-o colecție particulară.

Marchizul înțelese imediat de ce Madonna lui Lochner îl impresionase atât de mult pe prinț, pentru că tabloul avusese același efect și asupra lui, deși nu era atât de sentimental ca prințul. Privindu-l însă, avu aceeași emoție pe care ar fi avut-o ascultând o baladă medievală.

Fir-ar să fie, se gândi marchizul mai târziu, de ce nu am găsit eu pictura asta, mai înainte?

Pictura care, așa cum descoperiseră curând se numea „ Fecioara printre crini", îl impresionă atât de mult, încât, ori de câte ori vizitase după aceea casa Carlton nu se putu abține să nu intre să o vadă.

Numele tabloului fusese înscris cu litere mici, dar elegante pe spatele ramei, fiind adăugat desigur la ceva timp, după încheierea picturii.

Ceea ce era însă straniu era faptul că fața Madonnei era, cu excepția ochilor, foarte asemănătoare cu Madonna lui Van Dyke.

Aceiași ochi extrem de mari, același nas drept și mic,

aceeași linie perfectă a gurii.

– E nemaipoment, spuse marchizul.

– Da, așa mă gândeam și eu, răspunse prințul, deși nu avem cum să îl bănuim pe Dyke că l-ar fi copiat pe Lochner.

– Nu, nu ne putem gândi la așa ceva, spuse marchizul. Se știe cât de orgolios era Van Dyke. N-ar fi copiat niciodată un alt artist. E oricum cunoscut faptul, că folosea întotdeauna modele.

– Da și n-ar fi fost posibil să folosească modelul pe care-l folosise Lochner, spuse prințul.

Marchizul încuviință dând ușor din cap, știind că, atunci când Consiliul de la Cologne, la vreo șaptezeci de ani după moartea lui Lochner îi prezentaseră lui Albrecht Dürer „Adorația magilor", nu putuseră să-i spună acestuia nimic mai mult decât că pictorul venise de la Meersburg pe lacul Constanza și că murise în căsuța lui sărăcăcioasă. În plus, data morții lui fusese stabilită undeva, între 1451 și 1460.

Ca și cum ar fi ghicit la ce se gândise marchizul, prințul spuse:

– Van Dyke s-a născut în 1599 și a murit la Londra în 1641.

– Atunci credeți că a copiat pictura lui Lochner în perioada în care fusese în străinătate?

– Da, răspunse prințul. Așa se pare.

– Mă rog, nu putem fi totuși, siguri de asta.

– Dacă a făcut-o, a făcut-o într-un mod genial, replică prințul. Uită-te la faldurile rochiei, la textura feței copilului.

Totul e în stilul obișnuit al lui Van Dyke.

Marchizul însă se uită din nou la fața Madonnei lui Lochner, descoperind și alte similitudini, pe care doar un ochi foarte versat le-ar fi putut observa.

Studie apoi cu atenție ambele picturi și instinctul său de mare cunoscător al artei, care nu îl dezamăgise niciodată, îi spuse că era ceva foarte straniu în legătură cu ambele picturi.

Simțind că prințul așteaptă ca el să spună ceva, în cele din urmă declară:

– Ciudat. Foarte ciudat, chiar pe moment, nu găsesc nicio explicație. Va trebui să aflu mai multe lucruri despre locul în care Isaac a găsit această pictură.

– Da, excelentă idee.

– Ați cumpărat multe picturi de la el, până acum?

– Nu, doar pictura lui Lochner. Am plătit foarte mult pentru acest tablou dar nu îmi pare rău. E un tablou de o mare valoare.

– Da, așa cred și eu, răspunse marchizul. Aș avea însă o rugăminte, sire… Să nu pomeniți încă nimic nimănui, despre aceste tablouri până când nu voi avea informațiile pe care vreau să le obțin.

– Mă las pe mâna ta, Virgo. Știi foarte bine că am o încredere deplină în tine, atunci când e vorba de artă.

Marchizul acceptă acest compliment fără a pomeni însă, nimic despre gustul prințului, în acest sens.

– Vă mulțumesc sire și vă asigur că voi începe cât de

curând posibil toate investigațiile necesare. Cred însă că nu a fost deloc înțelept că nu i-am cerut lui Isaac să se intereseze mai bine despre picturile lui Lochner.

– Ai perfectă dreptate, spuse prințul și adăugă cu o expresie proaspătă, ca a unui adolescent: Am fost amândoi atât de încântați de ceea ce-am văzut, încât am fi fost în stare să plătim oricât fără să întrebăm nimic.

– Asta pentru că mi-am dat seama dintr-o singură privire, că avem în față un pictor de excepție.

– Da , și eu am gândit la fel, replică prințul.

– Acum aș vrea să mă iertați, sire, spuse marchizul, dar prințul îi replică imediat, cu glas plângăreț:

– Ah, nu se poate să pleci... Sau... Dacă pleci, totuși, întoarce-te la cină. Vreau să mai vorbim despre picturi.

– Aș fi făcut-o cu plăcere, sire, dar ar fi foarte urât din partea mea dacă aș contramanda întâlnirea de astăzi fără să fi anunțat asta mai devreme.

– Aș putea să jur că vei lua cina cu o blondă drăguță. Fii atent, Virgo, știm amândoi ce fel de reputație ai, deja.

– Știți la fel de bine ca și mine, sire, că gurile rele vor avea întotdeauna ceva de zis, indiferent de ceea ce facem sau nu facem. Lumea exagerează ceea ce aude, iar dacă nu știe cu exactitate ceva, are grijă să inventeze.

– Nu fi cinic, din nou, Virgo.

– Nu sunt cinic atunci când e vorba despre cai și despre tablouri.

– Dar când e vorba despre femei? Poate vei găsi într-o zi o femeie la fel de extraordinară ca cea al cărui chip a fost prins de Lochner în tabloul său.

– Am sentimentul că așa ceva va fi imposibil, răspunse marchizul. Dar -în același timp – mă gândesc că nu mă costă nimic dacă mai sper.

Prințul râse din toată inima la această remarcă, iar marchizul se retrase, coborând în fugă scările.

Totuși, în timp ce se îndrepta spre casă, avu un moment de regret că nu acceptase invitația prințului de a cina împreună.

Desigur, conversația ar fi fost interesantă, iar mâncarea excelentă, așa cum se întâmplase întotdeauna.

Se gândi apoi la fața eterată a femeii din tabloul lui Lochner, la expresia ochilor ei pe care nu o mai văzuse în nicio altă pictură și, cu atât mai puțin, la vreo femeie din realitate.

Ce mult mi-ar fi plăcut s-o cunosc, se surprinse el spunându-și.

Apoi, în timp ce dădu pinteni calului, întorcându-l spre Berkeley Square, se certă în gând pentru o idee atât de ridicolă, care l-ar face să râdă cu poftă pe oricare dintre contemporanii săi.

Cyrilla deschise în grabă ușa de la intrare punând coșul pe care-l ținea în mâini, pe o banchetă situată lângă intrare, după care o închise la loc, își luă iar coșul și alergă spre bucătăria

din capatul pasajului îngust de lângă casă.

Femeia cu păr cărunt care o aștepta în picioare cu o cană mare în mâini, privind cercetător în jur, o întrebă imediat, cu un glas plin de-ngrijorare:

– Niciun semn de la doctor?

– A promis că va veni, așa că așteptăm, răspunse Cyrilla cu o voce scăzută și preocupată. Cred că și-a dat seama că nu avem bani să-l plătim.

– Da, asta e sigur, replică Hannah. Ai cumpărat tot ceea ce ți-am cerut?

– Da, Hannah și nu mai avem acum absolut niciun ban, până când nu va veni domnul Isaac cu banii pentru tablou.

– Ar fi trebuit să sosească, până acum. Nu am niciun pic de-ncredere în omu' ăsta, asta-i sigur.

– E singurul negustor de tablouri care s-a mai purtat frumos cu noi, de când s-a îmbolnăvit papa. Va trebui să mai vindem câte ceva, Hannah, foarte curând. Dacă nu... Dăm ortu' popii...

– Dar ce să mai vindem? Nu mai avem niciun tablou, răspunse Hannah.

Cyrilla nu mai spuse nimic. Se simțea obosită și flămândă.

Cu toți banii pe care-i mai avuseseră, cumpărase medicamente pentru tatăl lor.

Ele, de o bună bucată de timp se hrăniseră doar cu legume și, din când în când, cu câte un ou.

Erau deja trei zile de când îi dăduseră negustorului de

tablouri copia după Van Dyke, pe care Frans Wyntack o făcuse înainte de a se îmbolnăvi, pentru Solomon Isaac.

Cyrilla își aminti acum cuvintele tatălui ei, care, pe vremea în care mama lor era bolnavă nu reușise să vândă nici măcar un tablou original, făcut de el.

Cyrilla nu putuse uita niciodată violența cu care Frans Wintack îi declară plin de amărăciune:

– Dacă nu vor să cumpere tablourile mele atunci le voi da o lecție, ca să mă pomenească!...

– Ce vrei să spui, papa? îl întrebă, atunci, Cyrilla.

– Vreau să spun, îi replică el, că în timpul în care am stat la Cologne, cu mulți ani în urmă, am învățat cum să fac copii după tablouri celebre.

Cyrilla îl privi cu ochii mari și el continuă:

– Am cunoscut acolo un om care era puțin cam nebun. Obișnuia să stea prin galerii toată ziua, făcând copii. Văzându-l ce face, am început să fiu atent cum realiza toate astea.

– Făcea copii după tablourile de pe pereții galeriilor?

– Da, dar era atât de priceput și de deștept că nu puteai recunoaște că tabloul lui era doar o copie.

– Și ce s-a întâmplat cu el, papa? întrebă Cyrilla, curioasă.

– Cu artistul? o întrebă el, dus pe gânduri. Ah, nu știu, probabil a murit în mizerie, ca cei mai mulți din breasla noastră.

– Dar... de ce mi-ai povestit despre toate astea acum?

întrebă Cyrilla care știa că tatăl ei fusese întotdeauna împotriva celor care vindeau falsuri.

– Pentru că am vrut să știi că înainte de a pleca eu din Cologne m-a învățat cum să fac o copie în stilul artistului care a pictat originalul. Asta înseamnă să știi cum să tratezi pânza, ce fel de vopsele să folosești și cum să faci la sfârșit poleiala pentru ca nimeni să nu ghicească faptul că tabloul a fost pictat recent.

Cyrilla continuă să-l privească uimită, iar el îi explică, mai departe:

– Asta e ceea ce am eu de gând să fac acum. Pentru că nu am fost acceptat în lumea artei, voi face falsuri pentru bani, fără să am deloc sentimentul vinovăției.

– papa, dar... chiar tu m-ai învățat că e... că e rușinos să faci asta...

– Numai dacă vei fi prins, replică Frans Wyntack.

Toate încercările Cyrillei de a-l face să-și schimbe gândurile fură în zadar și Frans Wintack se duse imediat la galeria particulară a lui George Beaumont, jurându-i că va picta pentru el un tablou atât de asemănător cu originalul, încât nimeni nu va descoperi niciodată, că era doar o copie.

Deoarece în Anglia nu exista încă o galerie publică, așa cum existau deja în alte țări, sir George le permitea adeseori artiștilor să examineze tablourile din colecția lui și chiar să execute copii după tablourile aduse din străinătate.

Frans Wyntack obișnuia să facă în galerie doar niște schițe

și câteva note asupra picturii la care se oprise, iar tabloul propriu-zis îl făcea acasă. Apoi îl vindea unui negustor priceput în materie și se ducea iar la sir George, pentru a alege altă pictură.

La sfârșitul fiecărei copii, Cyrilla era absolut entuziasmată:

– Dar sunt adevărate bijuterii, papa!... cu toate acestea sunt sigură că nu e bine să mai continui.

Totuși, nu putu să nu se bucure, cu toată vinovăția pe care o simțea, când cu o săptămână mai târziu, tatăl ei îi dădu bani să achite toate datoriile și în plus, să cumpere medicamente pentru mama ei și tot ceea ce era necesar de-ale gurii.

– Trebuie să găsesc pe altcineva care să-mi vândă tablourile și asta-i foarte dificil, spuse Frans Wyntack.

– Dar ce s-a întâmplat cu cel pe care l-ai avut?

– E foarte periculos să îl mai folosesc. A fost aici și a văzut că fac și copii.

– Atunci cum se face că ți-a cumpărat tablourile?

– A crezut că cele pe care i le-am dat lui le-am șterpelit, râse el cu poftă.

– Ah, papa, cum ai putut să lași pe cineva să creadă că ești un hoț?

– Poate să creadă despre mine ce vrea el, atâta vreme cât mă plătește bine.

– Oricum, ne-a plătit destul ca să putem să-i cumpărăm mamei medicamente și să achităm onorariul pentru doctor.

– A fost azi aici? întrebă Frans Wyntack.

– Da, încuviință Cyrilla.

– Și ce a spus?

– Că trebuie să se odihnească și să mănânce bine. Mi-a mai dat o listă cu medicamente.

Frans Wyntack țistui ușor din buze, după care o zbughi pe scări spre apartamentul soției sale.

Dumnezeule, își spuse Cyrilla. Mama nu trebuie să afle niciodată ce a făcut tata. Ar fi un șoc. E rău, știu... Foarte rău, dar nu văd ce altceva am fi putut face, se gândi Cyrilla.

În ciuda celor cumpărate, mama ei, nu se înzdrăveni. Cu fiecare zi care trecea devenea tot mai palidă și mai slabă, iar ochii ei din ce în ce mai lipsiți de lumină, deși era foarte fericită când îl vedea pe Frans Wyntack intrând în camera ei.

Atunci, fața ei se colora din nou și pentru câteva minute arăta la fel de tânără și de drăguță ca și fetele ei.

Nimic însă, nu o mai putu salva. Încet-încet, pierdu relația cu cei din jur și într-o dimineață, când Frans Wyntack se trezi, o găsi moartă lângă el.

Cyrilla se simțea ca și cum toată lumea ar fi intrat în colaps.

Viața ei, fericirea ei, tot ceea ce însemna „ acasă" pentru ea, fusese concentrat în jurul mamei ei.

Fără ea se simțea ca o barcă plutind în larg în voia valurilor, fără nicio direcție precisă.

Frans Wyntack era la fel de pierdut.

Stătea zile în șir în atelierul lui, în fața șevaletului la care obișnuia să picteze chipul mamei ei, încercând mereu alte

variante, pentru că niciuna nu i se mai părea destul de asemănătoare cu imaginea femeii pe care o iubise.

– Trebuie să-l faci să picteze din nou, spuse Hannah cu fermitate, după un timp. Nu mai avem niciun ban și dacă ție nu ți-e foame domnișoară Cyrilla, mie îmi este.

Fata realiză și ea că Hannah avea dreptate, astfel încât cu mult tact și blândețe îi ceru tatălui ei să se apuce din nou de lucru, pentru că nu mai aveau nimic de vândut.

La început, Frans Wyntack refuză să mai copieze tablouri. Făcuse asta pentru a-și salva soția și dacă nu reușise, nu mai avu dorința să continue cu o astfel de muncă.

Se întoarse așadar, la picturile lui proprii.

Banii pe care îi luase însă, pe aceste tablouri fuseseră extrem de puțini și se duseseră, în general, pe vopsele și pânze. Expuse în galeriile particulare, picturile lui treceau aproape neobservate.

Cu tristețe în suflet, Cyrilla luă cele câteva lucruri cât de cât valoroase, rămase de la mama ei: o haină de blană, un lănțișor de aur, un pieptene de argint și le vânduse, rând, pe rând.

Când și acești bani se terminară, Cyrilla declară:

– Cineva dintre noi, va trebui să muncească. Voi începe să spăl podele. Nu mă pricep să fac nimic altceva.

Frans Wyntack se uită la ea ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată.

Arăta exact ca mama ei când a văzut-o pentru prima oară și

a simțit că nici în visele lui cele mai frumoase nu a întâlnit un chip atât de minunat.

Nefericit și îndurerat începu să mângâie fața fiicei sale, până când aceasta se înroși și îl privi cu ochi mari și întrebători.

– Am început să fac o copie după Lochner, când mama ta s-a îmbolnăvit, spuse el sfârșit, dar n-am putut s-o termin. Dumnezeu știe dacă am reușit să prind spiritul acestui tablou, dar voi încerca.

– Despre ce vorbești, papa?

– Vrei bani, așa că trebuie să-i câștigi, spuse el surâzând. Pune pe tine bucata asta de mătase și așază-te pe scaunul de colo.

– Mă faci... modelul tău? întrebă Cyrilla.

Frans Wyntack nu răspunse. Căută copia pe care nu reușise să o termine până atunci, o puse pe șevalet, după care o aranjă pe Cyrilla astfel încât părul ei să prindă toată lumina care venea de la fereastră. Apoi, Frans Wyntack începu să lucreze.

Figura eterată a Madonnei lui Stephan Lochner, pentru care acesta devenise cândva faimos îi amintea de soția sa. Vroia, astfel, ca acest tablou să fie și un portret al ei, astfel că îl vroia perfect.

Pictase în același timp, alte trei copii, astfel că putuse câștiga bani destui pentru ca Hannah să poată întreține casa și putu astfel, să se ocupe liniștit de copia după Lochner,

câteva luni bune.

După ce o termină, o chemă pe Cyrilla lângă el și îi spuse:

– Uită-te cu atenție. Cu un ochi critic. Crezi că e ceva greșit? Folosește-ți intuiția.

– Oh, e absolut minunată, papa. Aș vrea să arăt așa...

– Dar arăți exact așa, spus el. Totuși acum nu mă preocupă modul în care arăți tu, ci pictura mea.

– E fantastică, papa... De ce nu poți să faci un tablou ca ăsta chiar tu, să îl semnezi cu numele tău și să devii celebru?

Un moment, se așternu o tăcere adâncă între ei. Apoi, Frans Wyntack spuse cu o voce profundă:

– Pot să-ți spun adevărul? Pentru că știu răspunsul.

– Da, spune-mi.

– Nu e greu de ghicit... Cei pe care îi admirăm noi au avut geniu...

– papa, dar tu ești atât de deștept... Pictura asta e extraordinară. Aș vrea să o am toată viața și să o privesc în fiecare clipă.

Frans Wyntack râse, cum Cyrilla nu-l mai auzise de multă vreme.

– N-ai decât să te uiți în oglindă tot timpul, draga mea, spuse el. Această pictură însă ne va aduce o mulțime de bani.

– Cum?

– Vreau să-l contactez pe un negustor, cu care n-am mai lucrat până acum. Se numește Solomon Isaac. Am auzit că el alege tablourile pentru prințul de Wales.

– Și nu-i vei spune că e o copie?

– Bineînțeles că nu. Îi voi spune că am moștenit acest tablou. Că a fost în familia mea de mult timp și nu am avut intenția să-l vând, dar că acum sunt într-o situație materială disperată și trebuie să mă despart de el. Găsește-mi, te rog, acele haine în care mama ta mi-a spus întotdeauna că arăt ca un gentleman.

Îmbrăcat elegant, deși nu tocmai în ton cu moda, Frans Wyntack ieși din casă cu pictura lui „Lochner" sub braț, iar Cyrilla îl urmări cu privirea până nu-l mai văzu, rugându-se să aibă succes.

Când, după câteva ore, îl auzi pe tatăl ei întorcându-se, alergă într-un suflet până la ușă, să-i deschidă.

Imediat, însă, fu teribil de dezamăgită, văzându-l pe Frans Wyntack purtând încă pictura sub braț.

Dar bărbatul o prinse în brațe, în felul în care obișnuia să facă pe vremea când Cyrilla era doar un copil și o învârti prin toată casa:

– Am câștigat!...Am câștigat, strigă el, plângând.

– Ai vândut pictura? întrebă Cyrilla cu respirația întretăiată de strânsoare.

– Agentul prințului e sigur că acesta o va cumpăra.

– Vreau banii acum, spuse Hannah, privindu-i din pragul bucătăriei.

– Va trebui să mai aștepți puțin femeie, sau să iei ceva pe credit, răspunse Frans Wyntack.

– Dar știi că nu pot face asta, replică Hannah. Dacă nu vei avea banii în următoarele douăzeci și patru de ore, vom muri toți trei de foame, poți să fii sigur de asta, continuă ea după care se întoarse în bucătărie, trântind ușa după ea.

Cyrilla își privi tatăl consternată, după care izbucniră amândoi în râs, ca și cum ar fi fost doi conspiratori.

– E-n regulă, surâse Frans Wyntack, Isaac a fost atât de impresionat de tablou, încât mi-a dat niște bani în avans.

– Oh, papa, de ce nu ne-ai spus asta de la început? Ai supărat-o pe Hannah degeaba.

– Am vrut să cumpăr eu ceva de mâncare, ca să vă fac o surpriză, dar n-am mai rezistat, așa că am venit direct acasă să vă dau vestea. Era în stilul lui să gândească într-o manieră atât de ilogică, se gândi Cyrilla. Trăia mereu în lumea lui plină de fantezie și atât de departe de realitate. Pentru asta îl iubise de fapt, mama ei atât de mult. A făcut pentru el sacrificii cum nicio altă femeie din lume n-ar fi fost capabilă să facă.

– Dă-mi mie banii, papa, mă duc eu să cumpăr de mâncare. Eu știu mai bine de ce are nevoie Hannah ca să poată găti ceva.

Frans Wyntack fu mulțumit de cererea ei, pentru că nu-i plăcuse oricum niciodată să facă astfel de cumpărături.

După plecarea ei, bărbatul se duse direct în atelierul său, pentru a continua pictura pe care o începuse mai demult și despre care credea că va fi opera cea mai importantă din cariera sa.

Capitolul 2

– E adevărul cel mai adevărat, milord... Nu vă mai pot spune nimic în plus, explică Solomon Isaac, ridicându-și umerii, într-un gest elocvent.

Marchizul, simțindu-se foarte incomod în magazinul de o dezordine cumplită, îl privi cu insistență.

– Îți dai seama că nu-i pot recomanda prințului să cumpere o pictură despre a cărei proveniență nu știe nimic. Ar putea fi furată sau falsă.

Negustorul scoase un sunet de protest, care sună aproape ca un plâns:

– Eu am o reputație de apărat, milord și pot să vă asigur, după atâția ani de când vând tablouri că recunosc un fals mai repede decât oricine altcineva.

Marchizul știa însă că, deși Isaac avea o reputație foarte

bună, nu era totuși cel mai competent negustor de artă din Londra.

– Mai ai cumva vreun tablou din această sursă?

– Nu, milord, e singurul, răspunse Isaac după o scurtă ezitare, dar marchizul își dădu seama, imediat, că nu spunea adevărul, așa că își roti puțin ochii în jur și spuse, arătând spre o grămadă de pânze, așezate pe podea.

– Vreau să văd astea.

Negustorul i le arătă imediat, dar marchizul nu fu interesat de niciuna dintre cele aflate în primul teanc, astfel încât ceru să-l vadă și pe cel de-al doilea.

Marchizul se dovedi la fel de neinteresat, în ciuda volubilității negustorului, care-i prezentă cu foarte mult entuziasm fiecare lucrare.

– Spune-mi mai multe despre tabloul lui Van Dyke, pe care i l-ai prezentat Majestății Sale.

– V-am spus tot ceea ce știam.

– Bine, dar în felul acesta, prințul nu va cumpăra pictura, declară marchizul și dădu să iasă.

– Eu fac întotdeauna tot ceea ce pot, milord, dar nu pot face imposibilul, răspunse negustorul. Vă promit însă, că voi încerca să mai aflu câte ceva.

– Sper să nu-ți ia prea mult timp, replică marchizul și se îndreptă spre ieșire.

Isaac îl urmă grăbit și îi spuse, cu o ușoară ezitare:

– Mai e ceva, dar nu îmi place să pomenesc despre asta.

– Ce anume?

– Cea care mi-a dat tabloul vrea să primească banii cât mai repede. E de-a dreptul disperată.

– E o... ea? Vrei să spui că ai tabloul acela de la o doamnă?

– Da... A fost aici ieri. Mi-a spus că tatăl ei, care e proprietarul tabloului, e foarte bolnav și are nevoie de medicamente, iar ea nu are banii necesari. Venise pe jos și era foarte prost îmbrăcată, astfel că nu am niciun dubiu că are nevoie urgentă de bani.

– Aș vrea s-o întâlnesc pe această doamnă și să discut eu însumi cu ea despre ceea ce mă interesează în legătură cu tabloul. În mod sigur, îmi va spune mult mai multe decât mi-ai putut spune tu.

– Cred că e imposibil, asta, milord, spuse Isaac, imediat.

– De ce?

– Pentru că nu știu unde o putem găsi. Nu a lăsat nicio adresă.

– Atunci cum o vei plăti?

– Mi-a spus că va veni aici mâine, din nou.

– La ce oră?

– Nu mi-a spus, milord.

– Crezi că dacă o vei întreba la ce adresă stă îți va spune?

– Mă îndoiesc, milord. Dar cred că era aceeași cu a domnului care mi-a adus cealaltă pictură.

– Ce pictură?

Isaac deveni confuz.

– Dar parcă îmi spuseseși mai devreme că din această sursă nu mai ai altă pictură, în afară de cea a lui Van Dyke.

– Uitasem, milord.

Marchizul realiză că negustorul îl mințise din nou, dar trecu peste asta.

– Cum se numește această doamnă?

– Am promis că nu-i voi divulga numele, milord și n-ar fi etic din partea mea dacă nu m-aș ține de cuvânt.

– Atunci spune-mi adresa.

– Am principii pe care vreau să mi le respect, milord.

– Povestea ta devine tot mai stranie, pe măsură ce discutăm despre asta. Și despre pictura lui Lochner, pe care i-ai vândut-o prințului cu șase luni în urmă, ai spus că nu știi prea multe lucruri.

– E adevărat.

– Acum văd că pictura care mă interesează de astă dată, provine din aceeași sursă, după toate aparențele.

– Tabloul lui Lochner mi-a fost adus de un domn, iar cel de Van Dyke care vă interesează acum mi-a fost adus de o tânără.

– Dar ți-a spus că acel domn e tatăl ei.

– Da, da milord, mi-a spus asta, e-adevărat.

În privirile marchizului apăru o notă de triumf, deși negustorul nu observă asta.

– Aș vrea să-ți fac o propunere, spuse marchizul. Îți voi cumpăra tabloul la prețul pe care-l vrei, dar cu o singură

condiție: dacă îmi vei spune adresa la care să merg pentru a face plata. Astfel, nu mi-ai spus numele, ci doar adresa și așa cuvântul dumitale, la care ții atât de mult nu va fi afectat cu nimic.

În vocea marchizului era o notă de sarcasm care nu-i plăcu deloc negustorului, astfel că ezită înainte de a lua vreo hotărâre, pentru a nu ofensa persoana care-i prezentase tabloul.

Cel care-i adusese pictura lui Lochner arăta ca un gentleman, deși era îmbrăcat puțin cam demodat.

Pe de altă parte, a vinde un tablou prințului era ambiția oricărui negustor și, în plus, se bucurase foarte mult când tânăra îl alesese pe el pentru vânzarea tabloului lui Van Dyke, deși nu îi arătase asta. Calitatea tabloului era indiscutabilă și el își dorise întotdeauna să poată obține un Van Dyke, fiind unul dintre pictorii pe care-i admira cel mai mult.

Când despachetase tabloul și văzuse că una dintre cele mai mari ambiții ale sale era pe cale să se-ndeplinească, o întrebă imediat, pe tânăra care i-l adusese:

– De unde ai obținut acest tablou?

– E... al tatălui meu. V-a mai vândut un tablou, cu ceva timp în urmă.

– Ce tabou?

– Unul de Stephan Lochner.

Tânăra păru să repete niște cuvinte învățate pe dinafară, dar tabloul îl bucurase atât de mult, încât trecu ușor peste

această impresie.

Lochnerul care îl impresionase pe prinț și pentru care marchizul plătise fără să-i pese de suma pe care o dădea, fusese o achiziție extrem de importantă.

Acum, avea un tablou din aceeași sursă, care îl va încânta desigur din nou pe Maiestatea Sa și care era una dintre picturile cele mai valoroase ale lui Van Dyke, deși nu îi spusese fetei nimic despre valoarea excepțională a piesei pe care i-o adusese, mulțumindu-se să o întrebe doar atât:

– Tatăl dumitale te-a autorizat să vinzi acest tablou?

– Da, bineînțeles...

Fusese un mic tremur în vocea fetei și Isaac se gândi un moment că probabil nu spunea adevărul.

– Îți voi lua tabloul oricum și voi încerca să-ți găsesc un cumpărător într-un timp cât mai scurt.

– Nu... nu îl veți cumpăra?

– Ți-l voi vinde. Cât ceri pe el?

Negustorul crezuse că fata nu avea habar de valoarea pe care o avea în mâini, dar în schimb, ea îi fixase un preț pe care orice negustor bun l-ar fi dorit.

– Nu știu dacă voi putea să-l vând la un astfel de preț, spuse el.

– Vă rog. E foarte important să am banii pentru medicamentele tatălui meu, cât mai repede posibil.

Poți împrumuta, ar fi vrut Isaac să-i spună, vei avea o sumă incredibilă.

Întotdeauna fac astfel cei care au valori în casă, se gândi el. Cheltuiesc banii pe te miri ce și după asta vând tablourile pentru a avea ce să mănânce.

– Voi face tot ce pot, dar nu e bine să ne pripim.

– Dar, nu puteți să îmi dați... un avans, oricât de mic? întrebă ea, înroșindu-se. Trebuie să am pentru doctor.

La început Isaac fu înclinat să refuze, apoi, un sentiment de compasiune pentru ființa din fața lui, pe care nu-l mai simțise niciodată înainte, îl făcu să ducă mâna la buzunar. Poate vocea ei atât de muzicală îl determină, se gândi el.

– Nu știu ce anume mă face să încalc regulile pe care le-am respectat o viață-ntreagă, spuse el, dar iată cinci dolari pe care desigur, îi voi reține din comisionul care mi se cuvine, după vânzarea tabloului.

– Mulțumesc foarte mult, spuse ea, recunoscătoare, mă voi întoarce peste două zile pentru a vedea dacă ați reușit să vindeți pictura.

– Cred că-ți închipui că sunt un adevărat magician, dacă te gândești că voi vinde tabloul într-un timp atât de scurt. Dar vino dacă dorești. Aș vrea să îmi dai și adresa dumitale. Dacă mai ai astfel de tablouri, aș vrea să le achiziționez tot eu în vederea vânzării, dacă te interesează.

Isaac era sigur că prințul va considera că acest Van Dyke este de-a dreptul irezistibil.

Prins de gândurile lui, negustorul uită pur și simplu de marchiz, care, după ce așteptă o vreme, se îndreptă spre

ieșire.

– Milord!... Milord, spuse grăbit negustorul, încercând să-l oprească.

– Dacă nu ești interesat de propunerea mea, atunci voi trimite pe cineva să-ți aducă tabloul pe care l-a luat prințul.

– Nu, milord, vă rog ascultați-mă o clipă, spuse negustorul cu îngrijorare și marchizul se opri în prag.

– Ei, bine? spuse el, privind spre caleașca la care erau înhămați doi cai superbi, care îl aștepta în stradă.

– Adresa e... Queen Anne Terrace, Islingotn, milord, la numărul șaptesprezece.

– Vei avea banii pentru Van Dyke mâine dimineață, spuse marchizul îndreptându-se spre caleașcă.

După asta, nobilul bărbat îi spuse adresa vizitiului și sări înăuntru.

Solomon Isaac se întoarse oftând în magazinul său.

Avea sentimentul că făcuse o mare greșeală, dar ce altă alternativă ar fi avut?

Queen Anne Terrace, în cea mai săracă parte din Islington, nu era un loc în care cineva s-ar fi putut aștepta să găsească un tablou de Lochner sau de Van Dyke.

Ar fi trebuit probabil, să fi făcut niște investigații mai amănunțite ale tablourilor, înainte de a le fi oferit prințului.

De bărbatul care îi oferise tabloul de Lochner nu se putea îndoi, dar fata fusese mult prea nesigură pe ea, când îi făcuse oferta.

Nicio adevărată doamnă nu ar fi venit pe jos până acolo și nici nu ar fi cărat singură tabloul.

Poate era mai bine să anunțe poliția. Tablourile fuseseră desigur, furate, se gândi el furios pe sine însuși, că nu făcuse mai multe investigații, dar era întotdeauna foarte grăbit să îl încânte pe prinț.

Primul tablou pe care i-l vânduse, fusese o adevărată bijuterie și totuși nu-i sigurase intrarea la Carlton House, își spuse el cu amărăciune.

Mai bine i-aș fi dat marchizului o adresă falsă, reflectă el în continuare și astfel ar fi fost obligat să se întoarcă la mine. Nu se simțea în apele lui că, după ce îi spusese că nu știe unde stă cel care-i oferise tabloul, îi dădu în cele din urmă, adresa. Astfel, va fi considerat un mincinos și nu putea spune că nu pe bună dreptate.

Marchizul simțise desigur că încercase să-l inducă în eroare. Era prea deștept pentru a nu-și fi dat seama de asta.

Așezându-se confortabil pe bancheta caleștii, marchizul îi ordonă vizitiului să meargă mai repede decât de obicei.

Era prea nerăbdător să descopere ce se ascundea sub toate aceste mistere de care se lovise în ultimul timp.

De o eleganță desăvârșită la mijlocul secolului trecut, zona Islington era acum, complet decăzută. Casele de acolo, extrem de primitoare altădată, erau dărăpănate, iar balcoanele de fier, care constituiseră pe timpuri farmecul acelui loc, erau acum aproape dezmembrate.

Marchizului nu-i fu deloc greu să găsească numărul șaptespezece, o casă căreia îi fusese adăugată o anexă recentă, care părea să fie atelierul unui artist.

Ceru vizitiului să oprească și, după ce străbătu trotuarul îngust de ciment, bătu la ușa principală.

Nu primi niciun răspuns și marchizul avu imediat un sentiment de dezamăgire, gândindu-se că probabil bătuse drumul degeaba până acolo.

Apoi, bătu încă o dată și, în timp ce ușa se deschise, o voce întrebă nedumerită:

– Ți-ai uitat cheile, Hannah?

După ce fata deschise, marchizul păru să-și fi pierdut graiul, iar Cyrilla îl privi cu ochii ieșiți din orbite, nevenindu-i să creadă că au un astfel de vizitator.

Părul blond pe care lumina slabă așezase o aură, făcea ca imaginea fetei să fie atât de eterată, încât marchizul se gândi imediat la Madonna lui Lochner.

Trecură câteva minute, în care cei doi se priviră înmărmuriți, până când Cyrilla își recăpătă în sfârșit, graiul.

– Iertați-mă... Am crezut că e menajera mea, care a plecat după cumpărături... Și... cred că ați greșit casa...

Vocea ei, se gândi marchizul, era exact așa cum își închipuise că trebuia să fie cea a fetei pictate de Lochner...

– Nu face nimic, spuse el realizând imediat că va fi probabil incoerent... Vreau să spun... Am venit aici... Ca să te găsesc.

– Să... mă găsiți?

Nu era nicio îndoială că fata nu înțelesese nimic, dar asta nu era deloc surprinzător, de vreme ce lui însuși îi fusese atât de dificil să se exprime coerent.

Marchizul își dădu jos pălăria imensă și ținând-o cu emoție în mâini, spuse zâmbind.

–.Pot să intru? Trebuie să-ți vorbesc.

Ochii Cyrillei se lărgiră de surpriză și privi, instinctiv, peste umăr, parcă cerând protecție cuiva.

– Te asigur că nu e niciun pericol. E dificil să îți spun ceea ce am de spus, stând aici, în ușă.

În timp ce marchizul îi spuse toate acestea, două femei care treceau pe stradă se uitară cu atâta curiozitate înspre ei încât Cyrilla acceptă, imediat.

– Da, bineînțeles, spuse ea, cu un ușor tremur în glas. Mă tem însă că tatăl meu nu vă poate primi pentru că este foarte bolnav, răspunse Cyrilla, întrebându-se dacă acest nobil, văzuse vreunul dintre tablourile tatălui ei și vroia acum să îl cumpere.

Era ceva la care visa întotdeauna și spera din tot sufletul că această clipă sosise.

Tatăl ei picta de foarte mulți ani și tablourile lui erau expuse într-o mulțime de magazine, chiar dacă nu într-unul atât de mare ca cel în care lăsase ea copia după Van Dyke.

Marchizul intră în holul îngust și slab luminat, iar Cyrilla deschise o ușă în partea stângă a acestuia, unde probabil, își

spuse el, era sufrageria.

Era o cameră mică, dar aranjată cu gust, deși cu lucruri lipsite de valoare.

Draperiile erau destul de drăguțe, deși dintr-un material foarte ieftin, iar pe sofa erau câteva perniță atractive, cele două scaune de lângă, nu erau cu totul lipsite de eleganță.

Mai mult instinctiv, marchizul își roti ochii să vadă ce fel de tablouri erau în casă. Dar în afara câtorva urme rămase pe pereți în locul în care altădată, fuseseră probabil niște picturi, nu zări nimic.

Apoi, își îndreptă din nou privirile spre Cyrilla, nevenindu-i încă să creadă că avea în față ceea ce îi păruse până nu demult absolut imposibil: modelul tabloului „ Virgin of the Lilies".

Era atât de frumoasă, încât marchizul se întrebă dacă nu era într-un vis.

Corpul ei era atât de delicat, ochii atât de mari și de expresivi, încât se gândi din nou la o baladă medievală de dragoste.

E adorabilă, își spuse marchizul, incredibil de dulce și de frumoasă.

Doi bujori minusculi apărură, deodată, în obrajii fetei și-atunci marchizul realiză în sfârșit că, de câteva minute bune, nu-și mai luase ochii de la ea.

– Vreți să vă așezați... sir? spuse ea, indicându-i unul dintre scaune.

Marchizul se supuse și Cyrilla se așeză pe scaunul din fața lui.

Tânăra era îmbrăcată doar cu un halat de mătase, dar care îi punea foarte bine în evidență formele delicate ale trupului.

Părea, se gândi marchizul, să fie virgină ea însăși... Atât de proaspătă, de inocentă și de neatinsă de cele lumești.

– Eu sunt marchizul de Fane, spuse el, dându-și seama că fata aștepta ca el să spună ceva. Sunt aici pentru că am înțeles că tu i-ai dat lui Isaac tabloul lui Van Dyke, spuse el și crezu că va fi surprinsă de această declarație a lui, dar fata nu spuse nimic. I se înroși doar toată fața, într-un mod care îl făcu pe marchiz să se gândească la un răsărit de soare.

Expresia ei deveni, imediat, ca a unui copil supus unei cruzimi nemaipomenite. Buzele ei se lăsară în jos, deși nu scoase niciun sunet, iar privirile i se adumbriră.

– Am luat adresa ta de la un negustor numit Isaac, care i-a dus prințului de Wales pictura pe care vrei să o vinzi.

Cyrilla își plezni palmele, bucuroasă.

– Cred că nu vei fi deloc surprinsă dacă îți voi spune că mi-am dat seama imediat de faptul că fața modelului din tabloul lui Van Dyke era identică celei din tabloul lui Lochner.

Cyrilla deveni dintr-o dată foarte palidă și își lăsă ochii în jos.

– Îmi... îmi pare atât de rău, spuse ea, încet.

– Eu aș fi optat pentru mine personal să iau tabloul lui Lochner și să-l conving pe prinț să-l ia pe cel de Van Dyke.

– Ah... am fost atât de proastă...

– De ce? Tu le-ai pictat?

– Nu, nu, bineînțeles că nu... papa, dar vă rog să nu-i faceți niciun rău... Nu crd că va mai trăi încă mult timp.

– Dă-mi voie să-ți amintesc faptul că nu sunt aici pentru a-ți face vreun rău. Vreau doar să înțeleg cum a fost posibil ca doi artiști care au trăit în epoci diferite au avut același model. Explică-mi, te rog. Voi fi de-a dreptul fascinat să aflu asta.

Cyrilla îl privi cu ochi mari și speriați.

– Da, probabil e șocant... Știu că e un fapt rău, spuse ea. Foarte rău. Dar... papa a făcut asta pentru că mama era foarte bolnavă... și nu aveam bani pentru mâncare... și...

Marchizul nu spuse nimic și-atunci Cyrilla continuă:

– Vă... vă rog să înțelegeți, adăugă ea cu o voce disperată.

– Da, vreau să înțeleg, răspunse marchizul. Să începem cu începutul, atunci... Ai putea să-mi spui cum te cheamă?

– Cyrilla... Wyntack.

– Și tatăl tău e pictor.

– Da, numele lui e Frans Wyntack.

– Nu e englez.

– Nu. E jumătate austriac, jumătate flamand.

– E foarte iscusit. Pictează atât de bine că e incredibil pentru mine, să văd că e un artist foarte sărac. Nu înțeleg cum a fost posibil.

– Da, așa cred și eu... E foarte talentat, dar nimeni nu cumpără tablourile lui. Eu cred că e unul dintre acei artiști

care e înaintea epocii sale, spuse Cyrilla. Toți cei care cumpără tablouri acum vor ceva foarte... convențional...

Marchizul era mult prea versat într-ale artei pentru a nu fi înțeles ce vroia ea să spună.

– Mi-ar plăcea să văd picturile tatălui tău, replică el. Dar aș vrea să știu mai întâi cum reușește să facă niște copii atât de extraordinare?

– A făcu copii doar pentru că mama era bolnavă. A învățat asta cu foarte mulți ani în urmă, când a fost la Cologne, dar nu a făcut niciodată, nicio copie, până când nu s-a îmbolnăvit mama. Atunci a făcut una sau două copii în galeria lui sir George Beaumont. A reușit să vândă și...

– Pentru sume importante?

– Nu, nu foarte.

– Dar de ce a ales să facă asta?

– Mama s-a îmbolnăvit, cum spuneam, iar doctorul ne-a spus că există niște medicamente care ar putea s-o salveze. papa era disperat. Așa a început să picteze... „Virgin of the Lilies"... Dar nu a reușit să finalizeze tabloul fără a avea un model în față.

– Da. Și atunci te-a folosit pe tine.

Marchizul fu atât de impresionat de tristețea din ochii fetei, încât vru imediat să alunge această durere:

– E unul dintre cele mai frumoase tablouri pe care le-am văzut eu vreodată, spuse el și lumina reapăru în privirile Cyrillei.

– Mă bucur foarte mult că gândiți astfel, pentru că și mie mi-a plăcut și am regretat enorm că tata trebuia să semneze acea minunăție cu numele lui Lochner.

– Nu cred că Lochner sau oricare alt artist ar fi reușit să facă ceva mai desăvârșit.

– Nu terminase încă tabloul când mama s-a stins din viață, iar după moartea ei nu mai reușise să-l continue. Pictase din nou tablourile lui proprii...

– Da, vreau să le văd și eu, să nu uiți asta.

– Da, vă voi arăta una dintre picturile lui, spuse Cyrilla înroșindu-se.

– Dacă mergi în atelierul tatălui tău aș putea veni cu tine?

Cyrilla îl privi surprinsă, după care răspunse:

– Dacă vă face plăcere, milordord...

Marchizul deschise ușa spre care se îndreptă fata și o urmă pe un hol scurt și apoi pe niște scări.

Atelierul fusese construit la etaj și, spre deosebire de restul casei, era foarte spațios. Fereastra cu lumină dinspre nord era una dintre cele mai râvnite, de către orice artist.

Pe șevalet era o copie după Van Dyke, la care pictorul lucrase înainte de a se fi îmbolnăvit, iar Cyrilla o acoperi imediat cu pictura pe care vroia să i-o arate marchizului. Era aproape terminată, cu excepția faptului că trebuia să mai fie încheiat fundalul.

Marchizul o privi cu atenție și înțelese imediat de ce nu se vindeau picturile lui Frans Wyntack.

Artistul se exprima într-un mod în care nimeni nu mai făcuse până atunci, astfel că nu era de mirare dacă nu fusese nici apreciat și nici înțeles, niciodată.

Cyrilla îl privi pe marchiz plină de speranțe, în timp ce acesta analiza pictura pe care i-o prezentase, fără să știe ce să spună.

– Mă tem că, într-adevăr, tatăl tău nu va putea fi înțeles prea curând. Eu personal, consider că am în față un pictor extrem de inteligent, dacă nu chiar strălucit.

Cyrilla scoase un sunet scurt de bucurie, după care răspunse:

– Ah, cât aș vrea ca tata să poată auzi părerea dumneavoastră!... Nimeni nu i-a spus, asta, niciodată. Cred că s-a îmbolnăvit din cauză că a fost foarte dezamăgit de faptul că era considerat un pictor atât de neînsemnat.

– E ultimul lucru pe care l-aș spune despre tatăl tău. Nu cred că e o noutate pentru tine să auzi că, de cele mai multe ori, marii artiști indiferent că sunt pictori, muzicieni sau scriitori, sunt înțeleși și apreciați abia după ce nu mai sunt în viață.

În timp ce vorbea marchizul avu convingerea, după expresia fetei că era exact lucrul pe care-l gândea și ea despre tatăl ei.

– Cred că dacă papa ar fi sperat că va fi apreciat cu timpul, ar fi fost fericit. Sper, însă, că se va face bine curând și atunci îi voi aduce la cunoștință cele spuse de dumneavoastră.

– Nu aș putea vorbi cu el, acum? întrebă marchizul.

– A fost inconștient, în ultimele trei zile. Doctorul care l-a văzut azi-dimineață ne-a declarat că nu mai e nimic de făcut cu el, spuse Cyrilla cu o voce atât de tremurândă încât marchizul simți că făcuse eforturi extraordinare să nu izbucnească în plâns.

– Aș vrea să cumpăr această pictură, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Nu, bineînțeles că nu am nimic împotrivă, spuse ea, imediat. Sper că nu sunteți supărat că tata a încercat să vândă acea copie după Van Dyke, continuă ea, înroșindu-se. Ca să ne iertați, aș vrea să vă dăruiesc această pictură.

– Nu aș putea să accept niciodată această generozitate, în astfel de circumstanțe. Ai nevoie de bani, domnișoară Wyntack, iar eu sunt gata să ți-i ofer pentru pictura de față. Spre deosebire de alții, sunt convins de valoarea tatălui dumitale.

Cyrilla îl privi indecisă.

– Cred că mândria te oprește acum să fii de acord cu propunerea mea, dar e mai bine să uiți de ea în acest moment.

– Nu e... mândrie... Dar mama ar fi fost șocată dacă ar fi știut că tata a vândut un fals, chiar în situația grea în care ne aflăm... Aș vrea să mă recompensez, într-un fel...

– Eu, dimpotrivă, cred că și mama ta ar fi putut înțelege de ce a luat el această decizie. Acum, pentru că trebuie să plec să

vorbesc cu prințul în legătură cu tabloul după Van Dyke, aș vrea să-ți ofer cincisprezece dolari pentru această pictură și să o iau cu mine.

– Ah, e prea mult, răspunse Cyrilla, cu obrajii roșii de surpriză.

Marchizul ar fi vrut să-i ofere chiar mai mult, dar fu convins că fata n-ar fi acceptat.

– Te rog să accepți, replică marchizul și să nu mai dezbatem acest subiect, spuse el, în timp ce scoase banii din portofelul aflat în buzunarul interior al hainei lui de călărie. Puse apoi banii pe masă și luă pictura.

– Voi arăta acest tablou Maiestății Sale. Sunt curios dacă îl va aprecia la fel de mult ca mine, continuă marchizul.

– Ah, cred că va fi foarte furios când va afla că tablőul lui Lochner, pe care l-a cumpărat e fals, spuse ea, rușinată. Poate va considera că papa trebuie să fie pedepsit, adăugă ea, înfricoșată.

– Nu, nu cred asta. Te rog să nu-ți faci niciun fel de griji, domnișoară Wyntack și dacă îmi permiți te voi suna mâine dimineață pentru a vedea ce mai face tatăl dumitale. Sper din toată inima că se va însănătoși.

– Ah, sper și eu, răspunse tânăra. Mulțumesc foarte mult că sunteți atât de amabil cu mine, spuse ea, ridicându-și spre el ochii mari și marchizul fu atât de impresionat încât abia își putu stăpâni impulsul de a o strânge în brațe pentru a vedea dacă era reală.

– Cum îți vei petrece ziua de astăzi? o întrebă el.

Cyrilla păru foarte surprinsă de întrebare, dar după un moment își reveni și răspunse calm:

– Hannah și cu mine nu putem părăsi casa în același timp. Cineva trebuie să aibă grijă de tatăl meu.

– Dar, în general, cum îți petreceai timpul, când tatăl tău era bine?

– Stăteam cu el în atelierul lui sau, uneori când aveam bani, ieșeam împreună la cumpărături, deși nu i-a plăcut niciodată să facă asta.

– E o viață foarte ciudată pentru o persoană atât de drăguță ca dumneata, spuse marchizul, dar realiză ce spusese abia după ce fata îl privi cu ochi mari și speriați, schimbând subiectul.

– Cred că îi voi da banii primiți de la dumneavoastră menajerei mele. Va fi foarte fericită să vadă că am vândut un tablou al tatălui meu, mai ales pentru că acum vom putea cumpăra cele necesare pentru el.

În timp ce vorbise se îndreptă spre ușă, dar marchizul se duse în mod deliberat la fereastră și privi afară. În fața ochilor lui se desfășură întreaga priveliște a Islingtonului, dar marchizul păru să nu vadă nimic.

Ar fi vrut să-i spună tinerei niște lucruri, dar nu știa exact cum să le pună în cuvinte.

Știa că fata abia aștepta ca el să plece, dar lui îi plăcea foarte mult în prezența ei.

Avea sentimentul ciudat că dacă pleca, s-ar putea să nu o mai vadă niciodată, și nu că, acum, descoperind-o, va avea tot viitorul în față, pentru a mai sta cu ea și altă dată.

În ciuda faptului că Cyrilla părea extrem de uimită de comportamentul lui, pur și simplu nu se putea dezlipi de ea și mintea îi deveni atât de confuză încât avea impresia că aproape că și-o pierduse și nu mai putea gândi deloc.

Fecioara dintre crini era acolo, fața ei pe care el o privise de sute de ori, de când prințul cumpărase tabloul, fața care-i acaparase toate visele și la care crezuse că va putea doar să se gândească până va muri, oricât de inimaginabil ar fi fost până atunci, exista în viața cea de toate zilele. Numele ei era Cyrilla.

Era adevărat?

În inima lui simțea ca și cum ar fi cunoscut-o de la începutul timpurilor. Fusese întotdeauna în visele și în idealurile lui.

În următorul moment își spuse că era absurd de sentimental și, cu un efort considerabil, se întoarse de la fereastră.

– Trebuie să te părăsesc, domnișoară Wintack, spuse el pe un ton neutru, dar așa cum ți-am spus deja, mă voi întoarce mâine. E ceva ce ți-ai dori să-ți aduc?

O serie întreagă de femei din viața lui, i-ar fi răspuns la această întrebare cu cel mai lasciv glas din lume: „doar pe tine"... Altele l-ar fi îmbrățișat strâns și i-ar fi spus: „orice vine

din partea ta, e bine primit".

Cyrilla însă, îi răspunse într-un mod cu totul neașteptat, pentru el:

– Ați fost deja atât de amabil și de generos, cu mine...Tot ce-mi doresc e să găsesc cuvintele destul de potrivite, pentru a vă mulțumi. Poate când tatăl meu se va face bine, va picta pentru dumneavoastră ceva ce vă va face într-adevăr plăcere și vi-l va dărui în semn de recunoștință.

– Aș aprecia foarte mult asta, în special dacă ar fi un portret al tău. Ai un portret făcut de tatăl dumitale?

Cyrilla ezită o clipă, înainte de a răspunde:

– Nu... Nu, chiar... Dar am ceva ce aș vrea să vă arăt spuse ea și se duse într-unul din colțurile atelierului, unde erau așezate pe jos un teanc de pânze.

Le luă pe toate în brațe și în timp ce se îndreptă cu ele spre marchiz, avu impresia că zboară, de fericire... Dacă cineva i-ar fi spus atunci că nu plutește pe un nor, n-ar fi crezut. Când ajunse lângă marchiz, întinse spre el brațele pline de picturile tatălui ei.

Marchizul o luă imediat pe cea de deasupra, iar când o privi, fața lui exprimă o încântare cum rar mai văzuse Cyrilla pe un chip.

Tabloul era un portret al fetei, pe un fundal albastru ca cerul. În jurul capului avea un halou, pictat în maniera pe care marchizul o recunoștea deja ca fiind o particularitate a stilului lui Frans Wyntack.

– E perfect, exclamă marchizul, contemplând pictura care părea a nu fi fost totuși, complet terminată. E un tablou foarte reușit. Te-a prins exact așa cum ești!

Cyrilla râse scurt, dar nu spuse nimic și marchizul luă cea de a doua pânză din brațele ei.

Era o schiță pentru tabloul „Fecioara dintre crini", a lui Lochner. Expresia feței, lumina din ochi, totul era identic cu primul portret, doar că de data asta, ideea părea desăvârșită, datorită celor câteva pete de lumină strălucitoare, sugerând glorificarea unei alte lumi, dar nu din jurul Madonnei ci din interiorul ei.

Marchizul privi cele două pânze și spuse, continuând să le analizeze:

– Sunt excelente, amândouă.

Cyrilla râse din nou.

– În prima nu sunt eu...

– Cum, nu ești tu?

– Nu, nu sunt eu. E mama mea. După cum vedeți, îi semăn foarte mult.

– N-aș fi crezut niciodată că e posibil să existe în lume două frumuseți atât de identice, spuse încet marchizul.

– Mama a fost mult mai frumoasă decât aș putea eu să fiu vreodată, răspunse Cyrilla. Tata a făcut acest portret al ei când s-au întâlnit prima dată.

– Dacă vrei într-adevăr să-mi oferi ceva care să-mi facă plăcere, atunci aș vrea acest portret al tău, domnișoară

Wyntack.

– Mă bucur că vă place și dăruindu-vi-l, nu mă mai simt atât de îngrozitor de îndatorată față de dumneavoastră.

– Cred că noi doi suntem în stare s-o ținem cu mulțumirile reciproce încă multe ore de acum încolo, dar vom continua mâine, surâse el.

– Mai e doar un lucru pe care aș vrea să mi-l mai spuneți, răspunse Cyrilla.

– Ce anume?

– Aș vrea să știu ce veți face cu copiile. Mă tem atât de mult să nu i se întâmple ceva rău tatălui meu, încât nu rezist să vorbim despre asta abia mâine.

– Îți dau cuvântul meu de onoare, că nu i se va întâmpla nimic, spuse marchizul. Nimic neplăcut, în orice caz. Și, ca să te fac cât de cât mai fericită ar fi bine să-ți spun deja, că voi cumpăra copia după Van Dyke la prețul cerut de negustorul de tablouri și nu îi voi spune că am descoperit că e un fals.

– Vreți să spuneți că... Vă gândiți să...

– Întotdeauna spun ce gândesc, replică marchizul. Așa că nu te mai îngrijora și când se întoarce menajera ta, spune-i să meargă din nou în oraș și să cumpere tot ceea ce e necesar pentru tatăl tău.

Cyrilla era fascinată și marchizul o privi emoționat:

– Dacă până mâine tatăl tău nu e mai bine, îți sugerez să-mi permiți să-l trimit pe doctorul meu să-l examineze. Nu pot să văd că te frământi atât de mult.

Realizând din nou că spusese mai mult decât intenționase, se îndreptă spre ușă și, după ce o deschise coborî cu atenție cele câteva scări care duceau în holul îngust.

Când ajunse în fața ușii de la intrare, prinse mâna Cyrillei care-l urma bucuroasă:

– Lasă-mă să-ți vorbesc cu toată sinceritatea, domnișoară Wyntack... Sunt foarte încântat că te-am întâlnit.

Cyrilla îi mulțumi, dar nu putu să-și ridice ochii spre el și marchizul se retrase, imediat după ce îi sărută mâna.

Apoi, își puse pălăria pe cap și, înainte de a se urca în caleașcă, se mai întoarse o dată, pentru a-i face Cyrillei încă un semn de rămas-bun.

Dar în pragul ușii nu se mai afla Cyrilla, așa cum s-ar fi așteptat el, ci menajera ei care îl priviea cu o ostilitate nedisimulată.

Capitolul 3

– Domnișoară Cyrilla!

Vocea Hannei fu atât de disperată, încât Cyrilla știu imediat ce se întâmplase.

Sări din pat, își luă halatul de pe un scaun, pe care-l răsturnă în fugă și ieși din cameră. Deschise ușa camerei lui Frans Wyntack, care era alături de camera ei și când intră îl găsi pe tatăl ei mort.

Era întins pe spate în patul lui și Hannah îi pusese deja mâinile în cruce pe piept.

Privindu-l, Cyrilla se gândi că semăna cu unul dintre războinicii pe care-i văzuse de atâtea ori în mormintele din biserici.

În moarte, nemaivăzându-i-se scânteile din ochi și zâmbetul de pe buze, Frans Wyntack, cu fața lui frumoasă și

armonioasă, avea o alură clasică, dar era foarte diferit de cel pe care-l știuse ea dintotdeauna.

Era atât de arătos, chiar fără viață, încât Cyrilla își imagină cât de frumos fusese când îl întâlnise mama ei și înțelese, totodată, de ce îl iubise cu dragostea fără margini cu care îl înconjurase tot timpul, cât a trăit.

A fost ca un prinț din povești, își spuse Cyrilla, îndurerată.

Ca și cum abia acest gând îi relevă cu adevărat pierderea, Cyrilla căzu în genunchi lângă pat și începu să se roage.

Deodată, îi veni în minte că acum tatăl și mama ei erau împreună pentru eternitate, pentru că Cyrilla era sigură că o dragoste ca a lor trăia etern, dar ea rămăsese singură.

Stând îngenuncheată la căpătâiul tatălui ei mort, simți că se temuse de acest moment încă de când se îmbolnăvise mama ei, dar, în același timp, nici nu suportase să-l știe departe de femeia pe care o iubise cu toată ființa lui.

De altfel, de când o pierduse, nu mai trăise, ci doar existase încă. Doar în momentele în care picta părea că se mai anima puțin.

Cyrilla era sigură că fusese foarte greu pentru el să îndure să doarmă în continuare în camera pe care o ocupase cu soția lui, știind că ea nu se va mai întoarce niciodată.

În ultimul timp, de altfel, îl auzise de multe ori noaptea târziu, când ea era deja cufundată în somn, mutându-se în atelierul lui și nu-i fusese deloc greu să ghicească motivul.

E fericit acum, își spuse ea.

Apoi, știind cât de mult îi va lipsi, lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

Marchizul coborî scările interioare ale casei sale din Berkeley Square și intră în sala de mese, pentru micul dejun.

Untul și cele două picioare groase de pui îl așteptau pe farfuriile de argint, iar alături, ca de obicei la acea oră, ceașca mare de cafea.

Indiferent de ora la care se culcase cu o seară înainte, marchizul era întotdeauna prezent la micul dejun la ora șapte fix.

Dacă nu avea niciun program special pentru dimineața respectivă, își exersa caii, plimbându-se călare până în parc.

Fusese un timp când îi plăcuse foarte mult să fie singur, pentru a reflecta la diversele probleme din viața sa, dar acum nu se mai gândea decât la unul și același subiect, care îl bântuise toată noaptea.

După ce se despărțise, în ziua precedentă de Cyrilla, se dusese direct la Carlton House.

Cum prințul era ocupat cu diverse treburi și nu îl putuse primi imediat în așteptare, marchizul intră în sala muzicii pentru a examina cu mai multă atenție tabloul „ Fecioara printre crini".

Privindu-l, își dădu imediat seama că nimeni altcineva n-ar fi putut reda cu mai multă acuratețe gingășia chipului Cyrillei.

Cum era posibil să existe o persoană atât de perfectă? se întrebă marchizul.

Apoi o altă întrebare începu să-l preocupe.

Cum se întâmplase să fie atât de norocos să găsească în realitate, o ființă atât de inocentă și de frumoasă ca cea pe care o admirase de atâtea ori în tablou?

În acel moment luă decizia să facă totul pentru a o păstra pe Cyrilla pentru el.

După ce părăsise strada Queen Anne Terrace, se gândi să îi spună prințului tot ceea ce descoperise, pentru că știa cât de mult l-ar fi interesat o astfel de poveste.

Acum însă, se felicită că nu o făcuse, pentru că prințul ar fi vrut în mod sigur să o cunoască pe Cyrilla.

Cine nu ar fi vrut?

Cunoscuse multe femei până atunci, unele amuzante, altele deosebit de cultivate, unele care treceau drept niște frumuseți extraordinare, dar niciuna dintre ele nu avusese gingășia și armonia chipului Madonnei lui Lochner, iar faptul că o găsise în carne și oase i se părea, încă, de-a dreptul incredibil.

Marchizul se întoarse spre ușă, pentru că tocmai îl auzise pe prinț intrând.

– Ei bine, Virgo, sunt foarte bucuros să te văd din nou, exclamă Maiestatea Sa. Ce vești îmi dai?

– Nimic senzațional, replică marchizul. L-am văzut pe Isaac, dar a fost foarte evaziv, astfel că nu cred că ne va fi prea ușor să mai scoatem și alte informații de la el.

– Da, mă temeam că asta îmi vei spune, răspunse prințul,

dezamăgit.

– Am cumpărat însă, tabloul de Van Dyke.

– Ah, ești foarte generos, dar desigur, mă voi revanșa.

– Pentru a-mi putea continua investigațiile, trebuie însă să-mi lăsați mie unul dintre tablouri. Sau cel de Lochner sau cel de Van Dyke.

– Ah, ia-l pe care dorești, însă nu uita că îl vreau înapoi.

Marchizul se uită instinctiv, către tabloul lui Lochner.

– M-am gândit totuși mai bine. Îți voi da tabloul lui Van Dyke, pentru că nu e încă adus aici.

– Da, e foarte bine, Maiestate, voi păstra o vreme tabloul de Van Dyke.

– Da, doar până când vei rezolva misterul.

– Desigur, fu marchizul de acord.

– Vei cina cu mine? întrebă prințul, deși nu se aștepta la un răspuns pozitiv.

Spre surprinderea lui însă, nobilul bărbat răspunse:

– Aș fi foarte încântat, sire.

– Ceva îmi spune că nu ai avut o noapte prea liniștită.

– Ați intuit foarte bine, sire.

– Ca și tine, am și eu calitățile mele, ca și dezamăgirile mele, surâse prințul.

Marchizul nu dezvoltă acest subiect, deși știa că prințului i-ar fi făcut plăcere.

Păstrase întotdeauna tăcerea asupra legăturilor lui sentimentale și nu vroia să încalce această regulă, nici acum.

Lady Abbot, pe care o vizitase în seara trecută fusese cât putuse ea de amuzantă și de provocatoare, exact așa cum se obișnuise să o vadă până acum.

Din păcate, totul se petrecu cu aceeași familiaritate dintotdeauna, astfel că la scurt timp după ce sosise la ea, marchizul începu să se plictisească.

Servitorii îl așteptaseră în hol, după care îl conduseseră în buduarul gazdei care îl așteptase îmbrăcată într-un neglije foarte diafan.

– Sper că nu te va deranja prea mult, milord, dacă vom cina aici, în astă-seară. Nu m-am simțit prea bine astăzi și vreau să mă relaxez.

Ochii ei însă, ca de obicei, spuneau cu totul altceva decât spuseseră cuvintele. Doar era însă o piesă pe care o jucase de multe ori, astfel încât nu-l mai surprinse cu nimic gestul ei.

Cina decursese în exact același mod ca de fiecare dată până atunci și chiar și vinul avusese același gust. După ce rămaseră singuri și între ei se așternu o tăcere apăsătoare, marchizul dorise să mulțumească pentru masă și să se retragă.

Dacă nu o făcuse, fusese doar pentru că știa ce ar fi urmat: reproșuri, lacrimi, disperare. Era mai mult decât ar fi putut el suporta.

Jucă așadar rolul pe care-l așteptase ea de la el, certându-se în gând că fusese atât de nebun încât să-și închipuie că acea seară ar fi putut fi diferită.

Am o atracție deosebită spre falsuri, își spuse el în gând, în

timp ce caleașca îl purta înapoi spre Berkeley Square.

Se duse la culcare, gândindu-se la fața fină a Cyrillei, cu ochi atât de speriați și cu o puritate și o spiritualitate a expresiei cum nu mai întâlnise niciodată înainte, la nicio femeie.

Tot ceea ce-și mai dori, fu ca orele să treacă repede pentru a se putea întoarce în Islington, să o vadă din nou pe Cyrilla.

Nu îndrăzni să o sune la ora șapte și jumătate dimineața, dar ordonă deja, ca trăsura să-l aștepte în fața casei cu cel mai frumos cal pe care-l avea.

Apoi, își luă și el un cal și făcu o plimbare spre parc, când toate gândurile îi zburară spre tânăra fată și spre prospețimea ei extraordinară asemănătoare aerului din acea dimineață atât de plăcută.

Întors la Berkeley Square, marchizul își schimbă hainele și rezolvă niște probleme de secretariat împreună cu angajatul său, după care fu liber să plece spre Islington, cu toată viteza.

Renunță de data asta la vizitiu și în drum observă, pe sub borurile marii ale pălariei, privirile admirative ale femeilor întâlnite în drum.

Ajunse pe strada Queen Anne Terrace într-un timp record și sări din trăsură nerăbdător să bată cât mai repede la ușa Cyrilla, numărul șaptesprezece.

Nu primi niciun răspuns și marchizul se întrebă îngrijorat, dacă de vină era comportamentul lui de ieri.

Poate și de astă dată, Cyrilla era singură în casă,

servitoarea ei fiind plecată după cumpărături.

Bătu încă o dată și ușa se întredeschise încet.

Acum, era menajera cea care-i deschise și care îl privi cu aceeași răceală și superioritate, caracteristică servitorilor care erau de multă vreme în serviciul unei familii.

Marchizul cunoștea această expresie, o întâlnea în fiecare zi în plimbarea lui prin parc, ca și la șefii servitorilor lui.

– Bună dimineața, spuse el, dar femeia nu-i răspunse. Aș vrea să o văd pe domnișoara Cyrilla Wyntack.

– Domnișoara Cyrilla nu e acasă.

Cuvintele ei sunară foarte aspru și chiar dădu să-i închidă ușa-n nas, însă marchizul o împinse ușor cu mâna, împiedicând-o.

– Dacă e plecată, o voi aștepta.

– Domnișoara Cyrilla nu primește vizitatori, replică ea foarte ferm, făcându-l să înțeleagă ce anume dorise să spună când îl anunță că stăpâna ei nu era acasă.

– Cred că pe mine mă va primi, răspunse el, pe un ton confidențial.

– Nu, milord.

– Insist.

Cum servitoarea vru din nou să-nchidă ușa, marchizul se văzu nevoit să recurgă la forță, pentru a intra înăuntru, astfel că împinse ușa cu putere și trecu pragul casei, îndreptându-se spre sufragerie.

Hannah se dădu câțiva pași înapoi, după care îi spuse cu

aceeași ostilitate în glas:

– Dacă Înălțimea Voastră va aștepta, puțin aici, o voi chema pe domnișoara Cyrilla.

Marchizul își lăsă pălăria pe unul din scaunele din hol și intră în sufrageria, care-i păru acum îngrozitor de mică.

Uitându-se cu mai multă atenție în jur decât în ziua precedentă, marchizul observă că tapiseria scaunelor era extrem de uzată, iar covorul de pe podeaua veche era de-a dreptul zdrențuit.

Nu era un loc pentru o ființă atât de frumoasă și de perfectă cum era Cyrilla, se gândi el, imediat.

În momentul următor se auziră pași pe hol și tânăra intră înăuntru.

Dintr-o singură privire, bărbatul înțelese ce se întâmplase.

Cyrilla avea fața și ochii inflamați de plâns, dar era neînchipuit de frumoasă. Nicio femeie n-ar putea fi atât de minunată, într-o atare situație, își spuse el, privind-o cu căldură.

E ca și cum aș privi o bijuterie perfectă încrustată în mocirlă, în loc să fie înconjurată de aur, își spuse el, analizându-i fața fără cusur.

Rămaseră un moment uitându-se unul la celălalt.

Apoi, fără măcar să-și fi dat seama ce face, Cyrilla fu în brațele lui, proptindu-și obrajii de pieptul larg și puternic.

Marchizul, luat prin surprindere de acest gest, pe care, de altfel și-l dori din primul moment în care o întâlnise, începu

să tremure și o cuprinse cu tandrețe după umeri.

– Știu ce s-a întâmplat, spuse el, cu o voce joasă și plină de emoție.

– papa... e mort... A murit ... în somn, spuse ea, printre sughițurile de plâns.

– A fost un șoc pentru tine, îmi dau seama, dar trebuie să fii puternică.

– Da, încerc, dar parcă a murit totul în jur acum că el nu mai e.

– Cred că noi toți simțim asta când pierdem pe cineva drag.

Cyrilla nu mai putu răspunde, dar brațele îi căzură neputincioase, pe lângă corp.

– Ai aranjat funeraliile?

– Nu, încă... Trebuie să mă ocup de asta, imediat.. .

– Nu, nu te mai gândi la aceste lucruri. Lasă totul în seama mea. Tatăl tău va fi înmormântat așa cum se cuvine. Nu vreau să fii implicată în probleme care te-ar solicita și mai mult.

Cyrilla oftă:

– Sunteți atât de amabil... E... e o prostie, din partea mea, să mă simt atât de neajutorată.

Marchizul simți în acel moment că Cyrilla nu-i decât un copil care avea nevoie de protecție.

În același timp, însă, era foarte conștient de corpul pe care-l avea în față și nu putu să nu se gândească la acest trup ca la trupul unei femei.

– Vino. Spuse el, arătându-i un scaun. Așază-te. Voi merge să stau de vorbă cu menajera ta, pentru a planifica împreună ce avem de făcut.

– Dar... nu vrem să vă deranjăm atât de mult.

– Nu mă deranjați cu nimic. E o bucurie pentru mine să pot avea grijă de tine.

– Sunteți foarte amabil, repetă ea și se așeză pe sofa.

La oricare altă femeie acest gest i-ar fi părut o invitație, dar cu Cyrilla era totul altfel.

Un moment mai târziu se așeză și el lângă ea, dar nu foarte aproape și nici nu o atinse.

– E o biserică în apropiere, pe care obișnuiați să o frecventați? întrebă el.

– Hannah și cu mine mergem duminica la biserica St. Mary.

– Atunci voi vorbi cu vicarul de acolo să vedem dacă tatăl tău va putea fi înmormântat în curtea acestei biserici.

– Da, mi-ar plăcea, dar, vă rog, întrebați-l dacă poate fi înmormântat lângă mama.

– Mama ta e înmormântată acolo?

– Da.

– Atunci cred că vom putea să-l înmormântăm pe tatăl tău alături de ea. Lasă totul în seama mea.

– Ah, cum aș putea să vă mulțumesc? De dimineață m-am simțit atât de singură pe lume, atât de pierdută și-acum... Sunteți aici...

– Da, sunt aici, răspunse marchizul.... Nu ești singură pe lume, Cyrilla, lasă totul pe mine, insistă el.

Pe Hannah o găsi în bucătărie și, înainte de a pleca, îi dădu toate indicațiile necesare cu privire la ce avea de făcut în vederea înmormântării.

Uimită și încă destul de acră, neavând încredere în el în mod vădit, Hannah întrebă cu o grimasă plină de ironie:

– De ce vă interesați atât de mult de noi, milord?

– Pentru simplul motiv că sunt un admirator al artei și am realizat că domnul Wyntack a fost un artist de o valoare excepțională.

– Ce păcat că nimeni nu a spus asta despre el cât timp a fost încă în viață.

– Cred că ești de acord cu mine că domnul Wyntack nu a fost acel gen de pictor care ar fi putut fi înțeles de oamenii care trăiesc în mediul din această zonă.

Hannah strâmbă ușor din nas, dar se observă totuși, că era și ea de aceeași părere.

Marchizul dădu să iasă, dar înainte de asta puse niște monede pe masă.

– Cumpără tot ceea ce vrea domnișoara Cyrilla.

Hannah vru să refuze, dar marchizul o întrerupse brusc:

– Cred că aveți nevoie amândouă să vă hrăniți mai bine și, așa cum am spus, fac toate astea pentru că l-am apreciat pe domnul Wyntack.

Hannah simți imediat că era doar o scuză pentru a o putea

ajuta pe Cyrilla, dar nu mai spuse nimic.

– Mulțumesc, milord, spuse ea, deși nu pe un ton prea recunoscător.

Marchizul ieși zâmbind amuzat și se duse direct la biserica St. Mary, pentru a vorbi cu vicarul.

Îl găsi acasă și îi vorbi, imediat, despre scopul vizitei sale.

– Nu-mi amintesc, milord să-l fi văzut vreodată pe domnul Wyntack la biserică, dar fiica sa vine în fiecare duminică la slujbă împreună cu servitoarea sa. Și, într-adevăr, pe mama ei am înmormântat-o în curtea bisericii noastre, cu doi ani în urmă.

– Aș putea să văd mormântul ei?

– Desigur, milord, răspunse vicarul și îl conduse pe marchiz în curtea bisericii.

– E un mormânt foarte simplu, continuă vicarul în momentul în care ajunseră în fața mormântului. Cred că nu au avut posibilități pentru a-l aranja mai deosebit.

Marchizul nu răspunse, pentru că începu să citească cele înscrise pe piatra funerară:

„ Lorraine atât de iubită de Frans Wyntack și de Cyrilla.
Născută: 1761. Moartă la 1800."

Mormântul nu fusese săpat cu multă grijă, observă marchizul. Poate pentru că Wyntack fusese străin. Ceea ce îl impresionă, însă, cu adevărat, fu faptul că mama Cyrillei avusese doar treizeci și nouă de ani când se stinsese din viață.

Și fusese și foarte frumoasă, își spuse marchizul. La fel de frumoasă ca fiica sa.

I-ar fi plăcut să le fi văzut împreună, se gândi el.

Va trebui să aibă grijă de Cyrilla, acum că a întâlnit-o și să nu o piardă niciodată.

Marchizul aranjă cu vicarul ca funeraliile să aibă loc peste douăzeci și patru de ore.

Marchizul plăti totul, dar nu se arătă la înmormântare, din respect pentru reputația Cyrillei. Oricine s-ar fi întrebat ce căuta el la înmormântarea unui artist obscur din Islington.

Pictorul Wyntack fusese însă înmormântat cu o opulență pe care nu o cunoscuse niciodată în viață, iar mormântul lui fu acoperit cu o mulțime de ghirlande de flori, pe care desigur le-ar fi apreciat chiar el însuși.

În timp ce se îndreptau spre casă în trăsura comandată de marchiz pentru ele, Cyrilla îi spuse Hannei:

– Nu îmi vine nici acum să cred că l-am înmormântat pe papa... Cred însă că e fericit, acum, alături de mama.

Hannah nu răspunse, dar își șterse o lacrimă din colțul ochiului.

– Îți amintești, continuă Cyrilla cum de fiecare dată când se întorcea mama acasă de undeva, chiar dacă nu lipsise mult, imediat ce intra în hol, începea să strige alergând spre atelierul lui papa:

– Frans!... Oh, Frans, cât de dor mi-a fost să te văd din nou. Ai avut grijă de tine?

– Poate, continuă Cyrilla suspinând, ea credea că noi nu știm să avem grijă de el, așa cum se cuvenea.

– Dar noi amândouă, am făcut întotdeauna tot ceea ce am putut pentru el, domnișoară Cyrilla, spuse Hannah.

– Da, ai fost întotdeauna o persoană minunată, Hannah și ne-ai fost de mare ajutor, dar ultima dată când l-a prins ploaia și a contactat acea răceală care l-a dus la pneumonie, nu-și pusese pelerina de ploaie când a plecat să stea de vorbă cu negustorul de tablouri.

– Da, pentru că nu m-a ascultat când l-am rugat să o îmbrace. Niciodată nu mă asculta.

– Da, asculta doar de mama, răspunse Cyrilla cu tristețe.

– Nu trebuie să-ți reproșezi nimic, domnișoară Cyrilla. Noi am făcut tot ceea ce am putut, dar după cum vorbea toată noaptea cu mama ta ca și cum ar fi fost lângă el în carne și oase, cred că vroia pur și simplu să moară și el.

– Poate el o vedea, șopti Cyrilla. Poate mama era mereu lângă el, adăugă ea, imediat ce ajunseră în fața ușii de la intrarea în casă.

Urcă apoi în atelierul tatălui ei și începu să-i privească pânzele, întrebându-se ce anume dorise el să exprime cu acel laitmotiv al stropilor de lumină care însoțeau întotdeauna fundalurile lui.

Marchizul a înțeles, își spuse ea.

Și, ca și cum fusese îndeajuns doar să se gândească la el pentru a-l aduce lângă ea, pașii marchizului se auziră imediat

urcând scările spre atelier.

Cyrilla își simți inima bătând și când el intră în încăpere îi văzu ochii plini de bucurie.

Părea foarte masiv, cineva pe care te puteai bizui în orice împrejurare și Cyrilla nu se mai simți nici singură și nici pierdută, cum se simțise la intrarea în casă.

– Hannah mi-a spus că totul a decurs fără nicio problemă, spuse el.

– Da, a fost o înmormântare foarte frumoasă și florile au fost atât de drăguțe... Vă mulțumesc!... Vă mulțumesc!!... repetă ea.

– Am sperat că vei fi mulțumită, replică el.

– Da, ați fost foarte generos, răspunse ea.

Marchizul făcu înconjurul atelierului, uitându-se curios, de jur-împrejur.

– Crezi că mai e ceva aici ce ai vrea să-mi arăți?

– Ați cumpărat un tablou pe care tata nici măcar nu l-a terminat și era cel mai bun dintre toate. Celelalte cred că nu valorează mai mult de câțiva șilingi, răspunse Cyrilla.

– Sper că putem să vorbim destul de deschis unul cu celălalt și îmi vei spune cum intenționezi să-ți câștigi existența de acum încolo.

După expresia feței ei, marchizul își dădu seama imediat că era o întrebare pe care și-o punea ea însăși, neîncetat.

Cyrilla nu spuse nimic și între ei se lăsă câteva minute, tăcerea.

Privind-o în așteptarea răspunsului, marchizul fu foarte impresionat de imaginea ei, aureolată de lumina care venea pe fereastră.

– Ești foarte frumoasă, Cyrilla îi spuse el, aproape șoptit. Trebuie să fii conștientă de faptul că nu vei fi în siguranță fără un bărbat care să te protejeze.

– O am pe Hannah.

– Dar nu poți să-ți petreci tot restul vieții alături de menajera ta.

– Hannah are grijă de mine, răspunse Cyrilla.

– Da, dar vei avea nevoie de cineva cu care să poți conversa la nivelul tău. Nu cred că vei putea să faci asta cu Hannah...

– Da, acum că papa a murit, e adevărat că nu mai am cu cine să port discuții interesante.

– Da, la asta mă gândesc și eu... Poate îți pare ciudat că te întreb astfel de lucruri când abia ne-am întâlnit, dar eu mă gândesc la tine încă dinainte de a te cunoaște... Din momentul în care am văzut „ Fecioara printre crini"... De atunci ești în toate gândurile mele și în toată inima mea.

Cyrilla îl privi uimită și marchizul simți nevoia să se apropie de ea și să o cuprindă de umeri.

Cyrilla nu opuse rezistență și marchizul știu imediat că între ei era o atracție reciprocă foarte puternică și... inevitabilă.

Marchizul o prinse de bărbie și îi ridică fața spre el.

Câteva minute o privi în ochi și apoi îi contemplă buzele. Își apropie apoi gura de a ei, într-un gest care-i păru mai degrabă dictat de o magie.

La început, Cyrilla nu putu să-și explice emoțiile care puseră stăpânire pe ea, dar avu certitudinea că în brațele lui nimic rău nu i se putea întâmpla.

Sărutul lui i se păru atât de sacru, atât de minunat încât îi păru că sunt învăluiți într-o lumină celestă.

E dragostea, își spuse ea, dragostea atât de perfectă pe care o trăise și mama mea și pe care credeam că eu nu o voi întâlni niciodată.

Dar era aici, era în sufletul ei și marchizul deveni toată lumea ei.

Bărbatul își înălță capul:

– Iubita mea...mă iubești și tu!... exclamă el... Te-am căutat toată viața mea... Și acum te-am găsit... Nu te voi părăsi niciodată...

– Te... iubesc... murmură Cyrilla.

– Cât de mult te iubesc și eu, murmură marchizul și simți că niciodată nu mai iubise, în viața lui.

– Cum... cum e posibil să simțim ceva atât de... atât de minunat? Nu m-am gândit în momentul în care te-am văzut, prima oară că se va întâmpla asta...

– Și ce crezi că am simțit eu? Când am văzut tabloul am simțit așa un regret că fata aceea trăise cu mult timp înaintea mea... Apoi... te-am văzut în realitate. Nu îți vei imagina

niciodată ce am simțit... Ești aici, iubito, nimic nu ne mai poate despărți...

Cyrilla suspină emoționată...

– Dacă papa nu ar fi pictat acea copie?... Nu te-aș fi întâlnit niciodată?

– Nu ar fi fost posibil, pentru că sunt sigur că a stat în destinul nostru să ne întâlnim. Acum, că ne-am întâlnit, tot ce trebuie să facem e să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce ne-a dat și să-i cerem să nu ne despartă nimic, niciodată.

– Da, așa aș vrea. Dar mă întreb... Dacă nu e rău că... simt asta pentru tine în ziua în care l-am înmormântat pe tatăl meu...

– Nu, nimic din ceea ce faci tu nu poate fi rău și eu mă simt la fel de fericit. Atât de fericit cum nu m-am gândit niciodată că ar fi posibil.

Marchizul o sărută pe frunte, apoi îi spuse cu o ușoară ezitare:

– Aș vrea să-ți spun câteva lucruri despre mine, draga mea... Trebuie să știi că am o reputație destul de proastă, în legătură cu femeile.... Dar asta s-a întâmplat doar pentru că te-am căutat întotdeauna pe tine. Am fost deziluzionat tot timpul până acum.

– Nu e o problemă, pentru mine ce fel de reputație ai, murmură Cyrilla. Mama mi-a spus întotdeauna că atunci când cineva se îndrăgostește, toată ființa lui se schimbă. Și că... atunci nu mai contează trecutul... Te gândești doar la viitor.

– Mama ta a avut dreptate, iubito. Eu, deja, nici nu mă mai gândesc la trecutul meu... Sunt interesat doar de viitorul nostru, împreună.

– Soarta mi te-a adus exact în momentul în care am avut mai multă nevoie de tine... După moartea mamei, am fost foarte nefericită dar am încercat să trec peste asta pentru a-l putea ajuta pe tatăl meu... Acum, după ce l-am pierdut și pe el m-am simțit atât de singură, dar...

– Dar...

– Ai venit tu... Cum aș putea vreodată să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mi te-a trimis?

– Vom fi fericiți, împreună, răspunse marchizul. Îi vom mulțumi împreună, atunci, zâmbi el. Și acum, draga mea, hai să vedem ce avem de făcut de acum încolo, pentru că nu vreau să te mai las aici. Încă de ieri m-am gândit că nu e un loc potrivit pentru tine, aici.

– Are importanță locul? întrebă Cyrilla. Eu cred că indiferent unde te-aș fi întâlnit aș fi avut pentru tine sentimentele pe care le am acum. Aș fi fost atrasă oricând de forța și de dinamismul tău.

– Mă flatezi, spuse marchizul râzând. Forța mea e nimic pe lângă frumusețea ta. Tu știi cât de frumoasă ești?

– Eu m-am comparat întotdeauna cu... mama mea... Ea era într-adevăr o mare frumusețe. Eu nu voi fi niciodată atât de frumoasă. Aș vrea să mă admiri cum o admira tata pe mama.

– Dar eu te admir, cu adevărat, Cyrilla. Vreau să-ți dăruiesc diamante să le pui în jurul gâtului tău minunat și bijuterii fel de fel, care să se reflecte în ochii tăi.

– Da... aș vrea să port toate astea, dar doar dacă ție îți va face plăcere să mă vezi purtându-le.

– Ah, ți-aș da soarele și luna de pe cer dacă aș putea, Cyrilla. Sunt un om foarte bogat, Cyrilla și vei avea tot ceea ce ți-ai dorit...

– Dar eu vreau să mă iubești... Cel mai mult asta îmi doresc.

– Dar te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Marchizul o cuprinse din nou în brațe și o sărută puțin mai pasional decât înainte, astfel că Cyrilla își strânse ușor umerii.

– Nu te teme, spuse el, cu căldură. Nu-ți voi face niciodată niciun rău. Dar iubita mea, tu nu ești doar divină și eterată. Ești în același timp o ființă umană. Nu te voi lua de aici în această seară, pentru că nu am unde să te duc. Dar mâine voi căuta o casă frumoasă, cu grădină și te vei muta acolo. Vine vara și mi-ar plăcea să te văd stând printre flori, sau la umbra copacilor. Vom putea fi singuri acolo și nimeni și nimic nu va tulbura iubirea noastră.

– Unde e această casă? întrebă Cyrilla. E aproape de casa ta?

– Încă nu am cumpărat-o... Nu știu unde va fi... Casa familiei mele e în Berkeley Square, aici, în Londra. Casa veche, Fane Park e în Herthfordshire. E foarte frumoasă.

Mi-ar plăcea să-ți arăt toate bogățiile care sunt acolo și în special tablourile. Dar în casa ta tu vei fi aceea care va decide cum va fi amenajat totul.

– Nu înțeleg, totuși, ce fel de casă va fi aceasta, spuse Cyrilla.

– Va fi casa ta... O voi cumpăra pentru tine, pe numele tău. Îți voi fixa și o dotă, astfel că în viitor, indiferent ce se va întâmpla vei avea unde să stai și din ce să trăiești. Tu ești a mea, ești fecioara dintre crini și numai a mea. Te voi proteja pentru tot restul vieții tale. Îți jur asta și, draga mea, vom fi fericiți.

Zicând acestea, marchizul o sărută, astfel că Cyrillei îi fu imposibil să mai spună ceva.

O sărută până când încăperea toată păru să se rotească în jurul lor.

Apoi, cu un efort supraomenesc, marchizul se ridică.

– Acum trebuie să te părăsesc, comoara mea. Vreau să te odihnești, pentru că ai suferit mult în ultimele zile.

Cyrilla scoase un sunet și marchizul crezuse că tânăra îl ruga să mai rămână, ața că îi spuse foarte hotărât.

– Dacă nu voi pleca, nu te vei putea muta mâine. Am o mulțime de lucruri de făcut și ceea ce intenționez nu e foarte ușor de realizat... Dar dificultățile nu fac decât să mă incite să le vin de hac. A fost dificil să te găsesc, dificil să intru în casă, pentru că Hannah a încercat din răsputeri să mă oprească. Dar acum mă simt invincibil pentru că tu mă iubești

și eu te iubesc nespus de mult.

Pe urmă o îmbrățișă și ieși din atelier.

Cyrilla îi ascultă pașii îndepărtându-se.

Un moment mai târziu auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lui.

Atunci Cyrilla începu să plângă și plânsul ei păru că vine din adâncul cel mai adânc al ființei ei.

Capitolul 4

Alergă spre ușă, ca și cum ar fi sperat ca marchizul să se întoarcă.

Apoi, cu un murmur infinit de patetic, își puse mâinile pe față.

Când Hannah intră în atelier, Cyrilla plângea cu disperare.

– Mă întrebam …

Hannah nu mai continuă, văzând cât de îndurerată era Cyrilla. Se apropie doar de ea și o întrebă surprinsă:

– Ce s-a întâmplat? Acum ce te-a supărat atât de tare?

– Oh, Hannah, cum a fost posibil?… N-am știut…

Apoi, având parcă nevoie să se simtă protejată în acel moment, Cyrilla își lăsă capul la pieptul menajerei, continuând să plângă îndurerată.

– Dar ce s-a întâmplat? Ai reușit să fii atât de puternică la

funeralii.

– Nu... nu... pentru papa...

– Atunci... ți-a făcut Înălțimea Sa vreun rău?... întrebă Hannah cu vocea mai aspră decât până atunci și o strânse pe Cyrilla la piept ca și cum ar fi fost un copil pe care vroia să-l protejeze.

Pe de altă parte, suspiciunile pe care le simțise în legătură cu marchizul încă de când îl văzuse prima oară se întețiră în mintea ei.

– Despre ce ți-a vorbit marchizul? Spune-mi.

– Am crezut că mă iubește...

– Da, așa se pare.

– Am crezut în el... Am crezut că mă iubește așa cum îl iubesc și eu...

Hannah vru să spună ceva, dar Cyrilla continuă:

– Cum... voi putea eu să sufăr... cum a suferit mama? Cum voi putea trăi... așa?... Mereu?... Nu voi putea suporta asta, Hannah....nici chiar... cu el...și îl... iubesc... din toată inima...

– Asta nu poate fi dragoste, domnișoară Cyrilla. Știi foarte bine, asta... Nu poți iubi un bărbat pe care l-ai văzut doar de două sau de trei ori în viața ta... Acum nu mai plânge și ascultă-mă.

Hannah începu să vorbească, dar nu ca o servitoare cu stăpâna ei ci ca o doică sau ca și cum ar fi fost o soră medicală de ale cărei sfaturi Cyrilla trebuia să țină cont dacă vroia să se

însănătoșească.

O luă ușor pe fată de umeri și, așezându-se pe un scaun, o cuprinse în brațe:

– Când a murit mama ta ți-am spus că trebuie să pleci de-aici, dar nu m-ai ascultat...

– Cum aș fi putut, când tata era aici? Trebuia să rămân cu el. Mama ar fi vrut așa, în mod sigur.

– Ei bine, acum tatăl tău nu mai e aici. Atunci nu mai vreau să aud niciun fel de scuze. Am vrut să îți vorbesc despre asta imediat după funeralii, dar marchizul a venit imediat și nu am mai avut cum să te chem...

Când Hannah pomeni de marchiz, Cyrilla începu din nou să plângă:

– Îl iubesc, Hannah, dar nu pot face ceea ce mi-a cerut el.

– Bineînțeles că nu. A vrut să-mi dea și mie bani după funeralii...

– Hannah, ai luat bani de la el?

– Doar câteva lire, domnișoară Cyrilla, să cumpăr mâncare și să achit datoriile de înmormântare.

– Dar, presupunând că...

– Nu mai presupunem nimic, domnișoară Cyrilla. Te duc chiar acum la Holm House. Nu mai plânge și pune-ți capa.

– Imediat, răspunse Cyrilla.

– Ce te mai reține aici? De fapt, ar fi trebuit să-ți cer să plecăm chiar după înmormântare.

Cyrilla oftă:

– Nu știu ce să spun, Hannah și... nu știu ce să fac...

– Tu nu trebuie să faci nimic. Fac, eu!... răspunse servitoarea cu asprime. Trebuie să facem acum ceea ce e normal să facem, domnișoară Cyrilla și dacă nu vei veni cu mine, voi pleca singură.

Cyrilla o privi speriată:

– Cum să mă părăsești? Nu pot să rămân aici, singură.

Amândouă se temeau de întoarcerea marchizului, pentru că, după tot ce făcuse pentru ele, nu putea să-i refuze cele propuse în seara aceea.

Simțind la ce se gândește, Hannah o prinse pe Cyrilla de mână.

– Vino, nu mai putem rămâne aici.

– Ești... sigură că e bine ce facem? întrebă Cyrilla, dar Hannah o scoase din atelier trăgând-o după ea și ducând-o în dormitorul ei.

Un moment mai târziu, Hannah îi puse pe umeri pardesiul.

– Poate ar trebui să-mi pun și o bonetă, îngăimă Cyrilla.

– Nu e necesar, replică Hannah. Vino exact așa cum ești, adăugă ea și, după ce îi încheie Cyrillei capa sub bărbie, se îndreptă spre ieșire.

– Dar... nu ne luăm ceva haine cu noi? întrebă Cyrilla.

– Putem să ne întoarcem după ele dacă avem nevoie, replică Hannah și, ducându-se în bucătărie, își lăsă boneta și își puse pe cap o pălărioară.

Apoi, se întoarse la Cyrilla care aștepta în capul scărilor.

– Stai puțin, spuse aceasta, nu trebuie să facem nimic ce am putea regreta pe urmă.

– E doar un singur lucru pe care l-am putea regreta după aceea. Dacă rămânem aici, spuse Hannah și se grăbi spre poartă. Acolo se opri, așteptând-o pe Cyrilla.

– Încet, foarte încet, ștergându-și lacrimile cu batista deja umedă, Cyrilla ieși în stradă.

Hannah închise poarta și puse cheile în buzunarul vestonului.

După câteva minute, Cyrilla văzu o birjă trasă de un cal obosit apropiindu-se de ele. Hannah îi făcu semn vizitiului să oprească, după care îi spuse tinerei fete, cu hotărâre:

– Hai, urcă -te, domnișoară Cyrilla.

Înainte de a o urma pe stăpâna sa, Hannah îi strigă birjarului, foarte grăbită:

– Holm House în Park Lane.

Un moment, bărbatul le privi surprins, ca și cum nu s-ar fi așteptat la o adresă atât de importantă. Apoi, își ridică mâna la pălărie cu respect și spuse zâmbind:

– Am înțeles, doamnă...

Hannah se așeză lângă Cyrilla și un timp nu își spuseră nimic.

Apoi, Hannah se întoarse spre Cyrilla și o sfătui cu răceală:

– Acum trebuie să fii zâmbitoare și să-ți amintești că trebuia oricum să plecăm de acolo.

Fata nu răspunse.

Nu se mai putea gândi la nimic, decât că putea avea o casă a ei, cu grădină, unde să stea vara printre flori sau la umbra copacilor stufoși. O casă doar pentru ea și marchiz.

Cyrilla închise ochii și simți buzele lui din nou, așa cum le simțise în momentul în care avusese senzația că o ridicase spre cer.

Sărutul lui fusese exact așa cum își imaginase ea întotdeauna că trebuie să fie un sărut. Fusese personificarea tuturor viselor ei.

Îl iubea, dar gândindu-se din nou la ceea ce îi oferise simți că nu acel fel de dragoste din partea lui și-l dorea ea. Ba mai mult, oferta lui o oripilase.

Probabil că oftase fără să-și fi dat seama, pentru că Hannah îi spuse imediat:

– E greu, domnișoară Cyrilla, știu asta. Crezi că nu am suferit, ani de zile, în tăcere, văzând-o pe mama ta trăind în mizerie când știam că ar fi putut avea o viață cel puțin confortabilă?

– Ea... nu a regretat niciodată, murmură Cyrilla.

– Poate, replică Hannah și nu am spus că ea ar fi regretat vreodată ceva, în legătură cu ea însăși... Dar nu pot să uit de câte ori mi-a spus printre lacrimi: „ Viața asta nu-i face bine Cyrillei."

– Eu am fost foarte fericită cu mama și cu papa, Hannah, răspunse Cyrilla pe un ton din care se putea deduce că nu-i

plăcea ca servitoarea ei să comenteze prea mult viața de familie pe care o avusese ea.

– Mama ta ar fi vrut și cred că avea dreptate, să poți învăța și tu să călărești, ca fetele din lumea bună, să mergi la petreceri...

– Dar nu am fost niciodată interesată de toate aceste lucruri... Eram fericită să știu că sunt cu mama și cu papa...

În același timp, Cyrilla înțelesese de timpuriu că pentru mama ei Frans Wyntack era întreaga sa lume. Tot ceea ce-și dorise ea, fusese să stea cu el și oricine sau orice altceva, chiar și fata ei, era doar o ... consecință neînsemnată a acestui fapt.

Dar Cyrilla nu fusese niciodată geloasă. Doar că se simțise exclusă și atunci se refugiase, mereu, lângă Hannah, adormind alături de ea în sufragerie, stând la bucătărie și urmărind-o cum trebăluiește... Trebuia să fie sinceră cu ea însăși și să recunoască faptul că fără Hannah viața ei ar fi fost foarte searbădă. Ea fusese cea care o scosese la plimbare întotdeauna, ea îi pusese în mâini cele mai importante cărți și,adeseori, când avusese niște bani în plus, o dusese la concerte și la teatru să vadă piesele lui Shakespeare.

Hannah fusese aceea care insistase pe lângă părinții ei să facă un efort material în plus pentru a-i lua Cyrillei profesori de engleză și franceză.

Nu putea totuși, să nu își spună acum ce păcat fusese că mama ei avusese atât de puțin timp pentru ea, pentru că fusese o femeie extrem de cultivată. Ar fi putut s-o învețe cât

n-ar fi reușit nicio duzină de profesori, se gândi ea.

Era, însă, fericită că în puținul timp pe care i-l dedicase, încercase și ea să se ocupe de desăvârșirea educației ei, fapt pentru care Cyrilla îi rămăsese recunoscătoare.

Avusese întotdeauna o admirație deosebită pentru mama ei și din acest punct de vedere, pentru că vorbea cu ușurință în franceză și italiană, cânta la pian sau interpreta arii din opere.

De asemenea, era capabilă să facă analiza unei opere de artă mult mai bine și mai complet decât Frans Wyntack însuși.

În comparație cu mama ei, ea era atât de needucată își spuse Cyrilla și pentru prima oară de când se îndrăgostise de marchiz se gândi că, în timp, acesta s-ar fi plictisit cu ea.

Îi spusese că nu se vor despărți niciodată, dar cum ar fi putut ea să fi fost sigură de asta?

Hannah are dreptate, își spuse ea, deși lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

Nu mai spuse nimic și Hannah se adânci și ea în gândurile ei, până când ajunseseră pe o stradă foarte elegantă și birjarul coti spre Park Lane.

– Hannah, spuse dintr-o dată, Cyrilla. Sunt sigură că facem o greșeală. Hai să ne întoarcem. Dacă marchizul va suna la ușă, nu-i vom da drumul în casă. Ne vom descurca singure, cu toate.

– Și chiar crezi că vei reuși să-l ții la distanță pe marchiz? întrebă Hannah.

Cuvintele menajerei fură ca un val de apă rece peste tot trupul ei și fata înțelese că nu vor putea scăpa de marchiz dacă se vor întoarce.

– Am ajuns, declară Hannah, iar Cyrilla își încleștă mâinile cu disperare.

– Lasă totul în seama mea, continuă Hannah. Amintește-ți că nu avem altă alternativă. Asta e ceea ce trebuie să faci și ceea ce ar fi vrut și mama ta, dacă ai fi putut acum s-o întrebi.

Birjarul care fu foarte impresionat de casa impunătoare la care-și lăsase pasagerii, sări de pe capră și se grăbi să le ajute pe cele două femei să coboare.

Hannah îi plăti și bărbatul le conduse până în fața ușii de la intrarea în casă.

Nici nu ajunseră bine aici, că ușa se deschise și în fața lor apăru un om între două vârste, îmbrăcat într-o livrea neagră cu guler galben și cu nasturi aurii.

– Înălțimea Sa e acasă? întrebă Hannah, politicoasă.

– Ați fixat o întrevedere înainte, doamnă?

– Vrem să vorbim cu Înălțimea Sa, spuse Hannah cu fermitate.

– Înălțimea Sa nu așteaptă pe nimeni.

– Domnul Burton e aici?

Lacheul o privi surprins și se uită, preocupat, peste umăr.

Hannah nu mai așteptă răspunsul lui și intră în hol.

– Cheamă-l te rog, pe domnul Burton, spuse ea.

Cyrilla intră și ea în hol, iar lacheul le analiză pe

amândouă, indecis.

Dinspre capătul holului răcoros și destul de întunecat, un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în haine de majordom, se apropie de ele și se uită la Hannah cu ochii aproape ieșiți din orbite, parcă nevenindu-i să creadă ceea ce vedea.

– Bună seara, domnule Burton, spuse Hannah.

– Domnișoară Hannah... Ce surpriză neașteptată, exclamă el.

– Înălțimea Sa e aici, din câte am înțeles, nu-i așa? replică Hannah și fără a mai aștepta vreun răspuns se întoarse spre Cyrilla și îi desfăcu nodul șiretului de la gulerul capei cu care era îmbrăcată.

– E cald aici nu ai nevoie de asta, adăugă ea, privind-o cu atenție pe Cyrilla.

Tânăra se simți ca și cum ar fi fost doar un copil în mâinile servitoarei sale, așa că nu făcu niciun fel de comentariu în timp ce Hannah o dezbrăcă și îi dădu haina lacheului, care închise ușa după ele, cu o expresie de surpriză nemaipomenită pe față.

Cyrilla nu avu niciun fel de îndoială că apariția ei stârnise curiozitatea majordomului, pentru că o privise tot timpul foarte lung.

– Ai adus-o înapoi? o întrebă majordomul pe Hannah, neluându-și însă ochii de la Cyrilla.

Hannah încuviință, iar cei doi servitori schimbară câteva priviri între ei, pline de înțeles.

Majordomul traversă holul și, după ce deschise una din uși, spuse pe un ton egal:

– E o doamnă care dorește să vă vadă, Înălțimea Voastră.

Ca și cum și-ar fi amintit ceva ce făcuse adeseori în trecut, Cyrilla îl urmă pe majordom și acesta închise ușa după ea, ieșind din încăpere.

În spatele camerei tapetate cu cărți, pe un scaun înalt, un bărbat stătea în fața focului.

Un moment, acesta nu se mișcă, după care își întoarse capul și, când o văzu, exclamă:

– Lorraine!...

Cyrilla auzi cu emoție numele și înțelese...

Înaintă spre omul din fața ei, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Tremura...

Când se apropie, acesta îi spuse cu o voce gâtuită de surpriză:

– Tu trebuie să fii Cyrilla...

– Da... papa...

– Am crezut că e mama ta...

– Mama... a murit...

– A... murit? Repetă el, nevenindu-i să creadă.

Cuvintele fură rostite aproape ca un gâjâit și Cyrilla știu că vestea aceasta fusese un mare șoc pentru el.

– Când... a murit? continuă, omul, să întrebe, îndurerat.

– Cu doi ani în urmă.

– De ce?

– A devenit din ce în ce mai slabă... și mai slabă și pentru că nu a putut să se hrănească normal...

– Ce spui? întrebă bărbatul, sfârșit...

– Nu am avut niciodată bani să ne hrănim normal...

– De-asta ai venit acum acasă?

– Da... papa.

– De ce nu ai venit imediat după moartea mamei tale?

– Nu am putut să-l părăsesc pe Frans Wyntack... Dacă aș fi făcut-o, cred că s-ar fi sinucis... Și... sunt convinsă că și mama ar fi dorit să rămân... să am grijă de el.

– Și el unde e acum?

– A murit ieri, așa că Hannah m-a adus la tine.

– Hannah e cu tine, încă?

– Da... papa... E în hol.

– Și tu crezi că eu te pot primi înapoi după ce ți-ai petrecut atâția ani, împreună cu mama ta... lângă acel bărbat?

Vocea ducelui sună, brusc, foarte sec.

Cyrilla simți că nu mai rezistă și căzu la picioarele lui.

– Lasă-mă să mă întorc la tine, papa. Lasă-mă să stau cu tine, gemu ea, disperată. Nu am bani și nu am unde să mă duc... Dacă nu mă primești voi fi nevoită să fac ceva ce știu că e o greșeală... deși îl iubesc atât de mult....

Cyrilla îmbrățișă picioarele ducelui ca un copil care e pe cale să se înece...

Atunci simți degetele lui ciufulindu-i părul:

– Cine e acest bărbat? întrebă el și îi puse în mâini o batistă

de mătase, pe care o luă din buzunarul jachetei.

Batista mirosea a lavandă și Cyrilla se simți, dintr-o dată atât de confortabil, încât începu să-și șteargă ochii cu mișcări lente și pe deplin relaxate.

– Sper că îmi vei spune ce anume te face atât de nefericită, adăugă el, pe un ton complet diferit de cel anterior.

– Când mi-a spus că mă iubește... l-am crezut, începu ea încet dar mult mai calmă.

– Vrei să spui că acest bărbat nu ți-a propus căsătorie? întrebă ducele, înțelegând, imediat.

– Nu...

– Nici nu mă surprinde... Având în vedere circumstanțele...

Ducele vru să continue, dar Cyrilla știu deja ce anume ar fi urmat. Astfel că îl întrerupse, brusc, cu foarte mult curaj:

– El nu știe nimic despre mama... Nimeni nu știe... Poate știau doar câteva persoane... Nu am avut prieteni...

– A fost alegerea mamei tale, spuse ducele. Dar să vorbim despre tine... Cine e acest bărbat? Și dacă nu ați avut prieteni, cum l-ai întâlnit?

– A venit la noi... în legătură cu o pictură...

– Știi cum îl cheamă?

– E marchizul de... de Fane...

Ducele pufni în râs și spuse ironic:

– Fane? Ce nevoie avea Fane de tine? Acest șobolan... acest devorator de femei... Nu e genul de bărbat, în niciun

caz, cu care fiica mea ar putea avea vreo legătură!...

– Dar... îl iubesc, papa... Nu am ce să fac... Așa s-a întâmplat...

– E ceva ce nu trebuia să se întâmple, izbucni ducele. În niciun fel de împrejurare... Cyrilla, acest bărbat nu va călca niciodată în casa mea!

Urmă o tăcere scurtă, după care Cyrilla îl întrebă:

– Asta... înseamnă, papa, că pot să stau cu tine?

Ducele nu răspunse și Cyrilla adăugă pe un ton mult mai patetic:

– E singura mea șansă să-l pot evita... Te rog, papa, lasă-mă să rămân cu tine...

După câteva momente, ducele spuse cu fermitate:

– Dacă voi accepta să rămâi aici, Cyrilla nu e pentru a te ascunde de marchiz, ci pentru că ești fata mea... Am regretat întotdeauna că i-am permis mamei tale să te ia cu ea.

– Dar ți l-a lăsat pe Edmund... Cum... Unde e?

– E în Europa. Participă la Marele tur... Dar mi-a fost întotdeauna dor de fiica mea...

– Oh, papa, e adevărat?

– Da, e adevărat.

Cyrilla îl privi în ochi și durerea văzută în ei o făcu să îl prindă de braț, șoptind cu blândețe:

– Ți-a fost dor... și de mama...

Ducele se foi în scaun, dar nu spuse nimic.

– Mama ta m-a părăsit. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Înțeleg, papa, dar, cred că deși a fost foarte fericită cu Frans Wyntack, i-a fost dor de tine și de Edmund mult mai mult decât a mărturisit-o vreodată.

– Nu vreau să-mi mai vorbești despre ea, răspunse ducele. Vorbește-mi doar despre tine.

– Despre mine nu prea e nimic de spus, replică ea, zâmbind, deși lacimile din ochi încă nu i se zvântaseră complet. Am locuit într-o casă foarte mică, din Islington, care Hannei i-a displăcut întotdeauna, dar mie mi s-a părut... amuzant acolo, până când s-a îmbolnăvit mama. După asta, totul mi s-a părut, foarte, foarte mizer.

Ducele se ridică, brusc, în picioare:

– Blestemat fie bărbatul acela! Scrâmni el, printre dinți, plin de ură. Mi-a ruinat viața și a ruinat-o și pe-a voastră.

– Nu a fost chiar așa, papa, spuse Cyrilla, cu o ușoară ezitare, deși putea înțelege ce simțea tatăl ei.

Când mama ei a murit, Cyrilla îi spusese Hannei imediat, îndurerată: Cred că așa s-a simțit tata, când mama l-a părăsit. Cred că a fost la fel de disperat și de nefericit, când și-a dat seama că mama nu se va mai întoarce niciodată.

Cyrilla îl privi cu atenție pe duce și își spuse că arăta cu mult mai bătrân decât și-l amintea ea. Erau opt ani de când nu-l mai văzuse. Probabil avea acum șaizeci de ani, se gândi Cyrilla, privindu-i părul complet alb și fața îngrozitor de ridată. Arăta mult mai bătrân decât era în realitate. Arăta deja bătrân de altfel, când mama ei l-a părăsit pentru Frans

Wyntack.

– Dacă voi putea rămâne aici, papa, cred că vom fi fericiți împreună, spuse Cyrilla, cu inima frântă de suferința întipărită adânc pe obrajii tatălui ei. Și mie mi-a fost dor de tine la fel de mult ca ție de mine. Papa...

Ducele zâmbi și severitatea feței lui se topi ca prin minune.

– Da, o să fiu foarte fericit să te am din nou cu mine, Cyrilla. Dar nu știu dacă nu-ți va fi dificil să trăiești alături de mine, având în vedere toate tabieturile mele, pe care nu cred că le voi putea schimba.

– Nu te voi deranja, tăticule, spuse ea, recunoscătoare... Acum știu câtă dreptate a avut Hanah să vrea să ne întoarcem aici. Mă simt bine cu tine...

– Mă bucur să aud asta. Te-ai făcut și mai drăguță, crescând... Semeni acum foarte mult cu...

– Va fi foarte greu să nu vorbim despre mama, spuse Cyrilla apropiindu-se de tatăl ei, în timp ce acesta se așeză la loc pe scaun. Știi, întotdeauna am avut un sentiment foarte puternic, dar foarte puternic, repetă ea, că mama a suferit că eu nu te mai puteam vedea și cred că acum e fericită, acolo uned e, că m-am întors la tine. Așa mi-a spus și Hannah, că mama și-a dorit, în ultimul timp, ca eu să fiu cu tine...

– Cred că e mai bine să vorbesc acum cu Hannah, spuse ducele. Se pare că ea e singura care și-a păstrat rațiunea în toată această poveste regretabilă.

– Pentu ea eu am rămas un copil, doar că nu-mi mai dă

jucării să mă joc, în rest se comportă cu mine la fel ca atunci când eram mică.

Ducele surâse. Hannah fusese servitoarea mamei ei, când el se căsătorise cu ea. În toți anii în care a stat departe de fiica sa, doar gândul că Hannah era acolo, având grijă de Cyrilla așa cum avusese și de mama ei, îl mai liniști, cât de puțin.

Ducele nu era o persoană violentă și chiar și atunci când se enerva, făcea eforturi să se stăpânească.

Când soția lui l-a părăsit pentu un artist sărac și obscur, ducele, conștient de poziția pe care o avea în societate, deși îl urâse pe acel om cu o violență de a cărei putere încă se mai rușina, nu luă nicio măsură pentru a o întoarce pe aceasta înapoi.

Poate alt bărbat l-ar fi provocat pe artist la duel și cum era mai iscusit l-ar fi ucis sau l-ar fi rănit foarte grav.

El însă preferase să nu stârnească niciun fel de vâlvă.

Nu se gândise numai la el atunci, ci și la renumele fiului său. Astfel, își spuse că cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face era să ignore întâmplarea, iar când era întrebat câte ceva cu privire la ducesă, răspundea că era în străinătate cu niște prieteni.

Când războiul cu Franța făcu imposibilă ieșirea pe continent, începuse să spună că ducesa era în Irlanda, pentru că adora să vâneze acolo.

Pentru că ducele nu fusese niciodată o persoană foarte deschisă cu cei din jur, nimeni nu mai pusese niciun fel de

întrebare, deși familia și rudele începuseră să facă tot felul de speculații cu privire la această situație.

Nimeni nu știuse niciodată adevărul, deși, datorită faptului că ducesa era cu atât de mulți ani mai tânără decât soțul ei, fuseseră destui care insinuaseră pe la colțuri că ducesa îl părăsise pentru un alt bărbat.

Cu timpul speculațiile încetaseră, dar câteva membre ale familiei avuseseră totuși, la un moment dat, curajul să întrebe când se reîntorcea ducesa la obligațiile ei sociale, dar nu primiră niciun fel de răspuns.

Ducele sună din clopoțelul de pe măsuța de lângă el.

– Acum aș vrea să vorbesc cu Hannah și cred că tu trebuie să te îngrijești să-ți reînoiești garderoba.

– Da, e adevărat, papa, fu de acord Cyrilla. Dar, tăticule, nu vreau să mă arăt acum prin Londra...

– Dacă te temi că te vei întâlni cu Fane, crede-mă, nu e niciun pericol, pentru că cercurile în care sunt eu nu agreează un astfel de netrebnic, chiar dacă are caii ăia nemaipomeniți, care câștigă toate premiile.

Văzând că pe fața fetei persista încă teama, ducele adăugă:

– Vom merge la țară. Atribuțiile mele la curte nu sunt urgente și, oricum, sunt destule persoane care mă pot înlocui.

– Nu vreau să îți încurc, așa, viața, papa....

– Nu mă încurci deloc. O să mă simt foarte bine acolo. Nu mi-a plăcut niciodată la Londra. Imediat ce vei avea hainele

necesare în calitate de fiică a mea, vom pleca la castel. Sper că o să-ți placă acolo tot atât de mult ca înainte.

– Sper. Sper că nu s-a schimbat nimic, acolo. Nu-ți imaginezi cât de dor mi-a fost să călăresc poneiul meu, sau să mă urc în turn, de unde să privesc toată moșia sau să prind pești în iazul din grădină.

Ducele o cuprinse după umeri cu căldură:

– Sunt toate neschimbate și o să ne bucurăm de ele împreună.

– Ah, o să-mi placă foarte mult, asta, papa.

În acel moment se deschise ușa și majordomul intră înăuntru.

Când îl văzu pe duce îmbrățișându-și fiica, o lumină de mulțumire îi apăru imediat, în ochi.

– Trimite-o pe Hannah la mine, Burton, spuse ducele.

– Da, o voi aduce eu însumi, Înălțimea Voastră și trebuie să vă spun că sunt foarte bucuros să vă văd din nou cu lady Cyrilla.

Ducele nu răspunse, iar Cyrilla scoase un sunet de surpriză, după care comentă. zâmbind:

– Ah, papa, am uitat că am fost... lady Cyrilla.

Amintindu-și de asta, se întrebă dacă marchizul ar fi cerut-o în căsătorie, știind cine era.

În timp ce ducele se salută cu Hannah, Cyrilla ieși și fu condusă la etaj într-unul dintre cele mai frumoase dormitoare, iar unul dintre servitori alergă deja, pe Bond

Street, pentru a comanda primele rochii pentru a doua zi dimineața.

Cyrilla se uită în jur, simțind cu bucurie cât de confortabil era în casa tatălui său.

În copilărie venise foarte rar la Londra, așa că nu-și mai amintise mare lucru despre Holm House și crezuse că nu se va simți bine aici, dar acum era mulțumită că o ascultase pe Hannah.

Femeia în casă intră imediat după ea în dormitor, urmată de Hannah.

– Pentru seara asta vă voi da una dintre cămășile de noapte rămase de la mama dumneavoastră, domnișoară Cyrilla, iar mâine cred că totul se va rezolva.

– Da, sunt sigură că domnișoarei îi va face plăcere, interveni Hannah.

După plecarea femeii, Cyrilla se întoarse, spre Hannah:

– Când te vei duce la vechea casă, îți voi face o listă cu ceea ce vreau să-mi aduci de acolo.

– Dar nu e nimic, acolo, de care vei avea nevoie în viitor, miledy.

– Sunt totuși câteva lucruri pe care aș vrea să le păstrez. E o pictură...

– Uită de acele picturi!.... Nu ne-au adus decât probleme și mizerie. Dacă ar fi fost după mine aș fi dat foc la tot ceea ce a rămas acolo.

– Hannah! N-am știut că ai astfel de idei în capul tău.

– Numai rău ne-au adus acele picturi! Cu picturile alea a intrat acel bărbat în viața mamei tale și din cauza lor a ajuns marchizul la ușa noastră. Nu s-a vândut niciodată, nicio pictură de acolo, cu destui bani, ca să ne-ajute să trăim...

– Ba da... O pictură cu mine... Nu ți-am spus niciodată, dar Frans Wyntack a făcut două copii în care m-a folosit pe mine ca model și pe care negustorul căruia i le-a dus, le-a vândut prințului. E adevărat însă că prințul s-a gândit imediat cum a fost posibil ca doi artiști diferiți, despărțiți în timp de o sută cincizeci de ani, să folosească același model.

– Da, numai un prost nu s-ar fi întrebat asta, replică Hannah. Bine că a trecut totul. Nu știi cât am suferit în toți acești ani gândindu-mă cât de mult ați pierdut tu și mama ta, plecând de aici.

– Tu, oricum, ai fost întotdeauna foarte drăguță cu noi, cu amândouă. Îmi pare rău, Hannah, că nu am știut până acum cât de mult ai urât acea situație. Sunt bucuroasă, pentru tine, că nu mai trebuie să suferi.

– Da, s-a terminat, în sfârșit, milady. Nu mă mai uit înapoi și nu am regrete. Sunt bucuroasă că am scăpat și de marchiz. Înălțimea Sa, nu ar fi fost deloc mulțumit dacă ai fi început o relație cu marchizul.

– Da, tata a spus ceva foarte... dur, în legătură cu el.

– Și pe bună dreptate.

– Dar nu mi-ai spus că dezaprobi venirea lui în casa noastră, Hannah.

– Am crezut că vrea să ne ajute. Tot ceea ce pot să-ți spun milady e că ai avut o mare șansă să scapi de el. O mare șansă...

În timp ce Hannah începu să-i caute niște haine cu care să poată coborî la cină, Cyrilla se uită pe fereastră, privind pe deasupra acoperișurilor.

Deodată, simți din nou nevoia să fie alături de marchiz și se gândi iarăși la casa micuță cu grădină, în care ar fi putut să fie doar ei doi.

Apoi, se hotărî s-o asculte pe Hannah și să uite totul.

Îl iubea, dar ceea ce-i ceruse, fusese imposibil pentru ea. Știa mult prea bine ce însemna o viață în care ești ostracizat de către societate, o viață în care totul e sacrificat din dragoste pentru un bărbat.

Își amintise cum mama sa se temuse multă vreme după ce își părăsise soțul, să iasă din casă, de teamă că va fi recunoscută de cineva.

„ Nimeni nu se așteaptă s-o găsească pe ducesa de Holmbury prin părțile astea", îi spunea, mereu Frans Wyntack pentru a o liniști, cât de cât.

„ Nimic nu e sigur", îi răspundea ea.

„ Eu sunt sigur, îi replica el. Și cum crezi că mă simt eu iubito când văd că te-am făcut să-ți fie rușine de existența ta?"

„ Nu mă voi rușina niciodată cu tine", îi spunea atunci ducesa. „ Doar că mă tem că dacă se va afla unde sunt, fostul meu soț se va răzbuna pe tine"...

„ Acesta e un risc pe care mi l-am asumat atunci când te-am întrebat dacă dragostea noastră însemnă mai mult pentru tine decât bogățiile pe care ți le poate da el"...

„ Dar dacă te-ar răni sau te-ar omorî, viața mea ar fi sfârșită".

Niciunul dintre ei nu conștientizaseră niciodată faptul că Cyrilla îi privea cu ochi mari, uitându-se cu atenție cum pictorul o strângea apoi în brațe pe mama ei.

Când începea să o sărute cu pasiune, Cyrilla alerga pe scări, oprindu-se doar în bucătărie, unde Hannah începea să o strângă în brațe și să-i vorbească blând, pentru a atenua cât de cât efectul emoțional pe care-l avuseseră asupra ei cele văzute înainte.

Mama ei continua totuși să se teamă și când mergea la biserică își punea întotdeauna un văl peste față.

Cyrilla își aminti cu durere modul extrem de familiar în care-i vorbeau mamei ei colegii lui Frans Wyntack, care știnuiau că ea nu era căsătorită cu Frans și că fiica sa nu era a bărbatului cu care trăia.

Niciodată, niciodată, niciodată, își repetă Cyrilla eu nu voi accepta o astfel de situație. Se va mărita și va fi respectată.

Înțelesese că mama ei trăise o dragoste irezistibilă, dar ea va fi puternică și se va supune convențiilor sociale, în orice caz.

Îi fusese dor de fratele ei și uneori își dorise să îl poată vedea.

Când împlinise Cyrilla cincisprezece ani, mama ei îi spusese cu nostalgie în glas:

– Edmund are acum șaptesprezece ani. Mi-e tare dor să-l văd...

– Cred că și el așteaptă asta mamă, îi replică Cyrilla, dar nu primi niciun răspuns. Doar că ochii mamei ei începură să privească undeva foarte departe și fata fu sigură că se gândea la Edmund, pe care-l iubise întotdeauna mult mai mult decât pe ea.

De ziua lui de naștere, și ea și mama ei se gândiseră foarte mult la Edmund și Cyrilla o întrebă pe Hannah:

– Ce crezi că face Edmund de ziua lui?

– Își deschide pachetele cu daruri. Și fii sigură că sunt mult mai multe decât ai primit tu în ultima vreme.

– Mama mi-a promis că îmi va face un cadou foarte frumos, imediat ce vom avea bani destui pentru asta.

– Și când va fi asta?

– Crezi că Edmund a primit un cal nou, de ziua lui? Întotdeauna și-a dorit să aibă cai noi de ziua lui. Îmi plăcea să călăresc împreună cu el, pe vremuri... Ce mult aș vrea să pot face asta și astăzi...

– Ce mai dorințe, spuse Hannah cu răceală și Cyrilla se duse în camera de zi și își închipui că e împreună cu fratele ei și călăresc amândoi câte un cal nou în parc.

Apoi se consola spunându-și că ea era mai norocoasă, pentru că rămăsese cu mama lor, pe când el fusese nevoit să

rămână cu tatăl.

Frans Wyntack se purtase frumos cu ea întotdeauna și ea îi spusese papa încă de la început, ca să-i facă plăcere mamei ei.

– El e tatăl tău, acum, îi spusese ea. E fericit să se gândească la tine ca la propria lui fiică, de vreme ce nu poate să aibă proprii lui copii.

– Dar de ce nu poate avea copiii lui? întrebă Cyrilla.

Trecuseră câțiva ani până când Cyrilla realiză că mama ei nu putea să aibă copii cu Frans Wyntack, pentru că nu erau căsătoriți și atunci nu vroiau să aducă pe lume niciun copil care să fie pus într-o poziție atât de dificilă.

Acesta era un alt fapt care o făcu pe Cyrilla să fie și mai hotărâtă să nu accepte ceea ce acceptase mama ei.

Urâse din răsputeri toate complicațiile din viața lor datorate faptului că mama ei stătea cu un bărbat fără a fi căsătorită cu el...

Și marchizul îi propusese exact o astfel de viață.

– Vom fi împreună, iubito, îi spusese marchizul, dar ea auzise asta de nenumărate ori înainte, când Frans Wyntack se adresa mamei ei.

– Ce altceva contează mai mult pentru noi decât faptul că suntem împreună? spunea el.

De ce să ne gândim cum va fi mâine, când azi suntem împreună?

Trebuie să uităm trecutul. Tot ceea ce e important e că suntem împreună: tu și cu mine.

Cyrilla știa acum cu precizie că „ a fi împreună' nu era destul pentru ea.

Vroia totul pentru ea: securitate, proprietate, respectabilitate și căsătorie!...

Capitolul 5

Marchizul se îndreptă spre Islington cu un zâmbet foarte mulțumit.

Se simțea la fel de triumfător, ca atunci când calul lui câștiga cursa.

Ieri după-amiază când se întoarse la Fane Parc pentru a-i trimite secretarului lui niște date importante pentru afacerile lui din ultimul timp, marchizul simți că planul de a cumpăra o casă pentru Cyrilla era cel mai atrăgător lucru din viața lui de până atunci.

Se gândi la tablourile care vor fi puse pe pereți, la carpete, la draperii și decise că un Boucher și un Boticcelli ar fi ceva foarte nimerit pentru casa în care va locui Cyrilla.

Când îi spuse secretarului că vrea să cumpere o casă, chiar în acea zi, acesta îi răspunse neîncrezător:

– Astăzi, milord?

– Astăzi, spuse marchizul cu fermitate.

– Dar nu e posibil.

– Nimic nu e imposibil, replică marchizul. Nu, când am eu nevoie urgent, zâmbi el și secretarul înțelese că se întâmplase ceva în viața stăpânului său, pentru că era prima dată când îl vedea atât de fericit și de sigur pe el însuși. Avea o față de învingător și secretarul se întrebă ce anume se putuse întâmpla, pentru că nu fusese niciun concurs de cai în ultima vreme și marchizul nu era preocupat de alte sporturi. Nu îl putea întreba pe marchiz nimic, pentru a-și astâmpăra curiozitatea, oricum, astfel că spuse doar:

– Voi face tot ceea ce îmi stă în putință, milord, dar nu vă pot garanta că voi putea găsi casa pe care o doriți chiar astăzi, mai ales că e început de sezon și casele care au fost libere vor fi ocupate pentru cel puțin două luni de acum în colo.

– Caută, Ashworth!... Caută! ordonă marchizul.

– Am două scrisori pe care trebuie să le semnați, continuă secretarul grăbit să schimbe subiectul. De asemenea, cred că vi s-a adus la cunoștință faptul că verișoara dumneavoastră, lady Bletchley a murit azi-noapte.

– Trimite o scrisoare de condoleanțe, răspunse marchizul automat, în timp ce deschise cele două scrisori.

– Bineînțeles, milord. Funeraliile vor avea loc la țară, în localitatea în care a murit verișoara dumneavoastră în timp ce era în vizită la fiul ei.

– Greșesc, sau Înălțimea Sa avea o casă în Londra, nu departe de aici?

– Nu, nu greșiți, milord, casa e pe South Street, la numărul nouăsprezece. O veți recunoaște imediat, pentru că e foarte diferită de celelalte.

Deodată, cei doi bărbați se uitară unul la celălalt și secretarul exclamă:

– Bineînțeles că ar putea fi posibil, milord!...

– Da, spuse marchizul. Dacă nu mă înșel, verișoara mea nu mai locuise acolo în ultimul an.

– N-aș putea să vă răspund la această întrebare, milord.

– Da, am auzit că se stabilise la țară, în casa fiului ei, pentru că era bolnavă.

Secretarul nu răspunse. Era evident că marchizul gândea cu voce tare.

– Sunt sigur, continuă marchizul că cel de-al doilea fiu al ei va locui în casa lor din Myfair. Dacă mă duc acum acolo poate îl voi găsi, spuse marchizul, ridicându-se în picioare.

– Funeraliile nu vor fi mai devreme de poimâine, astfel că e posibil să îl mai prindeți aici, milord.

Marchizul ieși deja pe ușă și secretarul se întrebă din nou ce anume îl făcea pe tânărul bărbat să fie atât de plin de energie și atât de preocupat de a-și găsi o casă nouă.

Era ceva deosebit, desigur, dacă putuse alunga, astfel, indolența și cinismul marchizului, care îl surprinsese întotdeauna la un bărbat atât de tânăr.

În mod sigur, pe fața marchizului nu era niciun pic de cinism, în timp ce se gândea la viitorul lui cu Cyrilla.

Casa verișoarei sale era tot ceea ce și-ar fi putut dori pentru ea.

Va zugrăvi din nou totul acolo bineînțeles, se gândi marchizul, dar lady Bletchley moștenise o mobilă destul de frumoasă de la familia ei, care va putea satisface gustul și nevoile Cyrillei, până când va găsi ceva mai deosebit.

Casa fusese construită în acest secol, de către Robert Adam și era deosebit de atractivă.

După mizeria și sărăcia din Islingon, își spuse marchizul, Cyrilla va fi foarte fericită să locuiască acolo, mai ales că era și o grădină frumoasă, plină de lalele și de narcise. În plus, mulțimea de pomi fructiferi care la ora asta probabil erau încă înfloriți, dădeau casei un aer foarte special.

Gândindu-se la toate acestea, marchizul simți nevoia imediată, de a o strânge pe Cyrilla în brațe, de a o săruta și de a se bucura de dragostea lor.

Sărutase multe femei în viața lui dar nu se simțise niciodată atât de emoționat, atât de... răpit, ca atunci când o sărutase pe Cyrilla și era sigur că și ea simțise la fel.

O iubesc, își spuse el. Nu am sperat niciodată să întâlnesc o dragoste atât de mare.

În primul moment îi veni să râdă, dar apoi își dădu seama că nu putea fi decât recunoscător Cerului pentru că întâlnise perfecțiunea în dragoste, așa cum până atunci, o întâlnise

doar în artă și în sport.

Din fericire, Charlie Bletchley fusese foarte fericit să vândă casa moștenită de la mama sa, pentru suma considerabilă pe care i-o oferise marchizul.

Așa cum bănuise, fiul verișoarei sale era împovărat de datorii pe care sperase să le poată achita în urma vânzării lucrurilor moștenite de la mama sa.

– A fost o întâmplare extraordinară comentă marchizul, în timp ce discuta cu vărul său despre vânzarea casei. A fost, cu siguranță, mâna soarții.

Și, într-adevăr, în timp ce ieși de la White's, marchizul simți că soarta fusese de astă dată, de partea lui.

Soarta hotărâse cu siguranță ca Frans Wyntack să-i ducă lui Isaac cea de-a doua copie a sa, iar acesta să încerce să i-o vândă prințului.

Cred că într-o bună zi, va trebui să-i spun că pictura aceea nu e ceea ce crede el, se gândi marchizul.

Deocamdată însă, nu-i va pomeni nimic despre toate astea, pentru că îi era teamă ca nu cumva vorbindu-i despre Cyrilla, prințul să dorească să o cunoască.

E a mea, își spuse el, hotărât – și numai a mea...

Seara, când se duse la culcare, marchizul continuă să-și facă planuri și fusese atât de emoționat că nu reușise nici măcar să ațipească, dar a doua zi, se ridică totuși din pat devreme, ca de obicei.

Se va duce la Islington imediat după ce își va face

plimbarea în parc, se gândi marchizul, dacă secretarul lui nu-i va prezenta nicio urgență.

De casa pentru Cyrilla se va ocupa personal, deși de obicei nu-i plăcea să îndeplinească astfel de obligațiuni, dar când era vorba de Cyrilla niciun efort nu-i părea prea mare.

Fusese necesar să meargă cu secretarul său și cu notarul la casa din South Street și, în timp ce aceștia începură să discute despre formalitățile de cumpărare, el se urcă în dormitorul spațios cu vedere spre grădină.

Camera era foarte frumos amenajată, iar patul era acoperit cu o cuvertură de atlaz albastru, care se potrivea foarte bine cu părul Cyrillei.

Imaginându-și-o în patul larg, marchizul știu cât de mică și firavă va părea Cyrilla întinsă acolo.

Ca un vis dulce și delicat își spuse marchizul, exact așa cum își imaginase Lochner ființa pe care o portretizase.

O iubesc și o voi face fericită, își jură marchizul. Nu voi face niciodată nimic care ar putea s-o rănească, în vreun fel.

Spre după-amiază, formalitățile pentru cumpărarea casei fură încheiate, astfel că marchizul fu gata să plece spre Islington.

Probabil Cyrilla e deja îngrijorată din pricina mea, își spuse el, dar va înțelege cu siguranță, de ce am întârziat, când îi voi spune că am cumpărat casa.

Marchizul îi ceru apoi secretarului să trimită o caleașcă închisă pentru Hannah.

Cyrilla va veni la noua ei casă în caleașca lui și marchizul spera ca ea să aprecieze cei doi cai bruni superbi, pe care-i înhămase astăzi și care erau celebri în toată Londra pentru frumusețea lor.

Când ajunse pe strada Queen Anne Terrace și bătu în ușa cu vopseaua scorojită, de la numărul șaptesprezece, mrchizul zâmbi ușor, în așteptarea răspunsului.

Se va bucura, desigur, își spuse el și bătu încă o dată, cu mai multă putere.

Neprimind niciun răspuns, nici de astă dată, bărbatul ridică nedumerit din sprâncene.

Era foarte ciudat că atât Hannah cât și Cyrilla erau plecate, când el le anunțase că se va întoarce în dimineața aceea.

Probabil Cyrilla fusese atât de înfometată, reflectă el în continuare, încât se dusese cu Hannah după cumpărături, pentru a putea lua cât mai multe lucruri.

După ce mai bătu încă o dată, văzu caleașca închisă, comandată pentru Hannah, apropiindu-se.

Câteva momente admiră cu mândrie cei doi cai și hățurile argintii, care străluceau în lumina soarelui.

Apoi un sentiment de dezamăgire profundă începu să-i cuprindă tot sufletul.

Pregătise totul cu atâta bucurie și ele nu îl așteptaseră.

Poate erau bolnave, se gândi el și îl chemă pe vizitiul caleștii chemate pentru Hannah.

– Du-te în spatele casei, Henry și vezi dacă e vreo fereastră

deschisă prin care poți pătrunde înăuntru. Dacă nu, sparge una, dar încearcă să faci cât mai puțin zgomot.

– Da, milord.

– După ce intri, vino să deschizi ușa din față pentru mine.

– Am înțeles, milord.

Henry ocoli casa și după câteva minute, în timp ce marchizul aștepta impacientat, intră înăuntru și încercă să deschidă ușa din față.

– E închisă cu un lacăt, milord, dar e o ușă deschisă în spatele casei.

Marchizul nu răspunse, dar înconjură imediat casa, bucuros că putea intra înăuntru, indiferent cum.

– Ușa aceasta era doar proptită cu ceva, dar cea din față e închisă cu lacătul și nu avem cum să găsim cheia.

– Am înțeles, răspunse marchizul.

– Asta însemna că Hannah și Cyrilla ieșiseră pe ușa din față și încuiaseră după ele. Dar de ce? Ce se întâmplase?

Marchizul se duse imediat în sufragerie sperând să găsească vreo urmă care să-i explice extraordinara dispariție.

Negăsind nimic, urcase în atelier, dar nici aici nu dădu de niciun semn.

Rămase însă câteva minute uitându-se la tablourile executate de Frans Wyntack și la canapeaua pe care se sărutase cu Cyrilla.

Locul îl făcu însă să se simtă, dintr-o dată, foarte singur, astfel că ieși în grabă și după ce coborî scările se duse în hol,

unde, văzând cele trei dormitoare, se gândi să intre și acolo.

Unul, fără niciun dubiu, era cel în care murise Frans Wyntack, iar cel alăturat fusesese, desigur, al Cyrillei.

Acesta din urmă era extrem de simplu și nu văzu nimic care să-i dea mai multe detalii despre viața fetei pe care o iubea.

Când deschise dulapul, inima îi tresăltă plină de speranță. Nu își luase hainele, așadar nu se gândise să plece de tot de acolo, își spuse el.

Apoi, fără niciun motiv aparent, marchizul deschise ușa camerei următoare.

Era o încăpere și mai mică decât cea a Cyrillei și marchizul nu avu nicio îndoială că era dormitorul pe care-l ocupase Hannah. Era un interior sever, aproape ca celula unei maici ceea ce desigur o caracteriza pe Hannah cu prisosință, se gândi el.

Un impuls pe care nu și-l putu stăpâni îl făcu să deschidă dulapul și aici.

Era gol!

Marchizul simți că-și pierde respirația și deschise și sertarele noptierei de lângă pat.

Și ele erau goale!....

În cameră nu mai rămăsese nici măcar o pereche de pantofi de casă.

Marchizul înlemni, cu o expresie de dezamăgire uluitoare pe fața lui nespus de atractivă.

Târziu, după ce Cyrilla se duse la culcare, în ziua în care plecaseră din casa lor din Islington, ducele ceru să o vadă din nou pe Hannah.

Îl găsi așezat în scaunul lui favorit, dinaintea șemineului.

– Am realizat, astăzi, Hannah, spuse el încet, cât de îndatorat îți sunt că mi-ai adus-o pe lady Cyrilla. Regret, însă, că acest lucru nu s-a întâmplat mai demult.

– Eu am vrut să fac asta, Înălțimea Voastră, răspunse Hannah, curtenitor.

– Înțeleg, răspunse ducele. Acum, că e aici, aș vrea să nu mai vorbim de trecut și să ștergem din amintirea noastră cei opt ani care au trecut. Nu veți vorbi despre asta cu nimeni din casă și nici nu îi vei mai permite stăpânei tale să aducă vorba despre ceea ce a fost în acest timp. Ai înțeles?

– Voi face tot ceea ce voi putea, Înălțimea Voastră.

Văzând că Hannah nu se retrage, ducele o privi cu uimire.

– Doar un singur lucru aș mai vrea să vă spun, Alteță...

– Ce anume?

– Mâine dimineață voi merge la casa în care am stat în ultima vreme să-mi aduc lucrurile. Aș vrea ca Cyrilla să nu mai meargă acolo. Totuși, ea e cea care a mobilat casa și tot ceea ce a mai rămas înăuntru. Aș vrea să știu ce intenționați să faceți cu toate lucrurile de acolo și, mai mult decât atât, pentru că eu sunt cea care trebuie să mă ocup de toate hangaralele acelei locuințe, vreau să știu cum vor sta lucrurile de acum încolo.

– Dă foc, la tot!...

– Cum să dau foc casei, Înălțimea Voastră?

– Atunci, dărâm-o.

– S-o dărâm, Luminăția Voastră? întrebă ea din ce în ce mai uluită.

– Da. Dacă vrei poți face și o slujbă pentru înmormântarea a tot. Nu mai vreau apoi să vorbim despre astea.

Hannah inspiră adânc înainte de a răspunde:

– Foarte bine, Înălțimea Voastră.

După asta, Hannah se duse direct la Islington și se întoarse în mai puțin de o oră.

Împachetă toate hainele ei, dar de ale Cyrillei nici măcar nu se atinse. Înainte de a ieși, însă, avu o ezitare...

Se duse în studio, deschise sertarul despre care îi vorbise Cyrilla și luă de acolo portretul pe care Frans Wyntack i-l făcuse mamei sale.

Când revăzu chipul ducesei, Hannah începu să plângă încet, cu o durere nesfârșită.

Parcă temându-se că nu se va mai putea opri din plâns, femeia împachetă pictura și o vârî în sacul pe care-l purtase cu ea.

Ca și cum ar fi fost îndemnat de o voce supranaturală, mai târziu, marchizul se opri în același loc, după ce părăsi dormitorul pe care-l ocupase până nu de mult, Hannah.

Scrutând încăperea din priviri, mai întâi, se îndreptă apoi spre sertarul în care văzuse că pusese Cyrilla portretul mamei

sale, după ce i-l dăduse lui pe al ei.

Nu era acolo!

Începu să scotocească peste tot, deși era convins de-acum, că portretul dispăruse pentru totdeauna, ca și Cyrilla.

Marchizul simți nevoia să spargă tot ceea ce era în jur, dar după mai bine de zece ani de autocontrol, reuși totuși să coboare scările – deși ținându-se de pereți – și se îndreptă spre caleașcă.

Nu putea fi adevărat, își spuse el intrând înăuntru și comandându-i vizitiului întoarcerea acasă.

Nu putea fi adevărat, își repetă el mereu și mereu.

Cyrilla n-a putut să-mi facă asta.

Pentru că nu reușea să creadă că putea fi adevărat, după câteva minute ordonă întoarcerea trăsurii, înapoi, la Islington.

Lăsase ușa din spatele casei deschisă, astfel că îi fu foarte ușor să intre înăuntru.

Cum se simțea îngrozitor de singur se duse direct în dormitorul Cyrillei.

– Cum mi-ai putut face asta, iubita mea, șopti el, imediat ce intră înăuntru. Cum m-ai putut părăsi după tot ceea ce ne-am spus unul, altuia?

Și, pentru încă nu-i veni să creadă că Cyrilla îl părăsise, își spuse că, probabil, avusese un accident și era la spital, iar Hannah era cu ea.

Nu, nu putuse face asta în mod deliberat, continuă el să

reflecteze. Nu putuse ea să fie atât de crudă cu el.

Se întoarse acasă, dar cu fiecare metru pe care-l străbătea devenea tot mai deprimat și tot mai apatic.

Dacă plecase cu adevărat? Ce mai putea face el? Unde să o caute?

În timp ce se dădu jos din caleașcă în fața casei sale, marchizul își spuse că trebuia să existe o explicație pentru cele întâmplate.

– Prânzul e gata, milord, îl anunță valetul.

Marchizul se hotărî, dintr-o dată, ca după masă să se întoarcă la Islington. În mod sigur Cyrilla îl va aștepta.

Poate a înțeles greșit ceea ce i-am spus, se gândi el.

Dacă Hannah își luase hainele, Cyrilla de ce nu făcuse la fel?

Masa era plină de bucate alese, dar marchizul nu avu niciun chef să mănânce și nici să bea nimic.

Secretarul lui îi spuse că îl așteaptă să vorbească despre casa pe care tocmai a cumpărat-o, dar marchizul nu mai vroia să audă de ea până nu va găsi persoana pentru care o cumpărase.

Se întoarse la Islingthon și stătu acolo, cu ochii pierduți pe pereții vechii case, în ciuda faptului că își lăsase caii afară de mai bine de o oră.

Se așeză pe sofaua din sufragerie, pe care o îmbrățișase pentru prima dată pe Cyrilla și reflectă la tot ceea ce se întâmplă până în momentul în care își spuseseră tot ceea ce

își spuseseră unul altuia.

Realiză, astfel, pentru prima oară, că Cyrilla avusese o reacție destul de stranie, când îi vorbise despre casa pe care vroia să o cumpere pentru ea și unde vor putea locui împreună.

– Nu cred... că înțeleg... ce vrei să spui...

Cuvintele ei îi răsunară acum în urechi, ezitante și ușor nemulțumite...

Își aminti acum că după ce îi vorbise despre casă, Cyrilla nu spuse nimic pentru că el, sărutând-o, nu îi mai dăduse timp.

Privind acum înapoi, marchizul realiză faptul că Cyrilla, deși îi răspunsese la sărutări cu pasiune, nu îi mai spusese nimic, nici măcar în momentul în care el se pregătise să iasă.

Nu făcuse niciun fel de comentariu la toate planurile lui.

Ce anume o întristase? Cu ce îi greșise? se întrebă marchizul, îndurerat.

Apoi brusc, ca și cum o voce din afară îi spusese asta, înțelese: ea vroia să ne căsătorim.

Nu se gândise la căsătorie, pentru că niciodată, nicio femeie care ar fi vrut să-i fie soție, nu îl atrăsese prin nimic. Întotdeauna considerase că dacă se va căsători într– o zi, acea femeie trebuia să-i semene întru totul mamei lui, să fie frumoasă și sofisticată în același timp, să se poată mândri cu ea indiferent unde este invitat.

Trebuia așadar, să facă parte din aceeași clasă socială cu a

lui. Altfel cum ar fi putut fi invitat cu ea în casa prințului?

În calitate de marchiză de Fane, soția sa va fi invitată la fel de fel de întruniri sociale, la fiecare bal, la orice recepție avea loc în lumea bună.

De asemenea, îl va însoți la reuniunile de la Carlton House, unde, fără îndoială, datorită prieteniei sale apropiate cu Maiestatea Sa, va deveni o favorită a prințului.

Cum și-ar fi putut închipui că Cyrilla era capabilă să îndeplinească toate aceste atribuțiuni?....

La ea se gândise în cu totul alt mod... El era cavalerul în armură strălucitoare, ghidat spre ea de o Putere Divină, pentru a o salva din ghearele singurătății și ale mizeriei.

Nu intenționa să o ceară în căsătorie, dar se iubeau...

Cum nu își dăduse seama la ce se gândea ea? I-ar fi explicat, totul...

Apoi, brusc, marchizul se gândi că nu ar fi fost totuși, prea ușor să îi explice faptul că nu era destul de potrivită pentru el din punct de vedere social, pentru că sângele ei nu era albastru ca al lui? Că familia lui a considerat întotdeauna că arborele genealogic e mult mai important decât iubirea?

Cum ar fi reușit să-i explice toate aceste lucruri?... Va putea vreodată să-i spună că nu se putea căsători cu ea?

Întrebarea i se păru absolut absurdă, imediat ce îi veni în minte.

Bineînțeles că era gata să o ceară în căsătorie, dacă asta era ceea ce-și dorea ea.

Nu putea să o piardă, iar dacă asta se întâmplase deja, el singur purta toată vina, pentru acest fapt.

Dar cum să-și fi imaginat că ea își dorea asta?

După câteva momente, o altă întrebare începu să îl obsedeze, din ce în ce mai mult...

De ce era atât de straniu mormântul mamei ei?

Oare din cauza faptului că nu fusese soția lui Frans Wyntack, așa cum pretinsese?

Dacă mama sa nu fusese căsătorită, reflectă în continuare marchizul, atunci era normal ca Cyrilla să nu vrea să intre într-o situație asemănătoare.

Mai mult ca sigur, fata avea acum oroare de orice fapt care nu se încadra în convențiile sociale.

De ce nu mi-a vorbit despre toate astea? De ce nu a avut încredere-n mine? se întrebă el.

Așadar, nu fusese fiica lui Frans Wyntack, deși îi spusese, întotdeauna, „papa"...

Ah, cine ar putea să-l ajute s-o găsească?

Urcă din nou în dormitorul ei și, privind cu atenție în jur, spuse cu voce tare, din toată inima lui:

– Întoarce-te la mine!... Întoarce-te!... Lasă-mă să-ți explic, lasă-mă să-ți spun că dragostea mea e destul de mare pentru a face orice pentru tine, chiar să mă căsătoresc cu tine...

Un moment, se întrebă dacă era adevărat totuși, dar analizându-și sentimentele, își dădu seama că era adevărul cel

mai adevărat.

O vroia pe Cyrilla. O vroia cu el, pentru tot restul vieții lui. Era o parte din el... Era... erau una și aceeași ființă...

Dacă o pierdea pe ea, se pierdea pe sine însuși.

Toată ființa lui plângea acum, după ea. Se simțea ca și cum ar fi dispărut într-un ocean de tristețe și disperare și doar ea l-ar putea salva.

Apoi, convingerea terifiantă că nu o va mai vedea niciodată, puse stăpânire cu totul, pe el.

După ce croitorul plecă din dormitorul Cyrillei, Hannah îi puse pe umeri halatul de atlaz și tânăra se duse la fereastră.

Ca întotdeuna de când se întorsese la tatăl său, simțea nevoia să se uite pe deasupra peisajului care se vedea din camera ei și să viseze la casa cu grădină de care îi pomenise marchizul. Își închipuia mereu că îl vede venind spre ea, printre flori.

– Pari obosită, îi spuse Hannah, apropiindu-se.

Cyrilla ar fi vrut să-i răspundă că se simțea nefericită, dar știa că nu avea niciun rost să o facă.

– Puțin, replică ea. Nu sunt obișnuită să probez atât de multe rochii dintr-o dată.

– Nu e niciun rău în asta, comentă Hannah. Nu va mai fi nicio altă domnișoară atât de frumoasă, în societatea londoneză.

– Dar eu nu o să ies în societate, spuse cu hotărâre Cyrilla. Papa mi-a promis că nu va insista să ies în lume.

– Da, vom pleca la țară, poimâine. Așa mi-a spus astăzi Înălțimea Sa. Dar cred că e mai bine să te arăți acolo, în diverse cercuri și să întâlnești persoane de vârsta ta.

– Voi fi fericită să stau doar cu papa, răspunse Cyrilla.

– E o nebunie, să faci asta și tu știi, deja. Sper însă că odată ce vei fi la castel te vei răzgândi.

– Vom vedea.

Cyrilla continuă să se uite pe fereastră nespus de preocupată, astfel că Hannah nu-și mai putu stăpâni curiozitatea:

– La ce te gândești?

Mă gândesc la... vechea noastră casă și la... marchiz.

– Uită de tot ceea ce a fost, Cyrilla și mai ales uită de marchiz. Știu că nu e ușor, dar trebuie să-ncerci. Îl cunoști de prea puțin timp ca să-i acorzi atâta importanță.

– Timpul... nu cred că are vreo importanță... atunci când e vorba de sentimente, spuse Cyrilla visătoare. Dragostea... vine, pur și simplu. Mi se pare că îl cunosc de ani și ani de zile.

– Acest gen de lucruri... nu duc la nimic bun, răspunse Hannah cu duritate.

– Mă simt... ca și cum aș fi pierdut o parte din mine, replică Cyrilla.

Hannah scoase un sunet care o făcu pe Cyrilla să își dea seama că femeia era plictisită de aceste răspunsuri.

Tânăra continuă să se uite visătoare pe fereastră, fără să

mai spună nimic. Atunci, Hannah se duse la dulap, îl deschise cu nervozitate trântind scaunul din fața lui, luă de acolo una din rochiile noi ale Cyrillei și îi spuse acesteia, cu cel mai nemulțumit ton pe care fata i-l auzise vreodată:

– Te-am sfătuit să nu te mai gândești la acel bărbat. Trebuie să începi o viață nouă. Îmbracă asta, pentru că se apropie ora ceaiului și Înălțimea Sa vea să îi ții companie.

Cyrilla ar fi vrut să-i răspundă că știa prea bine că nu tatălui ei îi păsa atât de mult cum va apărea ea la ceai, dar preferă să nu mai pună gaz peste foc și se îmbrăcă în hainele scumpe, pe care i le înmână servitoarea sa.

După ce Hannah o forță pe Cyrilla să se uite în oglindă, pentru a vedea diferența dintre ceea ce fusese până atunci și ceea ce era acum, murmurând ceva cu o încântare deosebită, coborâră amândouă scările, pentru a-l întâlni pe duce.

De ce se întâmplase astfel, se întrebă Hannah, îndurerată. De ce a trebuit să apară acest bărbat în viața ei? Doar câteva zile mai fuseseră necesare pentru ca Cyrilla să nu afle niciodată că exista un marchiz de Fane.

Hannah oftă adânc, spunându-și că soarta făcea întotdeauna ceea ce vroia ea și nimeni nu i se putea opune.

Cyrilla se gândi la același lucru.

Era foarte plăcut să fie din nou cu tatăl ei... Era foarte fericită că va putea să meargă din nou la castel. Era foarte emoționată că peste câtva timp își va putea vedea din nou fratele... Dar...

Nu putea să nu se gândească la marchiz. Corpul și inima ei nu putea să nu plângă cu disperare, că nu îl mai vedea...

Îl iubesc! își spuse ea.

Orice făcea și oriunde se ducea, avea în fața ochilor doar chipul lui și în orice minut din viața ei avea senzația că îi simte buzele pe buzele ei.

Marchizul se întoarse de la Islington, pentru a treia oară, cu o expresie care îl uimi foarte mult pe vizitiu și îl îngrijoră pe secretar, care îl întâmpină în hol și îl întrebă, cu mult curaj:

– Spuneți-mi milord, s-a întâmplat ceva rău?

Un moment, marchizul ezită. Apoi, însă, simți nevoia să împărtășească durerea lui, cu cineva și spuse pe un ton sfârșit:

– Cum poate cineva disperat să găsească o femeie pe care a pierdut-o?

Domnul Ashworth îl privi cu simpatie. Acum înțelese, în sfârșit, ce era cu stăpânul lui.

– Ați pierdut-o pe femeia pentru care ați cumpărat casa, milord?

– A dispărut, Asworth!... Am căutat-o de trei ori, astăzi, dar nu mai locuiește la casa ei din Islington...

– Înțeleg, milord...

– Vrei să spui că a avut un motiv? A fost doar o neînțelegere între noi doi, pe care eu nu am realizat-o la timp. Trebuie s-o găsesc, înțelegi? Trebuie, înțelegi?

Tonul marchizului fu foarte hotărât, dar, în același timp, secretarul avu impresia că era un strigăt pentru ajutor.

– Poate a avut un accident, milord...

– M-am gândit și eu la asta, dar din motive pe care nu are niciun rost să le pomenesc acum, sunt sigur că a părăsit casa intenționat.

– În acest caz, milord, înseamnă că se ascunde de Înălțimea Voastră.

– Da, așa cred și eu, dar pentru numele lui Dumnezeu, unde?... Cum s-o găsesc? Unde s-o fi dus?...

– Înălțimea Voastră nu are nicio idee dacă avea pe cineva la care să meargă?

– Nu. Și avea și foarte puțini bani.

Domnul Ashworth căscă ochii, surprins.

Dacă femeia în cauză nu avea bani, însemna că marchizul nu-i dăduse, nimic. Asta era foarte straniu, pentru că de obicei, nu procedase așa. Fusese întotdeauna generos până la absurd, se gândi secretarul și nu mai avu nicio îndoială că femeia pentru care marchizul cumpărase casa era total diferită de toate cele pe care acesta le cunoscuse până atunci.

De altfel, toată atitudinea marchizului în legătură cu ea era total altfel.

Cumpărase desigur, o serie întreagă de case până atunci pentru femeile care fuseseră sub protecția sa, dar niciodată nu dăduse o sumă atât de exorbitantă, cum dăduse pentru casa cumpărată de astă dată.

În plus, nu supraveghease niciodată personal, nici încheierea actelor și nici aranjarea casei în vederea mutării noii locatare.

– Cred că voi angaja un detectiv particular, spuse marchizul, gânditor.

– E o idee foarte bună, milord.

– Nu aș fi vrut s-o jignesc, acționând astfel, dar pur și simplu nu știu ce am de făcut, în acest caz.

– Îndrăznesc să vă sugerez, milord să mă lăsați pe mine să vă găsesc un detectiv. Din întâmplare știu unul care e foarte competent și foarte discret, în același timp.

– Atunci aștept să-l trimiți la mine.

– Da, milord. Acum aș vrea să vă reamintesc faptul că sunteți așteptat la Carlton House în seara aceasta.

– Am uitat de asta, răspunse marchizul și în primul moment ar fi vrut să găsească o scuză, dar apoi își dădu seama că dacă va merge va putea vedea din nou tabloul după Lochner, cu chipul Cyrillei.

De asemenea, își aminti că prințul îi permisese să ia pentru un timp, copia după Van Dyke.

– O să merg, totuși, la Carlton House, anunță marchizul. Aș vrea însă ca mâine dimineață, imediat după micul dejun să pot vorbi cu acel detectiv particular, continuă el.

– Foarte bine, milord, voi face tot ceea ce îmi va sta în putință, pentru a-l aduce.

– Dumnezeu știe ce altceva am putea face, replică

marchizul și ieși.

În timp ce urcă scările spre camera lui, marchizul își spuse cu durere că seara aceea fusese rezervată pentru a și-o petrece cu Cyrilla, în propria lor casă.

Noaptea, ar fi făcut dragoste cu ea și ar fi fost cu siguranță, cele mai minunate momente din viața lui.

Acum lucrurile se întorseseră de unde începuseră: din nou poate privi doar tabloul fetei care îi furase inima.

Un moment, nu se mai îndoi că o va găsi...

Fusese doar un vis, crezuse că e moartă de mai bine de trei sute de ani și o găsise în realitate, în carne și oase... Va trebui s-o găsească din nou...

– Cyrilla... Cyrila, o chemă inima marchizului, în timp ce deschise ușa camerei lui.

După ce intră, se uită neajutorat în jur și dădu cu ochii de schița pe care Frans Wyntack i-o făcuse Cyrillei și pe care aceasta i-o dăduse lui, cadou.

Nu era atât de reușită, cum era copia după Lochner, dar era totuși, Cyrilla, cu privirea ei, parcă din altă lume. Părul ei era înconjurat de un halou de lumină, iar buzele ei puțin depărtate, exprimau o stare de extaz.

Marchizul o privi mult timp, apoi spuse:

– Te voi găsi, chiar dacă ar trebui să te caut întreaga mea viață... Jur!... După asta, nimeni și nimic nu mă va mai opri să te fac a mea... și... soția mea!...

Capitolul 6

Caleașca se zgâlțâi din toate mădularele și marchizul se întoarse înspre prinț, enervat:

– Drumul ăsta e imposibil...

– Întotdeauna e așa când ai ieșit de pe străzile principale, replică prințul, calm. Și va fi încă și mai rău dacă va ploua, adăugă el, cu ochii pe cerul întunecat de nori.

Marchizul își ridică și el ochii spre cer, îngrijorat:

– Se pare că nu prea avem noroc astăzi de vreme bună, sire, spuse el, pesimist.

Prințul nu răspunse. Știa că marchizul era deprimat și nu făcuse niciun fel de efort să scape de această stare, de când ieșiseră din Londra.

Maiestatea Sa regreta de asemenea, că făcuse un act atât de... samaritean, forțându-l pe marchiz să-l însoțească la țară.

– De o lună de zile, ai refuzat toate invitațiile mele, Virgo și din câte am auzit, îți petreci timpul călărind pe cele mai dosnice străzi ale Londrei, cu Dumnezeu știe ce motiv.

Prințul făcu o pauză în așteptarea răspunsului marchizului, dar cum acesta nu spuse nimic, după un timp, continuă:

– Ai slăbit foarte mult și dacă nu vei avea grijă de tine te vei urâți îngrozitor.

În timp ce vorbi, prințul se uită foarte lung la fața marchizului, care se alungise într-un mod extrem de dezarmonios, iar ochii îi erau atât de stinși, încât părea tot timpul adormit.

– Aș vrea să vii cu mine la moșia lui Searle, din Hampshire, adăugă prințul. Presupun că ai auzit că vrea să vândă tot ceea ce are acolo.

– Vrea să vândă moșia? repetă marchizul, nevenindu-i să creadă și prințul își dădu seama că reușise în sfârșit, să atragă atenția prietenului lui.

– Da, e plin de datorii, replică prințul bucuros că găsise un subiect de conversație. Vrea să-și vândă și caii, adăugă el, privindu-l pe marchiz cu coada ochiului.

Acesta își ridică uimit sprâncenele, pentru că Searle avusese întotdeauna niște cai foarte frumoși, cu care câștigase câteva concursuri importante, de-a lungul timpului.

– Seatle a fost de acord să fim noi primii care îi vedem caii în vederea cumpărării, spuse marchizul, văzând că marchizul

era din nou zgârcit cu comentariile.

– A fost o mișcare foarte ingenioasă, sire... Mă întreb cum ați reușit , asta.

Un zâmbet foarte fin, abia perceptibil, se ivi pe buzele prințului, înainte de a răspunde:

– Sper că nu vrei să îți spun toate secretele mele, dar pentru că nimeni nu îmi poate da un sfat mai bun când e vorba de cai, decât tine, te rog – nu, îți ordon – să mă însoțești mâine în Hampshire.

Marchizul nu se putu împotrivi, după cele spuse de prinț, mai ales că se gândea să cumpere el însuși niște cai, pentru că pe ai lui îi obosise deja destul, în periplul lui prin periferia Londrei, în speranța că o va zări pe Cyrilla sau măcar pe Hannah.

Indiferent unde locuiau acum, una din ele măcar, trebuia să iasă după cumpărături, deși probabil, banii pe care-i aveau nu le mai ajungea să cumpere cine știe ce.

Detectivul pe care-l angajase le căutase și el, în diverse locuri, dar deși marchizul îi dădu o descriere amănunțită a servitoarei Cyrillei, nu le găsise.

Uneori, noaptea, când nu putea dormi din cauza gândurilor, marchizul se întreba dacă nu va înnebuni de durere că o pierduse pe Cyrilla, deși recunoștea că el purta toată vina acestui fapt.

Cum am putut să fiu atât de prost? își spunea el.

Cum am putut să-i propun ceea ce i-am propus când știam

foarte bine că ea e atât de diferită de celelalte femei?

Secretarul și servitorii săi, nu mai aveau nici ei liniște și, pentru că acum știau cu toții că stăpânul lor o căuta pe frumoasa care era desenată în schița care atârna pe perete în dormitorul lui, începuseră să fie și ei atenți pe stradă și prin magazine, uitându-se după chipul fără de care marchizul cu siguranță, nu-și va mai putea găsi liniștea.

– Câți cai doriți să cumpărați, sire? întrebă mărchizul.

– Pe toți cei pe care nu-i vei cumpăra tu, răspunse prințul, care ghicise faptul că doar acest fapt îl poate reține pe marchiz în afara Londrei două zile.

Îi spusese de altfel secretarului lui să angajeze mai mulți detectivi, iar dacă va avea vreo veste, cât de mică, să îl cheme imediat.

– Nu pot decât să sper că vom găsi vreun semn, milord.

Prințul privi din nou spre cer și spuse cu îngrijorare:

– Plouă deja, Virgo și caleașca ta nu are copertină.

– Nu mi-am făcut griji din pricina asta, răspunse marchizul.

– Da, dar mie nu-mi convine să ajung acolo ud ca un șobolan, spuse prințul destul de iritat.

Marchizul simți pe față primii stropi de ploaie și dădu bice cailor.

Aceștia vrând să execute ceea ce li se ceruse, alergară puțin prea brusc și aproape că fuseseră pe punctul să se răstoarne în șanț.

Marchizul reuși să restabilească echilibrul trăsurii, dar chiar în acel moment, din partea opusă se apropie un car cu fân care circula exact pe mijlocul drumului, iar țăranul care îl conducea era pe jumătate adormit.

– Atenție! spuse prințul, iar marchizul își feri caii cu o dexteritate incredibilă.

Din păcate, însă, una dintre roțile trăsurii se auzi trosnind, chiar pe partea prințului.

Marchizul își struni caii, oprindu-i imediat, iar țăranul se trezi brusc.

Prințul trase o înjurătură, așa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci în prezența marchizului și se uită nemulțumit când la acesta, când la carul din fața lor.

– Ce dreacu' se-ntâmplă-aci? izbucni țăranul, ieșindu-și din placiditatea de până atunci.

– Ar fi fost mult mai bine, omule, dacă nu circulai pe mijlocul drumului, se răți la el, marchizul.

– Die undie să fi știut io că vinie careva ca vântu' pă drumu' ăsta? replică țăranul și mai înfuriat.

Marchizul se dădu jos și începu să inspecteze trăsura pentru a verifica în ce stare era, după cele ce se petrecuseră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă prințul, cu îngrijorare. Ne putem continua călătoria?

– Unde e cel mai apropiat fierar? se interesă marchizul, întorcându-se spre țăran.

Acesta se gândi câteva momente, după care răspunse

îmbufnat:

– Tre' să fie la castel.

– Ce castel? întrebă marchizul, surprins.

Țăranul întinse un deget murdar spre niște copaci care se vedeau ceva mai departe de ei.

Marchizul își întoarse privirile în direcția indicată de sătean și văzu într-adevăr, niște turnuri și un steag, ieșind la iveală de după coroanele stufoase ale pâlcului de copaci.

– Cine locuiește acolo? întrebă marchizul, continuând să se uite spre castelul despre care nu știuse nimic până atunci.

– Păi... Înălțimea Sa, ducele, răspunse țăranul, nevenindu-i să creadă că putea cineva să nu știe cine era stăpânul acelui loc.

– Duce... de ce? continuă marchizul să-l chestioneze pe țăran.

– Păi... e Holm Castle acolea, undie stă ducele die Holmbury.

Marchizul scoase din buzunar un ban de argint și i-l aruncă țăranului.

Acesta, după ce îl prinse, se uită lung la el, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce noroc avusese, după care îl vârî grăbit în buzunarul jiletcii ponosite.

Marchizul se urcă în caleașcă și trase preocupat hățurile, pentru a-și îndemna caii să pornească.

– Crezi că e necesar să ne abatem pe la castel? întrebă prințul, vădit nemulțumit.

– Nu cred că vom putea găsi un alt fierar mai aproape, răspunse marchizul și una dintre roți stă să se dezmembreze.

– Holm îmi displace, replică prințul. Întotdeauna a fost așa... Nu am avut nimic personal cu el, dar a fost în niște conflicte cu tatăl meu, continuă prințul. Nu cred că va fi foarte fericit să mă vadă.

– După câte îl știu eu, deși l-am întâlnit doar o singură dată, pentru câteva minute, în legătură cu o afacere a verișorului meu – nimeni nu s-ar putea înțelege cu el, vreodată... E extrem de plictisitor.

– Da, prevăd că nu vom avea un salut de bun venit prea călduros, replică prințul. Cât timp va trebui să stăm acolo?

– Nu mai mult de două ore, răspunse marchizul.

Prințul se uită lung spre cerul pe care norii se înghesuiau tot mai mult și mai amenințător:

– Aș sta și cu dracu' însuși, acum, decât să stau în ploaia care va veni și care cu siguranță, va face prăpăd. Să sperăm că ducele ne va da totuși, un pahar cu vin, adăugă prințul, râzând amuzat de situație.

Marchizul nu răspunse, dar dacă ar fi fost puțin mai receptiv și-ar fi dat seama că nu doar prințul râdea de cele întâmplate, ci și soarta lui însuși.

Cyrilla strânse cu grijă piesele jocului de șah cu care se delectase până atunci, împreună cu tatăl său.

– Tu ești mult mai bun decât muine, papa, așa că, deocamdată e imposibil să te bat. Îți promit, însă, că mă voi

străduí mai mult de acum încolo în acest sens, cu toate că e un joc care cere o inteligență desăvârșită.

– Da, e adevărat, dar e fascinant și nu am putut înțelege niciodată de ce atât de mulți bărbați care trec drept foarte inteligenți își pierd timpul cu cărțile de joc, unde totul depinde doar de... noroc, cum spun ei.

– Da, sunt de acord că e ridicol, replică Cyrilla, întrebându-se ce fel de jocuri prefera marchizul.

Simți că îl iubea atât de mult încât, indiferent de preferințele lui, sentimentele ei nu s-ar fi putut schimba niciodată.

– Văd că a-nceput ploaia, adăugă ea, uitându-se melancolică pe fereastră. Sunt dezamăgită de asta, pentru că mi-ar fi plăcut să mergem împreună să vedem dacă noii peștișori s-au obișnuit cu ceilalți.

– Vom merge mâine să-i vedem, iar astăzi ne vom duce la sere, pentru că am comandat să se aducă niște orhidee de care sunt sigur că vei fi entuziasmată.

– Oh, papa, ce extraordinar... Și portocalii sunt deja în floare, abia aștept să-i revăd...

Fuseseră multe lucruri la castel cărora le dusese dorul, se gândi Cyrilla și era acum entuziasmată să le revadă, dar era, totuși, extrem de nefericită. Numai Hannah știa acest adevăr.

– Vreau să mai aduc și alte plante noi la seră și aș vrea să-mi spui...

În acel moment, ușa se deschise și Buxton anunță:

– Maiestatea sa, prințul de Wales.

Ducele fu atât de surprins, încât preț de câteva minute, se blocă pur și simplu, nefiind în stare să articuleze niciun cuvânt.

Prințul năvăli pur și simplu înăuntru cu brațele deschise și cu un zâmbet atât de șarmant, ca și cum ar fi fost prieten de-o viață cu stăpânul castelului.

– Te rog să mă ierți pentru această sosire atât de neașteptată, spuse prințul, dar am avut un accident în apropiere și una dintre roțile trăsurii noastre trebuie să fie reparată. Dacă mă voi bucura de ospitalitatea ta, pentru o oră sau două, îți voi rămâne extrem de îndatorat.

Ducele reuși în sfârșit, să se ridice de pe scaun și spuse cu amabilitate:

– Sunteți bine venit, Maiestatea Voastră și mă voi strădui să vă pot oferi tot ceea de ce aveți nevoie. Am un fierar aici, la castel, care sper că vă va putea fi de ajutor.

– L-am și văzut deja, și cred că în acest moment se ocupă de roata care ne-a creat probleme.

– Sper că îi pot oferi Maiestății Sale ceva revigorant, între timp, spuse ducele.

– Mulțumesc, mulțumesc foarte mult, răspunse prințul uitându-se cu ochi mari la Cyrilla, care stătea în picioare lângă tatăl ei.

Aceasta, la rândul ei, îl analiză cu multă curiozitate, spunându-și că prințul era exact așa cum și-l închipuise

întotdeauna, dar nu-i scăpă nici îngrijorarea din ochii lui, din momentul în care intră așteptându-se probabil, ca ducele să fie deranjat de această intruziune.

– Îmi permiteți, sire, să v-o prezint pe fiica mea, lady Cyrilla Holm? întrebă, normal, ducele.

– Încântat! Absolut, încântat, răspunse prințul, analizând-o pe Cyrilla cu o expresie plină de admirație, așa cum făcea ori de câte ori avea în față o femeie frumoasă.

După câteva momente, însă, exclamă plin de curtuazie:

– Sigur nu ne-am mai întâlnit? Sau, poate, v-am văzut undeva?

– N...nu, Maiestatea Voastră, îngăimă Cyrilla, dar obrajii i se înroșiră până în vârful urechilor, întrebându-se unde o mai văzuse prințul înainte.

Acesta, continuă s-o privească insistent și spuse gânditor:

– Dar sunt sigur că nu greșesc... Te-am mai văzut... Nu uit niciodată figurile pe care le-ntâlnesc.

– Marchizul de Fane, anunță Buxton.

Ducele fu încă și mai surprins decât de apariția prințului, iar Cyrilla, înmărmuri cu ochii fixați pe ușă.

Marchizul intră, dar în primul moment nu o luă în seamă preocupat de ceea ce va spune ducele de faptul că își permisese să comande repararea roții fără a-l întreba întâi pe el dacă era de acord.

Fața ducelui exprima o ostilitate ieșită din comun, ceea ce îl făcuse pe marchiz să se preocupe mai întâi de ceea ce-i va

spune ducelui. Abia pe urmă observă că mai era cineva în cameră, care stătea cu câțiva pași în spatele prințului.

În acel moment deveni la fel de imobil, ca Cyrilla.

Încremeni cu ochii larg deschiși pe chipul ei, dar în clipa imediat următoare simți că întreaga lui ființă revine la viață.

Cyrilla era aici. Era în fața lui și el o căutase disperat, peste tot.

– Cyrilla... îngăimă el, în sfârșit și vocea cu care-i rostise numele i se păru a fi a altcuiva, atât de surprins era că putea să mai vorbească.

Ducele fornăi nemulțumit, dar prințul, după ce se uită entuziasmat de la marchiz la Cyrilla și invers, exclamă bucuros:

– Acum știu de cine îmi amintești... De fecioara din tabloul lui Lochner.

Marchizul se apropie de Cyrilla și, luându-i mâna în mâna lui, îi spuse cu emoție în glas:

– Te-am găsit...Cum ai putut să mă părăsești? Cum ai putut să fii atât de crudă? Am fost distrus... Îmi ieșisem complet din minți, din cauza asta. Am crezut că nu te voi mai găsi niciodată...

Cyrilla îl privi în ochi, simțind că întreaga ei lume se luminează... În sfârșit, nu mai era singură și nefericită.

Îi mărturisise dragostea lui, la fel de mare ca și a ei... Erau din nou împreună...

Apoi, brusc, ducele începu să stăpânească situația.

– Înțeleg Fane, că ai întâlnit-o înainte pe fiica mea și te-ai comportat cu ea într-o manieră care nu îți face cinste.

Marchizul făcu un efort și-și desprinse privirile de la Cyrilla, îndreptându-le spre duce.

Câteva momente păru să nu înțeleagă exact ceea ce-i spusese ducele, apoi își găsi cuvintele și răspunse cu hotărâre:

– Sunt gata să vă explic, totul, Înălțimea Voastră.

– Nu e necesar, replică ducele. Cyrilla, spune-i, te rog lui Buxton să aducă niște vin pentru Maiestatea Sa și pe urmă du-te în apartamentul tău.

– D... Da, papa, răspunse Cyrilla după o clipă de ezitare.

– Num nu mă poți părăsi din nou spuse marchizul, prinzând-o strâns de mână.

Cyrilla însă, îi aruncă o privire grăbită, după care își retrase mâna, pentru a îndeplini ordinele tatălui ei.

Cum marchizul vru s-o urmeze, ducele spuse imediat:

– Vă rog, Maiestatea Voastră, luați loc... Și tu Fane... Poate vei fi atât de amabil să-mi spui ce verdict ți-a dat fierarul meu, cu privire la roata stricată....

Marchizul încă se mai uita în direcția în care plecase Cyrilla.

Ea ajunse la ușă, o deschise și ieși fără să-i mai acorde nicio atenție.

Marchizul se așeză pierdut pe un scaun așezat în fața ducelui și spuse cu o voce pierdută:

– Roata?... Ah, da... roata de la trăsură... Mă tem că vor trece câteva ore până când va fi gata...

– Ah, sper, ÎnălțimeaTa că nu vom abuza prea mult de ospitatitatea pe care ne-o oferi, interveni prințul.

– Îmi face onoare vizita dumneavoastră, sire, replică ducele. Pot să spun să vi se aducă ceva de mâncare, dacă nu ați prânzit, încă?

– Am mâncat înainte de plecarea de-acasă, dar dacă îmi vei oferi o gustare înainte de a pleca de-aici nu te voi refuza.

– Bineînțeles, răspunse ducele, după care se uită spre ușa care se deschise.

– Ah, a sosit și vinul, continuă el. Sper să vă placă, având în vedere faptul că sunteți un mare cunoscător în domeniu.

Nu fusese un compliment și prințul își dădu imediat seama de asta, dar răspunse cu seriozitate:

– Înălțimea Ta este prea amabilă. Fane și cu mine îți suntem recunoscători.

Boxton era însoțit de valetul care venise cu o tavă de argint pe care o așeză în fața prințului.

Cu o plecăciune formală, ducele se retrase din salon.

Când ajunse în hol, o zări pe Cyrilla care părea foarte nehotărâtă asupra a ceea ce avea de făcut în continuare: să se întoarcă în salon sau să urce în apartamentul ei.

Văzându-l însă pe tatăl ei, Cyrilla alergă spre el:

– Te rog... papa, te rog!... Trebuie să-l văd pe marchiz singur, câteva minute. Permite-mi asta, te rog...

– Nu. Nu vreau să te simți și mai rău...

Cyrilla îl privi fără să înțeleagă și ducele adăugă:

– Nu sunt orb, draga mea... Știu cât de mult ai suferit, pentru că nu ai putut să-l mai vezi pe marchiz, deși nu ți-am spus nimic, pentru că știusem că nu ar fi avut niciun rost să vorbim despre asta. Știi la fel de bine ca și mine ce fel de reputație are marchizul... Desigur, e posibil să se fi schimbat, iubindu-te, dar ești gata să auzi explicațiile lui cu privire la oferta pe care ți-a făcut-o?

Câteva clipe, Cyrilla nu mai spuse nimic și meditâ cu ochii în pământ după care, privindu-și tatăl în ochi, răspunse:

– Ai dreptate, papa, spuse ea și urcă scările pentru a merge în apartamentul ei.

Ducele o privi oftând, după care se îndreptă spre pasajul care ducea spre bucătărie.

Vroia să mai comande niște vin pentru prinț, după care să grăbească plecarea lui și a marchizului, cât mai repede posibil.

În drum îl întâlni pe unul dintre valeți și-i ordonă să-i spună fierarului să repare cât mai repede roata trăsurii marchizului dacă vroia să mai rămână în serviciul lui.

Cyrilla urcă scările atât de încet, ca și cum puterea tinereții ei o părăsise dintr-o dată și deveni extrem de bătrână și de neputincioasă.

Era aproape de capătul scărilor când auzise ușa salonului deschizându-se. Își întoarse imediat capul și îl zări pe marchiz

îndreptându-se spre ușa de la ieșire, unde erau de pază doi dintre valeții tatălui ei.

– Unde e lady Cyrilla? îl auzi ea, întrebându-i.

Valetul cu care vorbise se uită în sus spre scări, înainte de a răspunde și-atunci marchizul își îndreptă și el privirile într-acolo.

– Trebuie să vorbesc cu tine, îi strigă el, întinzând o mână spre ea, ca și cum ar fi vrut s-o oprească. Unde putem sta câteva clipe împreună?

Vocea lui sună atât de imperativ, încât Cyrilla îi arătă imediat o ușa vecină cu ușa salonului, unde era o cameră care dădea în dormitorul ei și coborî și ea, imediat.

Cyrilla își decorase dormitorul cu foarte multe lucruri personale, printre care și un tablou al mamei ei, așezat pe peretele dinspre fereastră, de unde răzbătea în încăpere adierea înmiresmată a florilor din grădină.

Marchizul o urmă pe Cyrilla și închise ușa după el, cu atenție.

– Iubita mea, scumpa mea, te-am găsit exact în momentul în care -mi pierdusem orice speranță, spuse el, pe un ton pe care nu i-l mai auzise niciodată.

Cyrilla îl privi în ochi, pierdută.

În momentul următor, marchizul o cuprinse de mijloc și începu s-o sărute cu atâta pasiune și disperare, ca și cum ar fi fost până atunci închis într-un mormânt și cineva îl descoperise când nu mai avusese nicio speranță că asta se va

întâmpla vreodată.

Cyrilla, la rândul ei, simți că marchizul o înălță din nou în lumina divină în care fusese în timpul primului lui sărut.

Era ca și cum ar fi fost o singură persoană pe care nimeni și nimic nu ar putea s-o dividă vreodată.

Te iubesc, ar fi vrut Cyrilla să spună, dar marchizul i-o luă înainte:

– Te iubesc, Cyrilla și îți voi arăta asta, foarte curând, când te vei căsători cu mine.

Erau cuvintele pe care ea vrusese să le audă întotdeauna, dar nu mai aveau pentru ea importanța pe care o avuseseră înainte. Pentru că nimic nu i-ar fi putut face să se simtă mai apropiați decât se simțeau în acel moment.

Pe urmă machizul o sărută flămând pe ochi, pe bărbie, pe vârful nasului și, în sfârșit, îi prinse din nou buzele.

– Iubirea mea, comoara mea, micuța mea, fecioara mea dintre crini, ești a mea și numai a mea...

Marchizul era atât de emoționat încât deveni aproape incoerent.

– Am bătut toată Londra în căutarea ta, continuă el, astfel că acum îi cunosc fiecare colțișor și tu erai aici... De ce ai încercat să te ascunzi de mine?

– Nu...Nu am vrut asta, dar...

Marchizul nu o mai lăsă să spună nimic și o sărută din nou....

– N-o să te mai pierd niciodată din nou, spuse el într-un

moment de respiro... Ne vom căsători imediat, am purtat cu mine un certificat special, pentru cazul în care te voi întâlni. Dar iubita mea, până în momentul în care ne vor sosi inelele, jur că nu te voi scăpa din ochi, spuse marchizul cu înflăcărare și, după modul în care-i radia fața, știu imediat că asta era ceea ce dorea și ea.

– Sunt atât de multe explicații pe care ți le datorez. Adăugă marchizul.. Trebuie să-ți cer iertare pentru atât de multe lucruri, dar... poate nimic nu mai are importanță de-acum încolo decât faptul că suntem din nou împreună și că ne iubim.

– Da, te iubesc, te iubesc atât de mult, dar ce va spune papa?

Cuvintele îi veniră pe buze fără voia ei și abia le rosti, că ducele și deschise ușa.

Dintr-o singură privire, Cyrilla își dădu seama cât de furios putea fi și, instinctiv, se trase mai aproape de marchiz, parcă pentru a-i cere protecția.

– Nu pot avea așadar, încredere în tine, Fane, dar asta nu mă surprinde deloc. Este exact ceea la ce mă așteptam, spuse ducele, scrâșnit.

– Nu ați înțeles, Înălțimea Voastră... Pot avea permisiunea dumneavoastră de a mă căsători cu Cyrilla? Ne iubim și asta e ceea ce ne dorim amândoi.

– Căsătorie? Deci îi oferi asta, acum... Dar nu ai făcut-o, înainte de a ști că e fiica mea.

Marchizul își puse mâinile la spate, făcând câțiva pași prin încăpere.

– E dificil să vă explic, Înălțimea Voastră, deși voi încerca. Nu știu ce v-a spus Cyrilla despre întâlnirea noastră, pentru că nu am avut acum timp să vorbim despre alte lucruri, decât despre iubirea noastră.

Marchizul observă strâmbătura care apăru pe fața ducelui și știu că acesta nu va înțelege.

– Vă dau cuvântul meu, Înălțimea Voastră, că este adevărat. Doar după ce Cyrilla a fugit de mine am realizat și am admis că am procedat prostește. Dacă aș fi înțeles că Cyrilla vrea să ne căsătorim i-aș fi propus chiar atunci.

– E foarte ușor să spui asta acum, remarcă ducele. Dar faptele rămân, Fane. Tu nu i-ai vorbit nimic despre căsătorie fiicei mele, înainte și trebuie să știi că nu sunt deloc dispus să te accept ca ginere.

În acest moment, Cyrilla scoase un murmur de durere...

– Oh, papa, te rog să nu spui asta.

– Ba, da, o spun, replică ducele. Și trebuie să știți amândoi că nici acum și nici în viitor nu vă veți putea căsători fără permisiunea mea.

– Dacă Înălțimea Voastră îmi va da o șansă să încerc să vă explic, începu marchizul...

– Nu are niciun rost să-mi explici nimic, îl întrerupse ducele, pentru că eu dezaprob comportamentul tău și am făcut-o întotdeauna. Ceea ce tu numești ... dragoste, pentru

mine nu înseamnă nimic. Leopardul nu-și poate schimba pielea lui pătată, oricât ar încerca.

– Dar... nu e drept, papa, interveni Cyrilla.

– Drept sau nu – ești fiica mea și eu decid cu cine te vei căsători și cu cine nu, spuse ducele, dar văzând durerea din ochii Cyrillei, ducele adăugă puțin mai calm.

– Ai văzut, în ultimii opt ani ce se întâmplă când o femeie se opune convențiilor sociale. Marchizul de Fane a dorit să se opună și el convențiilor societății în care trăiește. Te asigur că n-ar fi putut să te facă fericită, în felul acesta. El, de altfel, încalcă tot timpul aceste convenții, astfel că nici căsătorită cu el nu ai fi fericită și mulțumită de viața ta.

Apoi, ducele îl fixă cu privirea pe marchiz și spuse pe cel mai rece ton din lume:

– Nu mai am nimic de adăugat în această problemă așa că îți cer să părăsești imediat casa mea, milord.Vei putea sta în refugiul din grădină până când va termina fierarul de reparat roata, după care îl vei putea lua pe prinț din fața casei.

În orice alt caz, marchizul n-ar fi acceptat această insultă, dar acum nu făcu decât să se uite, cu disperare spre Cyrilla.

– Iar eu, tot ceea ce mai am de spus e că te iubesc și te voi iubi, întotdeauna, până la moarte.

Lacrimi mari și grele începură să inunde, în acel moment, ochii Cyrillei, dar își încleștă doar mâinile a neputință și marchizul, înțelegând că fata nu avea nicio altă șansă, se îndreptă, împleticindu-se spre ieșire. La scurt timp, ducele îl

urmă.

Cyrilla rămase pironită locului cu lacrimile curgându-i valuri-valuri pe obraji.

Nu scosese însă niciun sunet. Nici nu știa dacă ar fi vrut să o facă. Căzută la podea, își spuse doar că nu mai putea să trăiască.

Imediat ce fierarul termină de reparat roata, se opri și ploaia.

Marchizul trase caleașca în fața scării și îl așteptă pe prinț.

Acesta fu anunțat imediat și sosi însoțit de duce.

– Îți mulțumesc Înălțimea Ta pentru ospitalitate și sper ca într-o zi să mă pot revanșa.

Ducele se mulțumi să zâmbească și le făcu semn valeților să-l ajute pe Maiestatea Sa să urce în caleașcă.

Când porniseră, marchizul nu făcu niciun efort să-și scoată pălăria, așa cum făcuse prințul.

După o bucată de drum, prințul întrebă, nedumerit:

– Ce naiba s-a întâmplat? Nu te-ai mai întors în salon și ducele m-a informat că mă vei aștepta afară.

– Asta e ceea ce mi-a ordonat el să fac. Dacă vrei să știi adevărul, sire, m-a scos afară din casă.

– Pentru că ai făcut dragoste cu fiica lui? Nu te blamez... E chiar mai frumoasă decât în tabloul meu.

Marchizul nu răspunse și prințul continuă:

– Acum știm amândoi că e o copie, dar una dumnezeesc de bună. E atât de bună încât cred că merita chiar mai mulți

bani decât am dat pe ea. Sau– dacă îmi amintesc bine – tu ești cel care ai plătit, spuse prințul zâmbind.

– Pictura nu mă interesează acum, spuse marchizul.

– Dar fata, da... Ce ai de gând să faci?

– Ce pot să fac? Ducele nu vrea să ne permită să ne căsătorim.

Prințul făcu ochii mari.

– Ai căzut în plasă, în sfârșit, Virgo? Trebuie să spun că e o mare surpriză pentru mine. În același timp, pot să înțeleg... E extraordinar de frumoasă.

– Ce aș putea să fac? întrebă marchizul.

– Răpește-o, îi sugeră prințul.

– Nu cred că ar accepta... Acum înțeleg de ce a trăit în casa aceea mizeră din Islington.

– Acolo ai găsit-o? Dar de ce a făcut una ca asta?

– Îmi amintesc acum niște bârfe care spuneau că ducesa l-a părăsit pe duce și trăiește în Irlanda.

– Vrei să spui că ducesa a trăit în Islington?

– Cu pictorul cu care fugise.

– Ah – înțeleg!... Și el e cel care a făcut copia după Lochner, folosind-o pe fată ca model. Ce poveste! Parcă ar fi un roman...

– Aș vrea să-i cer Maiestății Sale să nu vorbească nimănui despre asta.

– Ah, e o poveste pe care aș fi spus-o cu atâta plăcere, dar desigur, dacă îmi ceri să păstrez secretul, o voi face.

– Îi cer Maiestății Sale ajutorul. Cyrilla e singura femeie cu care am vrut să mă căsătoresc. Dacă ducele nu îmi acordă permisiunea sa, ce aș putea să fac?

Prințul se gândi un moment, după care răspunse:

– Ca să fiu foarte sicer, nu prea ai ce să faci, în acest caz, Virgo. Dacă vei fugi cu fata lui, atâta timp cât ea este minoră, știi la fel de bine ca și mine că poți fi deportat. În plus, dacă ducele îți va propune să vă duelați, ar fi foarte periculos pentru vârsta lui, mai ales că se știe cât de bine mânuiești tu pistolul.

– Da, la toate astea m-am gândit și eu, răspunse, cu tristețe, marchizul.

– Crezi că lady Cyrilla ar putea să-l facă pe duce să se răzgândească?

– Nu cred. Nici măcar nu am avut timp să-i explic de ce m-am comportat înainte, așa cum m-am comportat.

– Cred că într-o lună vei fi terminat. Dar trebuie să existe o cale. Fata e atât de frumoasă încât nu m-ar mira deloc dacă ar suci și alte minți, cum a sucit-o pe a ta.

– Da, într-adevăr, mi-a sucit mințile.

Când se apropiară de casa lui Searle, marchizul spuse cu un oftat:

– Aș vrea să vă sugerez ceva, sire și sper că veți înțelege.

– Ce anume, întrebă prințul.

– Eu nu mă voi întoarce la Londra, după ce vom vedea caii lui Searle.

Prințul se întoarse spre el, surprins:

– Și ce ai de gând să faci?

– Să stau pe lângă castel, răspunse marchizul. Va trebui să o văd pe Cyrilla. Poate o voi putea vedea când călărește sau poate voi putea trimite un servitor cu un bilet, pentru a fixa un loc de întâlnire cu ea. Nu am de gând s-o pierd din nou. Vreau să știu tot timpul ce se petrece cu ea, indiferent dacă mă vrea sau nu...

– N-aș putea să vă spun ce e de făcut cu lady Cyrilla, spuse Hannah.

– Am observat că mănâncă foarte puțin, replică ducele.

– Puțin, Luminăția Voastră? Nu mănâncă deloc și, în schimb, plânge toată noaptea, iar dimineața găsesc perna ei complet udă.

Ducele se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

– Hannah tu crezi că am greșit că nu i-am acordat permisiunea de a se căsători cu marchizul de Fane, de vreme ce el a cerut-o de soție doar când a aflat că e fiica mea?

– A fost foarte amabil cu noi, Alteță și ne-a ajutat cu funeraliile. Dacă vreun bărbat în lumea asta se poate îndrăgosti cu adevărat, atunci el a fost acela. Dar așa cum știți prea bine, dragostea e una și căsătoria... alta.

– Marchizul nu e o persoană potrivită pentru a se căsători cu o fată tânără și cu atât mai puțin cu lady Cyrilla, răspunse ducele, cu fermitate.

– Eu sunt sigură că Lady Cyrilla nu se va mărita cu niciun

alt bărbat, dacă nu se va căsători cu marchizul. Sper că Înălțimea Voastră știe exact ce face.

Pentru că ducele nu mai spuse nimic și se retrase în bibliotecă, Hannah se retrase și ea, iar în timp ce urca scările se întrebă dacă nu cumva trebuia să spună mai multe, sau, poate, dimpotrivă.

Ceva, însă, trebuia să se facă, deși Hannah nu putea să se hotărască...

Se duse în sufragerie, de unde dădea o ușa care comunica în dormitorul Cyrillei, pe care o găsi, așa cum se așteptase deja, stând la fereastră și privind, pierdută peste acoperișuri.

Când o auzi pe servitoarea sa, Cyrilla se așeză și luă repede în mâini cartea pe care o lăsase mai înainte pe măsuță.

Hannah știu însă că fata nu citise nici măcar un rând, de când se retraăsese în dormitorul ei.

– Tatăl tău e singur în bibliotecă, de ce nu mergi să-i ții companie?

– Aș fi făcut asta cu plăcere dacă aș fi știut că e ceea ce dorește, spuse Cyrilla punând deoparte cartea pe care nici măcar n-o deschisese.

Tânăra fusese extrem de în ultimele zile și Hannah era mai îngrijorată ca niciodată.

Când Cyrilla se ridică, Hannah avu impresia că toată viața de până atunci pierise din corpul și de pe fața fetei.

După ce aceasta ieși, Hannah exclamă, îndurerată:

– Blestemat să fie acest bărbat!

Bărbatul la care se gândise Hannah cutreiera acum prin parcul ducelui, în speranța că o va vedea pe Cyrilla.

Nimeni din Londra, n-ar fi fost în state să creadă că cineva cu o casă atât de confortabilă, prefera acum să trăiască în condiții atât de precare, într-o colibă, la două mile depărtare de Holm Castel.

Ar fi vrut mai întâi, să locuiască într-o altă colibă, chiar la poarta castelului, dar bineînțeles, își spuse el, ar fi fost curată nebunie.

Și așa existau deja, o serie întreagă de speculații printre bărbații și femeile din împrejurimi, care îl vedeau călărind dimineața devreme și de alte câteva ori în timpul zilei, spre parcul castelului.

Coliba în care se aciuiase marchizul era curată, deși foarte mică și primitivă.

Nobilul bărbat părea să nu observe nici cât de tare era patul, nici că era dificil să i se aducă apă caldă, nici că mâncarea nu putea fi gătită în condiții optime.

Cei care sufereau, cu adevărat, din cauza condițiilor în care trăiau acum erau servitorii marchizului care nu conteneau să se gândească la cât de confortabilă era casa stăpânului lor, din Londra.

Marchizul era însă complet dezinteresat de orice alt fapt, în afara grijii de a o vedea cât mai mult pe Cyrilla.

Din ascunzătoarea lui din parc, reușea să o zărească adeseori, în timp ce ieșea să călărească, alături de tatăl ei și

marchizul era atât de fascinat de noua ei imagine că uneori se gândise să-l imobilizeze pe duce și să-l forțeze să își dea acordul ca Cyrilla să se căsătorească imediat, cu el.

De mai bine de o săptămână, deși studiase situația pe toate părțile, marchizul nu găsi nicio soluție, pentru rezolvarea problemei lui și își pierduse toate speranțele că va găsi vreuna, în viitor.

În fiecare dimineață aștepta cu înfrigurare să o poată vedea pe Cyrilla singură în parc, pentru a-i putea vorbi, dar ducele o însoțea tot timpul, ca un gardian.

Tot ce-i mai rămăsese era să se roage Cerului să o mai poată strânge pe Cyrilla în brațe, măcar încă o dată.

Capitolul 7

– Vorbeam cu tine, Cyrilla.

– Îmi pare r...rău, papa, răspunse tânăra și vocea ei sună ca venind de foarte departe.

Ducele, care știa prea bine la ce se gândea fata lui, își strânse buzele, după care încercă să vorbească mai cald decât o făcuse până atunci.

– Îți sugerasem ca în după-amiaza asta să încercăm cei doi cai pe care i-am cumpărat pentru Edmund pentru când se va întoarce acasă.

– Ai cumpărat o pereche nouă de cai, papa?

– Da, au fost vânduți în această localitate și mi-a convenit prețul și calitatea cailor.

– Sunt sigură că Edmund, va fi foarte mulțumit.

– Du-te și pune-ți o bonetă, iar eu îi voi spune lui Boxton

să înhame caii la caleașca nouă.

Cyrilla se simți obligată să îi trimită un zâmbet tatălui ei, înainte de a părăsi încăperea.

Ducele o privi cu tristețe, văzând cât de slabă devenise și se gândi câtă dreptate avusese Hannah când îi spusese că nimic nu o va face să nu se mai gândească la marchiz.

Se întrebă atunci ce anume ar putea să facă în acest caz, dar nu găsi niciun răspuns.

Caleașca ducelui era foarte deosebită atât de cea a marchizului cât și de cea a prințului, fiind una dintre acele tipuri în care locurile erau foarte sus. Astfel, deși putea fi amuzant să călătorești în felul acesta putea fi și extrem de periculos.

Pictată însă în culorile casei de Holm, caleașca ducelui era deosebit de prezentabilă și acesta se urcă înăuntru plin de mulțumire.

– Nu e nevoie să mă însoțești, îi spuse el vizitiului. Nu mergem departe.

Cyrilla își amintea foarte bine cât de abil era tatăl ei în mânuirea cailor, astfel că nu-și făcu niciun fel de griji și îi zâmbi vizitiului care se îndepărtă, după ce îi salută cu două degete la pălărie.

Fata știa cât de bucuros era tatăl ei că-i cumpărase lui Edmund niște cai noi și, ca să-i facă plăcere, îi spuse surâzând:

– Număr zilele până îl voi putea întâlni din nou pe Edmund. Cred că acum voi putea ține pasul cu el, când vom

călări împreună.

– Da, îmi amintesc cât de nemulțumită erai pe vremuri, pentru că poneiul tău rămânea întotdeauna în urmă, răspunse ducele.

– Da, mă simțeam umilită că Edmund era întotdeauna mult mai bun decât mine.

– Acum și tu călărești foarte bine.

– Sunt sigură însă că tu ești mai bun decât noi amândoi, papa.

Ducele surâse, vădit mulțumit de compliment.

Nu mai spuseră un timp nimic și ducele întoarse caleașca spre parc, pe care-l traversă în gonă, apoi o luă pe drumul spre pădure.

– Unde mergem? întrebă Cyrilla.

– Vreau să-l vedem pe Jackson, în legătură cu niște construcții noi, la care mă gândesc. Ți-l amintești pe Jackson? E fermierul care locuiește la poalele dealului.

– Da, bineînțeles că mi-l amintesc, răspunse Cyrilla, admirând priveliștea din jurul lor. Era o ieșire foarte plăcută, stând pe scaunele înalte ale caleștii lor și uitându-se în zare, până departe.

Ducele trase puțin de hățuri, pentru a încetini caii, când, din partea stângă a drumului le sări înainte un cerb.

Se opri direct în fața cailor și îi privi derutat, iar aceștia, speriați, își ridicară brusc picioarele din față, făcând caleașca să se clatine foarte mult, dintr-o parte într-alta.

Pe urmă, caii începură să alerge ca apucații, iar ducele scăpă hățurile. Drumul era din ce în ce mai înclinat.

Ducele încercă să stăpânească situația, dar îi fu imposibil să potolească spaima cailor.

Trebuia să ia o hotărâre, își spuse el, dar să îi spună Cyrillei să sară din trăsură era mult mai periculos decât dacă aceasta s-ar dezmembra cum părea că se pregătește.

Ceea ce-l îngrijora și mai mult era faptul că drumul spre fermă, pe care continuau să alerge caii nebunește, trecea peste un pod de piatră, pe deasupra unui râu.

Apoi, ca de nicăieri, în mijlocul drumului apăru un călăreț, care își așezase calul, de-a latul, în calea lor și îi aștepta.

La început, ducele se gândi că e nebun, dar pe măsură ce se apropiară de el, văzu că bărbatul îi aștepta cu brațele deschise, gata să prindă caii în două curse de fier, pentru a-i forța să se oprească.

Bărbatul reuși astfel dând dovadă de o putere și o iscusință ieșite din comun să pună capăt goanei nebune, în fața căreia ducele se dovedise neputincios.

Erau salvați, își spuse el.

Deodată caii se răzvrătiră din nou, bărbatul căzu la pământ și caleașca se porni din nou, trăgând după ea trupul străinului, care se agățase de una din marginile ei.

Ducele, cu un efort aproape supraomenesc, prinse hățurile și struni caii care, de astă dată, îl ascultară.

Cyrilla scoase un țipăt și sări din caleașcă, aruncându-se

lângă corpul inert al marchizului, sărutându-i fața, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe obrajii înfierbântați.

– Aveți nevoie de un număr mare de costume noi, milord.

– Da, cred că da, spuse marchizul privindu-se în oglindă.

Părea incredibil că slăbise atât de mult încât umerii hainelor lui îi atârnau dizgrațios în josul brațelor.

– Cele mai multe persoane care își petrec o vreme la țară se îngrașă, milord, spuse valetul, dar văd că Înălțimea Voastră nu s-a simțit prea bine acolo. Trebuia să vă deosebiți de ceilalți și în acest caz, continuă valetul și marchizul observă o notă de mândrie stranie în vocea lui.

Ceea ce-l preocupa însă pe marchiz în acel moment era faptul că, acum că doctorul îi permisese să se ridice din pat, ducele îi va cere să plece imediat de la castel.

Ducele îl găzduise și ordonase să fie îngrijit cât mai bine cu putință, imediat după incidentul cu caleașca, dar nu îl vizitase niciodată.

În primele zile, fusese examinat de un doctor local, după care ducele își chemase doctorul personal de la Londra, care declară că marchizul își rupsese două coaste și starea lui era destul de gravă.

După o săptămână, însă, orice pericol trecuse și marchizul se întremă din ce în ce mai mult.

Imediat ce își reveni din starea de inconștiență, nobilul bărbat începu să își amintească tot mai clar cele întâmplate...

Era, ca de obicei în ascunzătoarea lui din parc, pândind un

moment în care ar fi putut fi singur cu Cyrilla, când văzu caleașca ducelui îndreptându-se pe drumul spre pădure.

Cyrilla era alături de tatăl ei pe bancheta înaltă și marchizul nu-și mai putuse lua ochii de la ea, atât era de frumoasă și de eterată.

Se ținu după ei, uitându-se cu jind la fata pe care o adora, când deodată, caii începură să dea semne de nervozitate, iar când începură să alerge nestăpâniți, pe drumul înclinat, își dădu seama că Cyrilla era în pericol.

Într-o fracțiune de secundă își dădu seama că trebuia s-o salveze cu orice preț, ceea ce și încercase imediat și, din fericire, reușise...

– Am înțeles că ai jucat rolul unui adevărat super erou, îi spuse doctorul la cea de-a treia vizită. Ar trebui să primești o mulțime de decorații pentru fapta ta.

– Vă asigur că am fost răsplătit, răspunse marchizul.

– Oricum, ești norocos că nu ai pățit-o și mai rău, declară doctorul.

– Când mă voi face bine? întrebă îngrijorat, marchizul.

Doctorul nu-i răspunse, dar după ce ieși din camera lui, îi spuse valetului:

– Nu am mai văzut niciodată un bărbat atât de puternic. Se reface foarte repede, dar încearcă, totuși, să-l ții cât mai mult timp la pat.

– Am înțeles, sir, răspunse valetul, care era în slujba marchizului de foarte mulți ani și îi era extrem de devotat.

Acum, ridicându-se din pat, nimic nu-l mai putea face pe marchiz să nu iasă afară.

– Orice mi-ai spune și orice mi-ai face, îi spuse el valetului, nu mai stau închis în camera asta.

Cu toate că, se gândi marchizul, cele două vaze pline cu flori de crini îi bucuraseră sufletul încă de când fuseseră aduse.

Crinii fuseseră primul lucru pe care-l văzuse când își revenise din starea de inconștiență.

Știa foarte bine cine le trimisese și mai știa că, astfel, Cyrilla îi spunea cât de mult îl iubește.

Secretarul marchizului veni să îl viziteze pe acesta de câteva ori la castel, dar marchizul nu era interesat să vorbească niciodată despre problemele legate de proprietățile lui.

Domnul Ashworth o văzu însă pe Cyrilla și o recunoscu, imediat, ca fiind fata din tabloul care atârna pe peretele din dormitorul marchizului, astfel că, înțelegând toate datele situației,așa încât, odată întors la Londra anunță imediat detectivii particulari că Înălțimea Sa nu mai avea nevoie de serviciile lor.

– Sunt gata, declară marchizul, aruncând încă o privire în oglindă, în timp ce valetul îi aranjă cu grijă papionul în stilul dandy.

În acel moment se auzi o bătaie în ușă și valetul se grăbi să deschidă, însă se mulțumi doar să vorbească în șoaptă cu

persoana care bătuse, fără a-i permite acesteia să intre înăuntru.

– Înălțimea Sa vă invită în seră, pentru a sta de vorbă cu dumneavoastră, milord, spuse valetul după ce închise ușa.

Marchizul oftă.

Sperase ca ducele să-i dea răgazul să-și mai revină, înainte de a-l chema la inevitabilul interviu.

Nu vroia să părăsească acest castel înainte de a fi avut prilejul să-i spună Cyrillei cât de mult o iubește și cât de mult își dorește să își clădească împreună, un viitor.

Înainte de a ieși din cameră, marchizul se opri o clipă pentru a privi florile de crin, trimise de Cyrilla.

Cum aș putea să plec de aici fără ea? se întrebă marchizul și realiză, în aceeași clipă că acest lucru i-ar fi imposibil.

Dar cum va reuși să-l determine pe duce să creadă că iubirea lui pentru fiica sa era cât se putea de adevărată și de mare și că el se schimbase foarte mult de când o cunoștea?

Pentru o clipă, marchizul avu în față imaginea lui însuși din anii trecuți și fu de-a dreptul șocat...

Fusese atât de insensibil la tot, își spuse el, atât de egocentric și egoist.

– Acum, sire, trebuie să fiți foarte atent la mișcările pe care le faceți, spuse valetul. Vă aștept aici, pentru că trebuie să vă odihniți înainte de a coborî la cină.

Marchizul îi puse o mână pe umeri, mulțumindu-i doar din ochi, pentru tot, însă acesta înțelese imediat.

Marchizul ieși, surprins de greutatea pe care o simțea în picioare și, după ce coborî scările îl întrebă pe unul dintre valeții care erau în hol cum putea să ajungă la sere.

– Ai putea să mă conduci? întrebă marchizul.

– Bineînțeles, milord, răspunse valetul și marchizul se întrebă de ce alesese ducele un loc atât de straniu pentru conversația cu el.

Probabil că de acolo luase Cyrilla crinii pentru a-i trimite lui.

Crinii atât de catifelați și de puri, exact ca în tabloul lui Lochner, se gândi marchizul.

M-am îndrăgostit la prima vedere, zâmbi, apoi, în sinea lui...

Când ajunseră la seră, valetul îi deschise ușa și îl invită în atmosfera exotică și parfumată, atât de primitoare, încât marchizul avu impresia că pășise în Paradis.

În mijlocul serei era o fântână arteziană, pe care razele soarelui o făceau să pară incandescentă.

Marchizul își roti privirile în jur, pentru a-l vedea pe duce și atunci, de undeva din umbra unei flori de dincolo de fântână, parcă plutind pe apa cristalină, diafană și visătoare, se arătă Cyrilla.

În primul moment, marchizul se întrebă dacă nu e doar o fantasmă a imaginației lui.

Cyrilla însă se apropie tot mai mult de el și îi spuse cu vocea ei divină:

– Te-ai făcut bine...

– Da, sunt bine...

Buzele lor rostiră cuvintele banale și aproape reci, dar ochii lor spuseră cu totul altceva.

– Ah, mi-a fost atât de frică tot timpul, că nu te vei mai însănătoși...

– După cum vezi, sunt din nou pe picioarele mele, răspunse marchizul, analizându-i cu foame fața.

– Cum ai putut să fii atât de curajos? Atât de minunat de curajos?... Înainte de a ne salva tu, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că voi muri și nu te voi mai vedea niciodată.

Era atât de multă durere în vocea ei încât, instinctiv, marchizul o cuprinse de umeri.

Cyrilla însă se feri și îi spuse încet:

– E mai bine să te așezi. Trebuie să te odihnești.

– Sunt foarte bine, acum că te văd.

Se așezară totuși împreună, pe o banchetă împresurată de perne de mătase...

Ochii lor se priveau cu atâta ardoare iar marchizul se gândi, ca de atâtea ori până atunci că era imposibil ca o ființă omenească să fie atât de frumoasă.

Apoi, dintr-o dată, marchizul realiză cât de slabă era și Cyrilla, iar fața îi era încă și mai spiritualizată ca înainte. Ochii îi erau atât de mari, încât marchizul își dădu imediat seama cât de mult suferise și ea.

– Sper că nu ai fost bolnavă, iubito.

– Nu, doar că m-am temut pentru tine.

– Crinii pe care mi i-ai trimis mi-au dat putere, murmură el.

– Am sperat să înțelegi așa, că mă gândesc la tine și te iubesc, chiar dacă nu te pot vedea.

– Am înțeles, dragostea mea. Ce a spus tatăl tău? Am sperat să-l văd acum să pot vorbi cu el.

– A trimis după tine?

– Da.

– Ce straniu...

– De ce?

– Pentru că mi-a spus și mie să vin în seră. Înseamnă că a vrut să ne întâlnim noi doi, suspină ea, fericită.

– Poate vroia să ne luăm rămas-bun.

– Rămas bun? Nu pot să mă despart de tine.

– Așa simt și eu, iubita mea. Aș vrea să-ți explic atât de multe...

Cyrilla însă îi puse un deget pe buze.

– Nu e nevoie. Înțeleg acum mult mai multe decât înainte.

– Ce înțelegi?

– Că am greșit. Nu e important să fim căsătoriți...

– Am suferit atât de mult când te-am pierdut... Mi-am dat seama ce prost am fost să nu îți propun să ne căsătorim...

– Eu am fost proastă că nu mi-am dat seama că nimic nu e mai important pentru mine decât să fiu cu tine. Am suferit

atât de mult...

– A trecut... Trebuia însă să-mi explici și acum am fi fost căsătoriți...

– Dacă tata nu vrea să îmi acorde permisiunea lui, eu voi pleca totuși cu tine.

– Nu. Eu vreau să-mi fii soție. Te vreau pentru eternitate...

– Dar dacă tata nu va fi de acord să ne căsătorim ce se va întâmpla cu noi?

– Asta m-am întrebat și eu de milioane de ori.

– Nu pot să stau fără tine, începu Cyrilla să plângă. Dacă nu vom fi împreună, voi muri.

În timp ce se priveau cu disperare în ochi, ușa serei se deschise.

Niciunul dintre ei nu își întoarse capul, dar știură imediat cine se apropia.

Când ducele ajunse lângă el, marchizul dădu să se ridice, dar acesta îi spuse imediat:

– Nu te ridica, Fane.

– Trebuie să vă mulțumesc pentru ospitalitate, Înălțimea Voastră.

– Mi s-a spus că te-ai făcut bine.

– Da și aș vrea să vă vorbesc.

Ducele se uită spre Cyrilla, care era foarte palidă.

– Își sugerez draga mea să ne aștepți în salonul albastru. În zece minute ne vom lua ceaiul acolo toți trei și vom face... planuri...

– Planuri, papa?

– O nuntă, indiferent cât de mică ar fi, trebuie întotdeauna să fie plănuită cu grijă. Mi-ar plăcea ca a voastră să aibă loc în momentul în care grădina noastră este în floare.

După asta, ducele plecă.

Închisese ușa după el de mult timp, dar marchizul și Cyrilla încă mai priveau într-acolo.

– Ai auzit ce a spus sau mi-a jucat imaginația o festă? întrebă marchizul.

– Da, ai auzit bine. Am câștigat, spuse Cyrilla îmbrățișându-l.

Nu înțelegea exact ce se întâmpla cu ea în acel moment, toate sentimentele ei erau absolut noi. Tot ceea ce știa era că totul era atât de minunat...

Era, desigur, dragostea... dragostea pe care nu o vor mai pierde niciodată și pe care niciunul dintre ei nu o putuse refuza.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Panait Istrati 62, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*

Prințul de Wales cumpără pentru Casa Carlton o pictură excepțională, "Fecioara printre crini", din secolul XV de Stephan Lochner. Atât el cât și bunul său prieten, marchizul de Fana, sunt încântați de ea.

Totuși, rămân înmărmuriți atunci când vânzătorul le prezintă o altă pictură semnată Van Dyke, realizată o sută cincizeci de ani mai târziu, în care fecioara reprezentată are aceleași trăsături frumoase ca cea a lui Lochner. Cum se hotărăște marchizul să depisteze falsul, cum o întâlnește pe Cyrilla, și cum dragostea ce îi unește le aduce suferință și frustrare înaintea fericirii, veți descoperi în paginile cărții...

ISBN: 978-973-121-107-7

Preț: 7 LEI